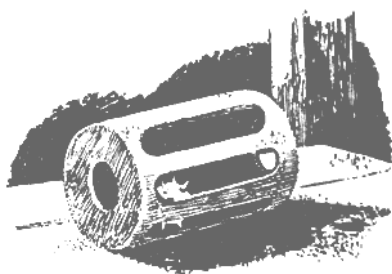


Jaroslav Foglar



STÍNADLA SE BOUŘÍ

Ze souborného vydání Dobrodružství v temných uličkách

*Vydala Olympia Praha,
v roce 1990.*



1 Co se děje ve Stínadlech?

Dospělí lidé sice o tom nevědí a nepamatují se již na to, ale každý pořádný chlapec a téměř každé děvče, kteří žijí ve velkém městě, vědí, že jsou někdy večery, kdy je v ulicích všechno tak nějak podivně tajuplné až strašidelné a kdy vzduch přímo sálá nějakým neznámým dobrodružstvím.

Nad mořem střech a stříšek se zelená večerní nebe, v oknech se rozsvěcují světla, vzduch voní, ulicemi spěchají neznámí lidé, všude je plno tajemných stínů a lampy mění soumrak ve večerní tmou.

I na vesnicích a na samotách jsou někdy večery plné kouzla, ale večery v městech očarují mysl každého hochy, který má v těle jen trochu pravé chlapecké krve.

Jirka Rymáň jí měl v těle snad až příliš mnoho a jedině v tom můžeme hledat pravou příčinu jeho nerozvážného činu, ke kterému se odhodlal v jednom z těchto tajemných, vzrušených podvečerů.

Až do dnešního dne — vlastně večera — o Jirkovi Rymáňovi téměř nikdo nevěděl. Byl bezvýznamnou postavičkou mezi hochy Druhé strany. Už o dvě ulice dále jeho jméno nikdo neznal. Měl jen několik kamarádů. Ve škole žádného.

Teprve dnešního dne se proslavil. Jeho čin uvolnil vodopád událostí, které by se byly sběhly pravděpodobně docela jinak, nebýt jeho — anebo o kterých by se alespoň Druhá strana nikdy nedozvěděla — a bez něho by ovšem nevznikla ani tato kniha.

Už řadu dní se něco dělo, něco podivného a znepokojivého.

V ulicích uvnitř Druhé strany byl sice zdánlivý klid a ticho — vypadalo to, jako kdyby v této městské čtvrti snad ani chlapani nežili.

Ale tam, kde Druhá strana hraničila Rozdělovací třídou se Stínadly, tam bylo boží dopuštění. Velké i malé hloučky chlapců celé hodiny zde i v přilehlých ulicích vzrušeně rokovaly; chlapani křičeli, zlobně hrozili směrem ke Stínadlům, běhali odvážně až k Rozdělo-

vací třídě — a zase jako vlna odrážená v příboji se hnali zpět od hranic do postranních ulic, hlouběji do své Druhé strany.

Tak prchali pokaždé, když z úzkých uliček stínadelských, které ústily naproti do Rozdělovací třídy, vyrazila některá zvlášť útočná tlupa rvavých chlapců ze Stínadel a přeběhla troufale přes koleje Rozdělovací třídy až na Druhou stranu. Zde pak rozdávala rány, prudké a bezohledné, kam se dalo a každému, kdo včas neutekl; zde šířila paniku a hrůzu. A zase zmizela zpět přes Rozdělovací třídu do hlubin Stínadel.

Stínadla! Tajuplná, nebezpečná čtvrť, do které se teď už zase po několik týdnů neodvážil ani jeden chlapec z Druhé strany. Čtvrť propletená křivolakými uličkami s nesčetnými schůdky a zábradlíčky, uličkami škrábajícími se vzhůru do kopců a zase rítícími se jako do hlubiny, plná průchodů s nezbádanými tajemnými zákoutími a záhadnými dvorečky za zdmi domů.

A v tomto bludišti žijí spousty hochů, kteří jsou docela jiní než hoši z kterékoli jiné čtvrti města. Uzavření do sebe, nepřátelští vůči každému chlapci, který zde nebydlí a sem nepatří.

Dlouho byl pokoj. Téměř rok. Od té doby, kdy v bahně stoky zrušeného svatojakubského kostela ve Stínadlech navždy zmizel hlavo- lam „jezek v kleci“, talisman a symbol všeho, co hochy ze Stínadel spojovalo ve velkou organizaci Vontů.

Když tehdy Vontové ztratili tento svůj talisman, zvláštní kovovou hříčku, která měla tak ponurou historii, ztratili zájem o vše vontské. Jejich mocná organizace, ovládající celá Stínadla, nahlodaná navíc dočasnou nesvorností, se tehdy rozpadla v několika hodinách jako stavba z karet a Vontové přestali být nebezpečím pro hochy z ostatních čtvrtí.

Ustaly jejich výpady do sousedních částí města, ba i do Stínadel se mohli ostatní hoši beztrestně odvážit. Ta tam byla moc Vontů i jejich útočnost!

Až zase teď!

Za tichých večerů byla slyšet ze Stínadel docela zřetelně válečná píseň Vontů, píseň beze slov, nápěv nahánějící hrůzu, o kterém se

myslelo, že již nikdy nezazní. A teď dokonce Vontové začínají zase své výpady, stávají se výbojnými a smělymi.

Něco se tam děje! Něco se tam děje!

A Jiří Rymář, bezvýznamný chlapec z Druhé strany, podrážděný tajemným kouzlem večera, se rozhodl, že se tam odváží, aby zjistil *co!*

2 Odvlečen Vonty!

Soumrak ještě nedosáhl svého vrcholu. Na železničních závorách v Tovární ulici sice již rozžehli výstražné světlo a také první plynové lampy se rozsvítily, ale tma ještě nebyla.

Několik malých chlapců a děvčat si stále ještě hrálo u hromady kamení na nezastavěném prostranství vedle trati.

V oknech vysokých zakouřených činžáků, obrácených k trati, se teprve tu a tam objevovalo světlo.

Před vraty jednoho z nich seděli starší chlapci v montérkách a společně četli roztrhaný sešit jakési dobrodružné četby.

„Pak se rozduňely koleje a za několik vteřin přisupěl večerní nákladní vlak. Za těžkou lokomotivou se kymácely a řinčely vagóny nejrůznějších typů.

Učňové přestali číst a sešit byl uložen v náprsní kapse jednoho z nich. Malí hoši a děvčata skončili hru. Všichni se dívali na obvyklé večerní divadlo, na nákladní vlak.

Vlak odsupěl a zmizel i s červeným světlem na posledním vagóně v houstnoucím šeru mezi dělnickými domy. Jen oblaka dýmu zůstala, dýmu zvláštního pachu, jaký dovede chrlít jen lokomotiva. Závorý se zvedly.

Na to čekal Jirka Rymář. Přeběhl koleje a vnořit se do Tovární čtvrti, aby se odtud dostal snáze do Stínadel. Na této hranici nehrozí takové nebezpečí jako na Rozdělovací třídě, kde jsou ustavičně pohraniční boje.

Kouzlo večera účinkovalo. Šero roztahovalo své závoje z každého zákoutí a vrat. Na tišších místech bylo slyšet vontskou píseň, kterou sem zanášel vítr.

Jirka Rymář vpadl do Stínadel z opatrnosti tak, aby byl blízko Rozdělovací třídy, kdyby se něco stalo.

Srdce se mu prudce rozbušilo, když se octl na půdě této pověstné čtvrti. Mistrně se vyhnul několika hloučkům Vontů, ale napadlo ho, že se takto nic nedoví a že to bude těžký úkol. Již pouhé vědomí, že se odvážíl toho, čeho se neodvážil žádný jiný Druhostraník, snad ani Rychlé šípy ne, ho však naplňovalo uspokojením.

V těch okamžicích stoupala hvězda jeho proslulosti neuvěřitelnou rychlostí. Neznámý Jiří Rymář, aniž o tom sám věděl, začínal dráhu chlapíka všeobecně známého, hochy, o kterém bude Druhá strana mnoho a dlouho hovořit.

Bušení srdce a pramenky potu na jeho čele a spáncích však nezařinila tato proměna, o které neměl ani tušení. Bylo to něco jiného, hmatatelnějšího.

Jiří Rymář zpozoroval za sebou několik Vontů! Jdou rychle a týmž směrem, kterým se ubírá on. Je to jen náhoda? Nebo snad poznali, že není jedním z nich a že je vlastně vyzvědač?

Nekřičeli, ba ani nemluvili, ale jejich mlčenlivost byla výhrůžnější než cokoli jiného. Jiří Rymář se chvilkami neznatelně otočil a vždycky se mu zdálo, že jich je stále víc a více.

Kouzlo večera pominulo, jako když utne. Rymář už necítil vůni vzduchu, ani nevnímal podivnost a strašidelnost večera. Najednou měl až po krk celé tajemnosti. Ó — proč jen sem chodil? Co ho to jenom napadlo! Kéž by byl už doma nebo alespoň v některé z klidných bezpečných ulic Druhé strany!

Další pohled dozadu rozhojnil Rymářovi potůčky na čele, protože zjistil, že vzdálenost mezi ním a Vonty se zmenšila téměř na polovinu. Přidal do kroku, ale současně se snažil jít co nejlhostejněji, aby neprozradil, že má strach. Byla to pekelná zkouška a Rymář si umiňoval, že si doma přišije na rukáv bobříka odvahy za tohle dnešní dobrodružství. Dostane-li se ovšem kdy domů, u Jóviše!

V rychlé chůzi, která byla už spíše během nebo aspoň klusem, za-bočil za roh domu a úzkou uličkou uviděl v dálce Rozdělovací třídu. Snad by ji ani nepoznal, kdyby tam právě neprojela tramvaj! Ano, je to Rozdělovací třída, je! Tam za ní je bezpečí, svoboda, klid!

Rymářovi se až zatmělo před očima radostí. Nevydržel už předstírat pokojnou, bezstarostnou chůzi. Jako děsem štvaný vyrazil rychlým během kupředu.

Bohužel nebyl sám!!

Skoro v témž okamžiku se rozběhla za ním i tlupa Vontů; teď nebyla tak zticha jako předtím. Pekelný hvizd píšťaly se rozječel houstnoucí tmou a mezi dupotem mnoha párů nohou se za Rymářem ozývalo volání a křik.

Z boční ulice sem přibíhalo několik Vontů. Hrůza dodala však Rymářovým nohám křídla, a tak proklouzl kolem ústí této uličky dříve, než sem doběhli. Připojili se k hlavní tlupě. Spíše to vycítil, než viděl.

Bylo zle, bylo zle! Poplašný signál píšťal ječel tmou, pronikal až do morku kostí. Rymář byl zpocený, jako by spadl do vody, a přece mu bylo zima a mrazilo ho v zádech. Snad ještě nikdy neběžel tak rychle jako dnes. A pořád měl dojem, že má nohy jako ze železa a že se téměř ani nepohybuje.

Z další boční uličky se vyrojilo několik nových Vontů. Pochopili situaci teprve za několik vteřin, protože ve večerním šeru do několika posledních metrů nepoznali, kdo sem běží a k čemu vybízí signál píšťaly.

Rymář sběhl z chodníku do jízdní dráhy a dva první Vontové se k němu rozběhli s napřaženýma rukama. Už pochopili! „Chyťte ho! Chyťte ho! Je to špión! Není ze Stínadel! Držte ho!!!“

Děs dodal Rymářovi nejen rychlost do nohou, ale i sílu jeho paží. Štvanec se mocně ohnal proti prvnímu Vontovi, který se na něho řítí, a srazil ho k zemi. Vont podivně hekl pod nárazem a pak vykřikl vzteklou nadávkou. Druhý byl opatrnější, využil Rymářova zpomalení v běhu, zaviněného nárazem, a chytil chlapce za kabát.

„Ne — ne!“ vykřikl zoufale Rymář. V hrůze jeho ústa pronesla mimoděk myšlenku, která v tom šíleném úprku mu jako jediná a hlavní přišla na mysl: NE — NE — nechytat mě za kabát!

Vont se však posměšně ušklíbl a vzkřikl: „Já ti dám NE!“ Současně druhou, volnou rukou udeřil Rymář naplocho dozadu do krku. Rymář učinil pod tímto úderem neočekávaný pohyb a vyškubl se Vontovi. Nohy ochotně a poslušně našly hned zase rovnováhu, hrůza do nich nalila novou rychlost a Rymář pádil dál, jen dál, k Rozdělovací třídě, své záchraně.

Už slyšel i křik hochů z Druhé strany, už je dokonce i viděl. Stačí proběhnout snad jen dvacet metrů, a bude na Rozdělovací třídě! Jaké štěstí, že zde, v ústí stínadelské uličky, nestojí žádný Vont. Rymář dobíhá poslední metr, tady už je nároží, hranice a Rozdělovací třída — — „Pomoc! Pomoc!“ neudržel se již Rymář hrůzou a rozkřikl se na hochy z Druhé strany, stojící za kolejemi. Dokonce tam viděl i několik hochů ze své třídy.

„Pomoc! Jsou mi v patách!“ křičel jako smyslů zbavený. Další křik mu odumřel v hrdle, když viděl, jak hoši na Druhé straně přechájí před ním hlouběji dovnitř čtvrti jako před nějakým malomocným, místo aby mu pomohli tím, že by mu vyběhli naproti aspoň ke kolejím! Ale kdo by se odvážil vyběhnout proti Vontům?

„Jsem Rymář! Jsem váš! Jsem z Druhé strany Pomoc! Pomoc!“ vykřikl ještě jednou. Vzápětí se však zapotácel na křivém kameni v dlažbě u kolejnic — a tu již cítil na krku, na ramenou i na pažích železné stisky Vontů. Čísi ruka, veliká a horká, mu zacpala ústa, která se snažila do poslední chvíle volat o pomoc.

Hoši z Druhé strany se blížili z bezpečné hloubi své ulice zpátky k Rozdělovací třídě. Viděli už jen, jak se Jiří Rymář prudce, ale marně vzpírá tlupě Vontů a jak ho Vontové táhnou uličkou kamsi do hlubin Stínadel. Vydrželi všichni dívat se na tento výjev tak dlouho, až Vontové s nebohým Rymářem zmizeli ve tmě. Pak se rozběhli do ulic Druhé strany a všude letěla od úst k ústům zpráva:

„Vontové ze Stínadel unesli právě Jirku Rymář!“

Hoši, kteří viděli Rymářův zápas, vyprávěli vše v hloučcích znovu a znovu. Přicházeli noví a noví posluchači, kteří v mrazivém

vzrušení chtěli zprávu vyslechnout. Chlapci, kteří Rymáně znali, říkali: „Bydlel v Černošinské ulici!“ — „Chodil s námi do školy!“ Mluvili o něm v minulém čase, jako kdyby ho už nebylo, jako kdyby se s ním již nikdy neměli setkat.

A v téže chvíli, kdy Jiří Rymáň zápasil na kolejích Rozdělovací třídy o svou svobodu a kdy jeho jméno už letělo v ulicích Druhé strany od úst k ústům, zahajovali hoši Rychlých šípů v této čtvrti města svou klubovní schůzku.

3 Přerušená schůzka

„Zahajuju 417. schůzku Rychlých šípů!“ pravil vážně Mirek Dušín a usedl za stůl. S ním zároveň usedli i ostatní hoši tohoto chlapeckého klubu, Jarka Metelka, který byl zapisovatelem, Jindra Hojer, Červenáček s nezbytnou červenou čapkou na hlavě a Rychlonožka.

V útulné klubovně, která toho již tolik viděla a slyšela, nastalo chvíli ticho, Mirek se pohroužil očima do svých poznámek, v kterých měl — jako vždy — pečlivě sestavený program schůzky, a ostatní mlčeli. Dnes se nikdo nesmál, nikdo nehovořil, ba ani Rychlonožka nepronášel své vtipy, kterými jindy neskrblil. Každý věděl, o čem Mirek bude hovořit, a přece čekali na jeho první slova jako na něco spásného.

Podivné věci se děly v poslední době. Stínadla, ta tajuplná a obávaná čtvrť, do které se neodvážil jít odtud, z Druhé strany, žádný chlapec, byla v pohybu!

Uplynul již téměř rok od té doby, kdy Rychlé šípy prožily svá nejúžasnější dobrodružství ve Stínadlech s nepřátelskými Vonty při pátrání po podivném hlavolamu mrtvého Jana Tleskače. Již uběhl rok od smrti Mažňákova otce a od rozpadu vontské organizace, kterou tvořili drsní a věčně vyhrožující, nebezpeční chlapci ze Stínadel.

Tradice Vontů a celé jejich zřízení, po léta udržované, i s jejich tajemnými obřady, slavnostmi a zákony, to vše zmizelo, rozbilo se, bylo znesvěceno a odvrženo tehdy v onen ponurý večer, kdy při

volbě nového Velkého Vonta zmizel navždy v odpadové stoce svatojakubského kostela talisman Stínadelských, ježek v kleci.

Rok trval pak zoufalý zmatek ve Stínadlech, rozklad a nezájem Vontů. Až teď zase . . . !

„Kamarádi, Rychlé šípy,“ zahovořil Mirek Dušín, upíraje své velké jasné oči na hochy, „máme dnes na programu jednání o tom, co nás před rokem tak vzrušovalo a co se dnes opět hlásí k životu: o Stínadlech a o jejich Vontech!

Hovořili jsme zde o tom všem už několikrát, když začaly přicházet zprávy, že se ve Stínadlech znovu něco děje. Prozatím to nebylo nic tak zvláštního, aby nás to muselo přivést z rovnováhy! Ale dnes mám novou zprávu! Je to taková zpráva, že mi ji snad ani nebudete věřit! A ta zvěst mi vnikla nápad, který vám dnes chci přednést.“

„Ven s tím!“ vykřikl vášnivě Rychlonožka. „Je to na nás moc dlouhé povídání!“

Mirek se jen usmál a řekl záhadně: „Budeš si muset zvykat na ještě větší trpělivost, Rychlonožko!“ Pak ztlumil hlas tak, že mluvil skoro šeptem, a hoši se museli nad stolem naklonit až k němu, aby ho dobře slyšeli.

„Poslouchejte dobře!“ začal Mirek zase. „Je to zatím ještě tajné a nikdo to neví. Aspoň tady na Druhé straně ne. A kdo to ví, ten to nepoví! Můj tatínek se zná velmi dobře s nějakým pánem, který má občas co dělat ve Stínadlech. Ten pán prý tam kdesi viděl v několika výkladních skříních různých obchodů nápis asi tohoto znění: Zánovní motorku dám tomu, kdo mi zaopatří nalezený hlavolam, zvaný ježek v kleci. Bližší zde v obchodě.“

Mirkova slova působila na hochy jako elektrická rána.

„Cože?“ vybuchli všichni současně.

„Ježek v kleci že by se znovu našel?“

„Tleskačův hlavolam, který ztratil Mažňákův otec, když prchal před Vonty do podzemí?“

„Jak je to možné? Kde je?“

„A kdo se to po něm tak pídí, že za něj ochotně dá i motorku?“

První kloudnou myšlenku v tom zmatku otázek pronesl Jarka Melka: „Jestli je to pravda,“ řekl rozvážně, „pak by to znamenalo, že

je pro svět zachráněn Tleskačův úžasný vynález, létající kolo, jehož plán se v hlavolamu skrýval!“

„Ano,“ přikývl Mirek na souhlas. „Je mi to jasné. Někdo ve Stínadlech má tedy možná opět v rukou Tleskačův hlavolam, pachtí se marně s vyjmutím ježka z jeho těsné klece — a netuší, že ježek je rozšroubovatelný, dutý, a uvnitř že je plán věci, která znamená revoluci v dopravě.“

„Ale pak je přímo naší povinností zmocnit se ježka v kleci stůj co stůj dřív, než jeho tajemství objeví někdo nepovolaný a bude ho chtít nezaslouženě využít pro sebe!“ vybuchl Jindra.

„Jistě!“ přisvědčil znepokojeně Mirek, „ale jen, pro všechno na světě, tiše! Jen tiše! I stěny můžou mít uši!“

„Anebo aspoň kovové trubky, když ne uši!“ pravil Červenáček a všichni si přitom vzpomněli, jak tehdy před rokem jejich tajné a důležité rozhovory odposlouchávalo jednoduchým zařízením — kovovou trubkou, kterou jim z opuštěné zahrady prorazilo celou zdi až do klubovny — slídivé Bratrstvo Kočičí pracky.

Mirek chtěl právě ještě cosi říct, ale na schodech se ozval dusot mnoha párů běžících nohou; byl stále silnější, až zaduněl za dveřmi klubovny — a vtom již na ně někdo silně zabušil.

Hoši na sebe překvapeně pohlédli a Rychlonožka kousavě prohodil: „Nedá se zrovna říct, že by ta návštěva měla dobré způsoby! Takhle se klepá do kobereců, a ne na dveře!“

Červenáček šel otevřít. Do klubovny vpadl rozrušený Milan Zetek, a za ním na chodbě zůstalo stát několik dalších hochů. Netroufali si jít dále. Milan Zetek byl ze sousedství a byl již několikrát v klubovně Rychlých šípů.

„Co se děje? Co se děje? Vždyť jsi nám málem vyrazil dveře!“ zvolal Jarka Metelka.

Milan Zetek ze sebe vychrlil: „Rychle! Proboha rychle! Jirku Rymáně odtáhli Vontové do Stínadel! Jenom vy ho můžete zachránit! Jenom vy mu můžete pomoci!“ Zastavil se v řeči a s vyděšeným pohledem zíral na Rychlé šípky.

„Kdo to je, ten Jirka Rymáně?“ vzpomínal marně Mirek. „Už jsem to jméno někdy slyšel!“

Červenáček mu pomohl: „Bydlí někde u dráhy. A byl taky před rokem čtenářem našeho TAM-TAMU, byl na lince D.“

„A jak se mohlo stát, že ho odtáhli?“ zeptal se Jindra. „Copak se Vontové dostali až sem?“

Milan Zetek stručně vyličil to, co slyšel vyprávět. Rymář prý už byl na kolejích, zakopl a Vontové ho chytili. Volal o pomoc, vzpíral se, rval se s Vonty, ale nebylo to nic platné.

„Začíná to pěkně!“ povzdechl si Mírek. Ale rázně vstal a zavelel; „Tak hoši, do toho! Do toho! Okolnosti jsou silnější než my. Vypadá to, že ani tentokrát nám nedovolí stát stranou!“

„A my ani nechceme stát stranou!“ dodal vášnivě Jarka. „Pomáhat slabým, kterým se děje příkoří, to je přece starým zákonem našeho klubu!!“

To již byli všichni připravení k odchodu. Neřekli si to ani, a přece všichni věděli, že se musí pokusit Jirkovi Rymářovi nějak pomoci. Červenáček zhasl a zamkl klubovnu. Cizí hoši seběhli zatím již tiše ven, protože paní správčová dole vykřikovala něco o umytých schodech a o chlapcích, kteří tu ani nebydlí, a toulají se po domě. Jen Milan Zetek šel dolů hrdě s Rychlými šípy.

4 Na pomoc Jiřímu Rymářovi

Před domem, ve kterém měly Rychlé šípy klubovnu, stál už houfec chlapců a cestou se k nim přidávali další a další Druhostraníci. Byla již úplná tma, ale na ulicích Druhé strany bylo živo, snad ani jeden chlapec a děvče nebyli dnes doma. Hloučky živě rokovaly o událostech posledních hodin. Jméno Jiřího Rymáře se stalo známým i tomu nejmenšímu a nejbzdálenějšímu chlapci.

Zatímco Jindra, Červenáček a Rychlonožka mezi sebou celkem bezstarostně hovořili, Mírek s Jarkou se snažili najít nějaký plán, jak Rymářovi pomoci. V hluku a šumu ulice se však nemohli dobře soustředit.

Také ustavičné volání pozdravů z hloučků hochů a děvčat je vytrhovalo z úvah. Zde na Druhé straně, kde Rychlé šípy většina hochů a děvčat osobně znala (i když ony neznaly a ani nemohly znát je), nebyly Rychlé šípy takové vzácné osobnosti, jakými byly pro ty, kteří je znali jen ze zadních stránek časopisu pro mládež. Přesto měly Rychlé šípy obdiv a úctu převážné většiny všech nedospělých obyvatel Druhé strany. Proto také teď to volání a pozdravy na každém kroku.

Všichni hoši a děvčata Druhé strany si vážili toho, že Rychlé šípy mezi nimi žijí, nijak se nad ně nepovyšují, a pyšnili se, že jim pomáhají alespoň tím, jak úzkostlivě zachovávají tajemství jejich bydlišť a skutečných jmen vůči každému cizímu zájemci. Jen hrstka špatných a závistivých potměšilců žárčila na dobrou a slavnou pověst Rychlých šípů a očerňovala je, pomlouvala, překrucovala různé události a snažila se strhnout pozornost Druhé strany na sebe. Každý je však už znal a prohlédl jejich nízké počínání, jako už dobře znal a prohlédl Bratrstvo Kočičí pracky.

Cím více se Rychlé šípy blížily k Rozdělovací třídě, tím bylo na ulicích živěji. Stále víc a více byl až sem slyšet temný křik a volání; pohraniční boje byly zřejmě v plném proudu.

Několik ulic před Rozdělovací třídou se přidružil k Rychlým šípům hlouček chlapců. Nejstarší z nich promluvil:

„To je dost, že už jdete! My jsme v koncích! Byli jsme už třikrát za kolejemí, dokonce jsme pronikli několik kroků do Stínadel, ale hnali nás, že jsme nestačili utíkat!. Bylo nás devět. Samí kluci jako hromy! A byli jsme bití! Vlád'u Prokše museli chlapci dokonce dovést domů, jak byl zřízený. Je to nějak horké!“

Každý z hochů tohoto hloučku začal pak líčit své osobní zážitky a činy z bojů. Někteří byli dokonce z těch, kteří podnikli odvážný výpad do Stínadel. Jejich tváře byly opuchlé a poškrábané.

Za řeči došly Rychlé šípy až k Rozdělovací třídě. Když projíždějící tramvaj zakryla výhled ze stínadelské uličky sem do ulice, ústící do Rozdělovací třídy, zahnuly rychlým během zároveň s tramvají do vrat jednoho z domů uprostřed bloku činžáků na Rozdělovací třídě.

Zde v tichu a přítmí vyndal Mirek z kapsy malou krabičku.

Něco v ní zašramotilo. Každý z Rychlých šípů věděl, co to je.

„Máš?“ otázal se Jarka Metelka.

„I pro mne?“ připojil Červenáček se šelmovským úsměvem. „Tenkrát pro mne nebyl!“ Připomněl trapnou událost z loňského roku, kdy Mírek Dušín rozdělával mezi Rychlé šípy žluté špendlíky, odznak Vontů, pod jejichž ochranou měly tehdy poprvé vniknout do Stínadel. Pro Červenáčka tenkrát Mírek úmyslně špendlík neměl, protože v Červenáčkově počínání tehdy bylo něco nevysvětlitelného, že ho Mírek chtěl nechtěl musel považovat za zrádce klubu, a nemohl ho tedy zasvětit do pátrání ve Stínadlech.

Všichni se teď pousmáli při té Červenáčkově narážce, ačkoli nikomu příliš do smíchu nebylo.

„Mám!“ pravil Mírek. „Pro všechny dnes mám! I pro tebe, Červenáčku!“ Otevřel krabičku a každému z chlapců dal po jednom žlutém špendlíku, aby si jej zapíchl do klopky kabátu.

Rychlonožkovi špendlík upadl na zem. Tak se mu chvěly ruce vzrušením z toho, co mělo přijít.

Nebylo snadné jít do Stínadel!

5 Do nepřátelského území

Když jela tramvaj s vlečným vozem, vykročili hoši Rychlých šípů z průjezdu a běželi s ní po Rozdělovací třídě až k další stínadelské uličce, která ústila do Rozdělovací třídy.

Zde, v jejím ústí, nebyli Vontové jako v ulici, kterou byl unesen Jirka Rymář. To proto, že proti ústí této stínadelské uličky nebyla žádná ulice Druhé strany. Na druhém chodníku se jen nepřetržitě táhly domy Rozdělovací třídy.

„Jdeme každý zvlášť!“ dával Mírek tlumeně poslední pokyny, „ale držíme se pohromadě. Jestli se něco semele, jdeme si na pomoc jen tehdy, kdybychom na Vonty nestačili. Bude-li jich přesila, ponecháme se raději vzájemně osudu. Nemá smysl, abychom do něčeho spadli všichni, když se aspoň někdo z nás může zachránit. Ten pak

taky může aspoň trochu pomoci, podat třeba zprávu do Druhé strany, nebo se pokusí jít po našich stopách.“

Při těchto radách vnikly Rychlé šípy do stínadelské uličky. Všem se zase rozbušilo srdce vzrušením jako vždycky, když se sem dostávali při pátrání po Tleskačově hlavolamu. Jak se tu zdálo být již dávno!

Podivný zápach úzkých uliček, který nebylo cítit nikde jinde než tady, je zase obklopil. Blikavé lampy matně osvětlovaly vždy jen malý okruh dlažby a zdi domů. Vše ostatní tonulo ve tmě a ve strašidelných stínech,

Odkudsi ze tmy stínadelského vnitrozemí až sem doléhala válečná píseň Vontů. Nebylo možné ubránit se tísnivému pocitu při jejich tónech. A každým krokem se jí přibližovali.

Rychlé šípy teď už potkávaly ojedinelé Vonty. Při každém takovém setkání se snažily neukazovat příliš své obličej, zde neznámé, a proto podezřelé.

Mirek se obvykle zastavil u nějakého spoře osvětleného výkladu, předstíraje, že ho v něm cosi zaujalo. Tak měl možnost odvrátit svou tvář od přicházejícího Vonta. Jindra Hojer ho v tom napodoboval.

Červenáček raději zase vždy zaskočil za vrata nějakého domu a čekal, až Vont přejde. Rychlonožka držel v ruce kapesník, a jakmile nějaký Vont šel proti němu, začal si utírat nos, přičemž si zakryl skoro celý obličej.

Čím hlouběji se dostávali hoši do Stínadel, tím větší byl ruch v jejich uličkách. Mezi dospělými lidmi, vracejícími se z kanceláří, dílen a krámů, se rojily hloučky Vontů stále hojněji. A všichni jako by byli nějak podráždění, tak to alespoň na Rychlé šípy působilo. Tam, kde hlouček Vontů vedl debatu, byla to debata hlasitá a rozčilená. A kde tlupa Vontů šla, hnala se tak rychle, jako kdyby spěchala za nějakým důležitým cílem.

V jedné uličce předběhla Rychlé šípy asi dvacetičlenná smečka Vontů, která křičela:

„Všichni do Myší pasti! Všichni do Myší pasti! Bude tam schůze!“

Nikdo z běžících si Rychlých šípů nevšímal. Mirek již před delší chvílí zanechal svého otáčení do výkladních skříní a Rychlonožka už nedával kapesník k nosu, aby si zakryl tvář. Byli už dále od hranice, kterou tvořila Rozdělovací třída. Nikdo z Vontů zde již nepředpokládal, že by mohl někdo z Druhé strany mít takovou odvahu vniknout až sem.

Rychlé šípy se stáhly k sobě a Mirek zašeptal: „Slyšeli jste? Táhnou do Myší pasti!“

„Půjdem za nimi!“ téměř vykřikl Jarka Metelka. Mirek měl však obavy, aby to nebylo příliš daleko.

„Škoda že nemáme plán Stínadel,“ litoval. Stejně však by jim nebyl příliš platný, protože převážná část stínadelských ulic měla v mluvě Vontů docela jiná jména. Ve Stínadlech navíc bylo plno různých míst, která nazvali Vontové po svém, ačkoli ve skutečnosti ani na plánech, ani na tabulkách je neoznačovalo žádné jméno.

Tlupa běžících Vontů se zatím již ztrácela v polotmě špatně osvětlené uličky a její křik zanikal kdesi v jejím záhybu.

„Za nimi!“ uslyk Mirek odhodlaně a dal se v běh. Ostatní nemusel pobízet. Všichni se rozběhli za ním.

„Byli jsme už kdysi na zasedání Vontské rady, proč bychom nemohli být dnes na nějaké jejich schůzi!“ ušklíbl se Jindra Hojer.

Běželi tak rychle, že za chvíli Vonty skoro doháněli. Že si jich Vontové zprvu ani nevšimli, jim dodalo odvahy.

Cestou se k Vontům přidávali noví a noví, až nakonec to byl již celý zástup, který kamsi táhl za ohlušujícího hvizdu i zpěvu válečné písně beze slov.

Zástup tak dovedl Rychlé šípy až na jakési kruhové náměstíčko, jež k jejich údivu mělo jen jeden příchod. Tím byla ulička, kterou sem zástup vtrhl. Jinak byl celý obvod náměstíčka jedinou řadou domů, nikde nepřerušenu.

„Opravdu! Pěkná Myší past!“ zahuhlal znepokojeně Rychlonožka. „Jeden vchod sem, ale cesta zpátky žádná! Nelíbí se mi to!“

„Tiše! Když jsme už jednou tady, nedá se nic dělat!“ zašeptal Mirek. „Však se nějak zpátky dostaneme! Držme se zde u té uličky,

kterou jsme sem přišli! Ať máme blízko k východu, kdyby se něco stalo!“

Jak moudré bylo to opatření, se ukázalo později.

6 Schůze v Myší pasti

Na náměstíčku již byla spousta Vontů a křiku zde bylo k nepopsání. Uprostřed prostoru byla jakási ohrádka, asi kašna. Rychlé šípy to nemohly dosti dobře rozeznat.

Na tuto zídku nebo ohrádku se najednou vyšvihl jeden z Vontů, začal mávat rukama a cosi volat. Zpočátku mu nebylo ani slovo rozumět, protože křik shromážděných Vontů byl příliš silný. Když však i zadní řady postřehly, že začíná mluvit, ztichly, a pak již zachytili jeho slova i hoši Rychlých šípů.

Ted' také již bezpečně poznali, že zídka, na které Vont stál, je skutečně okrajem kašny, naplněné vodou. Vzadu za ním ze středu kašny se tyčila jakási kamenná postava, z jejichž úst proudila do kašny voda.

„...slavná doba Stínadel se vrací!“ hřímal tam Vont. „Zase nastoupíme cestu svých předchůdců, zase oživíme staré vontské zvyky, pravidla a řády. Probrali jsme se z celoročního nezájmu, kdy si dělala každá ulice co chtěla, a přitom se dohromady nedělalo nic!

Jsme na prahu nových velkých událostí. Je na nás, abychom uměli jejich spád řídit tak, aby se nám nevymkly z rukou — a hlavně, abychom v nich hlavní úlohu hráli my, Dabinelovi přívrženci!“

Po těchto slovech se celou Myší pastí ozval souhlasný a nadšený křik a potlesk, ve kterém jen stěží bylo ještě možné zaslechnout další řečnickovu větu: „Jen Dabinel nás může úspěšně vést! Nikdo jiný než Dabinel!“

Nadšená vřava se stupňovala a měnila se ve výhrůžný zpěv. Rychlé šípy už znaly ten chmurný nápěv. Byla to válečná píseň Vontů.

Teprve po jejím bezeslovném dozpívání se Vont na kašně opět ujal slova.

„Víte jistě všichni, oč jde. Naše vítězství nebude úplné, dokud nebudeme mít v ruce odznak vontské moci, Tleskačův hlavolam! Dabinel si získal už hodně ulic! Jde s námi celý Červenokohoutí plácek, Podzemní ulička, V červotočích, Krysařská ulice, Na zábradlí — a právě dnes večer se jedná se zástupci Dlouhých schodů a s ulicí Na majáku! Snad zrovna v tuhle chvíli se smlouvy s nimi podepisují a my jsme o tyhle ulice silnější!

Dovedete si představit, kolik ulic by k nám přistoupilo, kdyby byl ježek v kleci v našich rukou? Už jen proto ho musíme dostat! Ano, musíme! Nevíme sice, kde je, nemáme taky ani záruku, že se vůbec nalezl, ale všichni jste slyšeli ty pověsti o jeho objevení — a já věřím, že je na těch řečech něco pravdy! A proto dávám návrh, aby . . .“

Vont na kašně už svoji řeč nemohl dokončit.

Někde za zády Rychlých šípů, v uličce, která sem ústila, se ozval křik. Rychlé šípky jej slyšely nejasně už dřív, ale nevěnovaly mu pozornost, tak je zaujala řeč Vonta na kašně!

Hluk a křik však sílily, a právě když řečníci Vont chtěl proslovit svůj návrh (zřejmě asi návrh, jak objevit odznak Velkého Vontství, ježka v kleci), vtrhlo uličkou do Myší pastí asi patnáct či dvacet Vontů.

Uprostřed nich byl chlapec v bílé košili a v krátkých kalhotách; vzpouzel se a silnýma nohama se úporně opíral o dlažbu. Měli s ním velkou práci, zápasil o každý krok. Smýkali jím, kroutili mu ruce vzad a občas mu někdo uštědřil políček.

Rychlým šípům, které tak horovaly pro právo, slušnost a rytířskost, se až srdce sevřelo při pohledu na surové zacházení Vontů s tím slušně vypadajícím chlapcem.

„Podívejte se — nějaký zajatec!“ zašeptal Jarka.

„Ale ne — ne!“ zmateně chrлил ze sebe Červenáček. „Je to Rymáň. Jíří Rymáň od nás! Dobře ho znám! Vždyť byl čtenářem našeho TAM-TAMU!“

Přicházející Vontové zatím odvěkli Rymáně téměř před Rychlé šípky. Mírek měl obavy, aby je Rymáň nespatriil a ve své úzkosti je nějakým výkřikem neprozradil. Než však mohl Mírek dát ostatním hochům znamení, aby se odvrátili tvářemi od zajatce, Rymáň je již

postřehl. Naštěstí se dovedl dobře ovládat a byl tak prozíravý, že nedal ničím najevo, že Rychlé šípy zná. Jen na ně významně pohlédl, trochu zakýval hlavou, a vzrušený, uštvaný výraz jeho obličeje na chvíli povolil.

Do ticha, které se v Myší pasti rozhostilo, když Vont na kašně přestal mluvit, vykřikl posměšně jeden z příchozích, kteří Rymáně přivedli:

„Chytili jsme vyzvědače z Druhé strany. Pěkně si hlídáte své ulice, Dabinelovci, jen co je pravda! To by to dopadlo, kdybyste měli ovládat Stínadla vy!“

Po této výtce se v Myší pasti strhla bouře hněvivých a výhrůžných výkřiků. Večerní vzduch se naplnil rykem a hlomozem. Ze všech stran se sem vrhali ti, kteří ještě před několika vteřinami poslouchali řečníka z kašny.

Rychlé šípy ještě postřehly, jak řečník zatím seskočil ze zídky a rozrážel zástupy nejbližších posluchačů, aby se dostal co nejdříve k vetřelcům, Zřejmě to byli Vontové z nějakých jiných ulic, které nebyly onomu neznámému, vychvalovanému Dabinelovi nakloněny.

Nastal nepopsatelný zmatek a tlačence. Cizí Vontové byli obklopeni Vonty z Myší pasti a první rány začaly dopadat.

„Za Rymáněm! Za Rymáněm!“ vykřikl slabě Mirek. Skočil do Vontů a ostatní hoši jej následovali. Dostali se k němu ještě poměrně snadno, protože byli blízko, Předstírali, že jsou příslušníky Vontů z Myší pasti a že chtějí zajatce převzít od těch, kteří ho přivedli.

Vzali Rymáně mezi sebe, cloumali jím a křičeli na něj, aby Vontové nepostřehli, že ho chtějí zachránit.

Pak se tlak z Myší pasti ještě zvýšil a hoši Rychlých šípů s Rymáněm i s Vonty kolem byli vytlačeni až do uličky, kterou sem přišli. Tlak byl chvílemi tak silný, že nemohli udělat ani krok kupředu, ani se vůbec nějak pohybovat.

Jirka Rymáň vypadal již klidněji; zřejmě na něho blahodárně působila přítomnost Rychlých šípů. Hrál však své divadlo velmi dobře. Osopoval se na Rychlé šípy, rval se s nimi a ani mrknutím nedával najevo, že je zná.

Potom tlak začal povolovat. Ti, kteří byli na kraji uličky, jež sem ústila, začali ustupovat ven; cizí Vontové si jejich prořídlymi řadami proklestili cestu a dali se na útěk. Rychlé šípy se pustily za nimi, přičemž mezi sebou stále držely Jirku Rymáně. Běžel ochotně s nimi, stále předstíraje, že se jim chce vyrvat z rukou. Několik Vontů se k nim přilepilo a chtělo si na zajatci také smlsnout, ale Rychlé šípy manévrovaly tak obratně, že jen málokterá vontská ruka na Rymáně dosáhla.

Ze zadu z Myší pasti se valil proud Vontů, v uličce se stísnil a zpomalil, ale Rychlé šípy a Rymán byli již z tlačence venku a mizeli ve tmě za prchajícími cizími Vonty. Ti se rozdělili na menší skupinky a každá běžela na jinou stranu do jiné ulice.

7 Prozrazení

Také Rychlé šípy si vyvolily jednu z uliček, do které se i s Rymáněm vrhly. Až dosud držely Rymáně pořád za ruce, což jim vadilo při rychlém běhu. Proto jej zde nyní pustily a předstíraly, že jim utekl.

Rymáně běžel stále asi dva kroky před nimi. Všichni se snažili udržovat směr, který by je vyvedl ze Stínadel ven, na Druhou stranu, ale zde, v těchto tmavých a zkroucených uličkách, to bylo nesmírně obtížné.

Potkávali nové Vonty, jednotlivě i v hloučcích, a skoro každý na ně volal: „Co se stalo v Myší pasti?“

Rychlé šípy na tuto otázku odpovídaly jen ledabyly v běhu: „Ale nadával tam někdo Dabinelovi!“

Vonty z Myší pasti ztrácely Rychlé šípy pomalu ze své stopy. Byly i s Jirkou Rymáněm rychlejší a je těžko říct, zda tuto rychlost způsoboval strach nebo trénovanější nohy!

V některých zvlášť tmavých a osamělých zákoutích chlapci zpomalili tempo, aby si odpočinuli a nabrali dechu. A okamžitě se zase rozběhli, jakmile se měli setkat s některými z Vontů.

Už se zdálo, že bude cesta takto probíhat poměrně klidně až k cíli, kterým měla být Rozdělovací třída. Bohužel Rychlé šípy ztratily v křivolakých uličkách směr a dostávaly se stále hlouběji a hlouběji do Stínadel.

„Tady jsme už dnes přece jednou byli!“ říkal jen pořád Jindra Hojer na každém rohu nějaké uličky. A skutečně — hoši se několikrát záhadnými oklikami ocitli na tomtéž místě.

Podivnou příhodu zažili pak na jakýchsi pouličních schodech, kterými sbíhali kamsi dolů do hlubin nových ulic a uliček. Po schodech proti nim stoupali tři malí Vontové. Jeden z nich zoufale nařikal, prohledával malý notýsek, strčil jej do kapsy a opět vytáhl.

Druzí dva, kteří šli s ním, ho utěšovali. Rychlé šípy nerozuměly jejich slovům, ale podle domlouvavého tónu poznaly, že jsou to slova útěchy.

„Těch se bát nemusíme!“ pravil šeptem Jarka Metelka. „Jsou jen tři a jsou menší než my. Zeptáme se jich, co se tomu rozplakanému stalo!“

Zpomalili svůj běh ze schodů, a když byli u nich, zastavili se a Mirek se zeptal:

„Co se stalo? Proč tak nařikáš, člověče?“

Otázaný se na ně ani nepodíval, jen mávl zoufale rukou. Ale Vont, který šel po jeho pravé straně, pravil:

„Víte, on ztratil *gingo* — a teď ho asi vyloučí!“

Po tomto podivném vysvětlení, ze kterého Rychlé šípy nebyly ovšem ani trochu moudré, stoupali Vontové dále po schodech.

Mirek by se byl rád dověděl něco bližšího, ale netroufal si ptát se dál, aby nevbudil pozornost Vontů. Gingo! Zřejmě tady, v této části Stínadel, je to slovo a jeho význam všeobecně známé. Mirek musel předstírat, že i oni vědí, co znamená a jaké je to neštěstí, ztratit gingo!

Hoši sbíhali dále po schodech, po jejichž obou stranách stály terasovité, strašidelně vypadající domy, a ještě z dálky slyšeli stále slaběji Vontův usedavý pláč.

Schody končily v novém bludišti domů. Bylo zde poměrně klidněji, v uličkách nebyli téměř lidé a také aut zde jezdilo jen velmi málo. Chlapci se mezi sebou tiše rozhovořili.

„Nechtěl bych to už nikdy zažít!“ pravil Jirka Rymáň. „Už nikdy nepůjdu do Stínadel, kdyby mi za to někdo dával nevim co! Byla to hrůza, věřte mi to! Vedli mě jako na popravu. Zachránili jste mě v poslední chvíli!“

„O záchraně ještě moc nemluv!“ přerušil jeho řeč Jarka. „Ještě nejsme doma!“

A Mirek dodal: „A taky ještě asi dlouho nebudeme! Mám takový pocit, že se tu jen pořád točíme nějak dokola a že se na naši Druhou stranu vůbec nedostaneme!“

Rychlonožka se chystal dodat nějakou svou moudrost, ale již se k tomu nedostal. V několika následujících vteřinách se opět roztočil vír nových událostí takovou rychlostí, že to hoši ani nestačili vnímat.

Z tmavého průjezdu domu, kolem kterého v hlubokém stínu právě šli, se vztáhly čísi ruce — a nebyly jedny — a jako chapadla popadly Jarku Metelku, který kráčet při zdi domu. Jarka byl tak překvapený, že se vzmohl jen na slabý vzdech. Rozhodil paže, jak ztratil rovnováhu, a pravou rukou se zachytil Mirka.

Mirek již pochopil, oč jde, zatímco Rychlonožka na druhém kraji ještě vůbec nevěděl, že se děje něco neobyčejného. Vzápětí se to však dozvěděl i on.

Z průjezdu vyběhlo prudce několik postav — zřejmě Vontové — a již se rozvinul podivný tichý boj. Jarka se vytrhl svírajícím chapadlům, zakopl o kohosi ležícího, ale hned se zvedl a dal se do šíleného běhu ulicí za Rychlonožkou, Rymáněm a ještě kýmisi, koho ve tmě a v rychlosti nepoznal. Několik Vontů vyběhlo z průjezdu současně s ním. Běžel s nimi jako o závod. V temnotě ani nepostřehl, že nejsou všichni!

Mirek a Jindra uvízli v drápech Vontů v průjezdě domu. Marně zápolili ve tmě s přesilou, která je tak nečekaně přepadla. Asi pět Vontů je táhlo matně osvětleným průjezdem kamsi do hloubi domu. Mirek i Jindra se vzpírali a Vontové se s nimi museli rvát o každý

decimetr půdy. Zejména Mirek házel svými věznicemi, jako by to byla pírká, ačkoli na něm Vontové doslova viseli.

Až dosud se celý zápas odehrával v ponurém tichu. Jen prudké oddychování Vontů i Mirka a Jindry spolu se šoupáním botek na dlažbě průjezdu se mísilo se sykotem malé lampy. A teprve nyní jeden z Vontů porušil ticho štiplavou poznámkou: „To bych řek, že se na Druhou stranu nedostanete! Sem jde mnoho cest, ale zpátky žádná — cha cha chá,“ ušklíbl se přitom nevesele a Jindrovi při jeho slovech a při tom úšklebku až mráz přejel po zádech.

Zato Mirek zuřil tajně nad svou neopatrností, s kterou prve vypustil z úst slova „Druhá strana“, když říkal hochům, že se domů hned tak nedostanou! Vontové, kteří byli náhodou v průjezdě, to jistě zaslechli a byl konec!

Po několikaminutovém zápolení dovlekli Vontové Mirka a Jindru do jakéhosi výklenku na konci průjezdu. Oba nerovným zápasem tak vysílené, že byli rádi, když už se nemuseli vzpírat a rvát.

„Tak tady teď počkáte!“ poručil jim jeden z Vontů, „až přijdou ostatní! Pak budete muset všechno vyklopit, odkud jste a co jste tady slídili. Naši nejste, to víme! Bude vás vyslyšet náčelník naší ulice. Jestli vám můžeme radit, řekněte mu všechno hned, nebo se vám povede ještě hůř!“

Byl to nějaký povídavý chlapík a dělalo mu potěšení, že může na zajatce mluvit tak svrchu a hrozit jim.

Uplívl si a začal zase řečnit: „Však ona vám už přejde chuť tady slídit! Teď si hledejte ježka v kleci, vy čmucharové! Hledejte! Hledejte!“

„Proč bychom ho hledali!“ řekl Mirek, jak nejlhostejněji dovedl. „Pokud víme, Tleskačův hlavolam je navždy ztracený ve svatojakubské stoce . . .“ Chtěl tak žvanivého Vonta vyprovokovat k nějaké rozprávce o hlavolamu, a tím se snad něco o něm dozvědět.

Vont se povýšeně ušklíbl. „Pcháá — navždy ztracený!“ opakoval posměšně po Mirkovi. „Jak málo toho víte! To jste tedy moc nevy pátrali, hehehe! To věřím, to by se vám hodilo, aby byl ježek v kleci navždy ztracený. A aby se už Vontové nikdy nezvedli — co? To věřím! Tak abys věděl, chlapečku, ježek tady někde je, někde tady

běhá!“ Zatvářil se velmi důležitě a tajemně a pokračoval: „A Vontská rada už taky je a čeká se jen na volbu Velkého Vonta! A to se ví, kdo přinese ježka, ten Velkým Vontem bude!“

Mirek zapomněl při jeho slovech na nebezpečí, které jemu a Jindrovi v zajetí Vontů hrozí. Chtěl jen z Vonta dostat co nejvíce.

„Vidím, že tady ve Stínadlech zastáváš nějaké velmi důležité místo, když víš tolik věcí!“ pravil Vontovi, aby ho navnadil k ještě větší sdílnosti. „Přál bych ti, abys hlavolam našel ty sám, a tak se stal Velkým Vontem!“

„No — možné je všechno,“ samolibě ukusoval Vont, „zrovna tady pátráme po jednom klukovi, který prý ještě s někým ježka v kleci ze stoky vylovil. Napsal o tom celé doznání. A to právě hledáme.“

Vzápětí po těchto slovech se za povídavým strážcem objevilo několik jiných Vontů, uhnaných a udýchaných. Zřejmě to byli ti, kteří předtím přepadli z průjezdu Rychlé šípy a hnali se pak za Jarkou, Červenáčkem, Rychlonožkou a Jirkou Rymáněm. Mirek si mohl s ulehčením sotva uvědomit, že s sebou nikoho z nich nevedou a že je tedy nechytily, když se nejstarší z Vontů rozkřičel na mluvku: „Snad jsi nemluvil o Hačíríkovi? Přiznej se — žes o něm mluvil, vid?“ Vypadal vztekle a výhrůžně.

Strážce se zatvářil poděšeně, ale než se vzmohl na nějakou odpověď, hartusil nejstarší Vont (zřejmě náčelník ulice) na Mirka:

„O čem ti tady povídal? Mluv! Mluv, nebo to z tebe vytlučeme!“ Odstrčil zděšeného strážce a stoupl si výbojně před Mirka a Jindru.

Mirkovi nastala horká chvílka. Co má říct? Má přivést povídavého strážce do nepříjemností za to, že mu prozradil tolik cenného? Má prozradit, že našel stopu po ježkovi v kleci? To není přece možné! Bylo by to příliš nebezpečné. Ale co tedy honem říct? Mozek mu horečně pracoval.

„Tak rychle, rychle!“ poroučel Vont a jeho pravá ruka se významně rozpřáhla. Jindra se mimoděk přikrčil, přestože chystaná rána nebyla určená jemu.

Pak se stalo něco nečekaného. Mirek pronesl váhavě a velmi tiše, jakoby ve snu: „Vyhrožoval nám, že až přijdeš, všechno ti budeme muset . . .“ Další slova již nedopověděl. Přivřel pomalu oči, zapotá-

cel se, opřel se o zed' výklenku a po ní se zvolna zhroutil na zem, kde zůstal bez pohybu ležet.

„Mirku! Proboha, Mirku!“ vykřikl pronikavě Jindra a vrhl se k němu. „Co to děláš, Mirku!? Mirku, slyšíš mě?“ Zatřásl Mirkem, vzal jeho hlavu jemně do svých dlaní. Mirkova hlava se však zvrátila nazad a oči zůstaly zavřené. Jindra začal tiše vzlykat. Ještě nikdy Mirka takhle neviděl. „Mirku!“ volal zoufale. „Mirečku, slyšíš? To jsem já, Jindra, u tebe! Ozvi se přece! Otevři oči! Tolik tě prosím, Mirku! Tak Mirku!“ Snad kámen by se byl ustrnul nad Jindrovým voláním. Ale Mirek ležel dál bez pohnutí na špinavé dlažbě průjezdu a nejevil nejmenší známky života.

Vontové zaraženě ustupovali z výklenku, sledováni ohlížejícím se náčelníkem. Zřejmě neměli čisté svědomí. Což jestli ten chlapík tady na zemi náhle zemřel? Třeba na něho tak silně působila jeho výhrůžka nebo při zápolení utrpěl nějaké vnitřní zranění! S takovými věcmi není dobře si zahrávat! Jen pryč, pryč odtud, než tady budou přistiženi s nehybným tělem ve výklenku!

Zoufalý Jindra si uvědomil zmizení Vontů až tehdy, když uslyšel dusot jejich utíkajících nohou po dlažbě průjezdu ven do tmavé ulice. Vyběhl za nimi z výklenku do průjezdu přesvědčit se, zda opravdu zmizeli. Ano — průjezd byl úplně prázdný a jen plynová lampa syčela do strašidelného ticha.

„Jsou pryč?“ ozvalo se z výklenku za Jindrou. Otočil se tam — a co viděl? Mirek stojí živý, svěží, s očima otevřenýma a usmívá se? Jindra se k němu radostně rozletěl s rukama roztaženýma a pověsil se mu na krk.

„Nezlob se na mne, Jindro,“ pravil Mirek, „že jsem tě tak polekal. Ale bylo to to jediné, co jsem mohl udělat, abychom se jich zbavili. Musel jsem předstírat mdloby. Kdo ví, jak dlouho by nás zde drželi — a jestli bychom se ještě dostali domů!“

Jindra si úlevou oddychl a oba si v té chvíli znovu uvědomili velikost a krásu přátelství, které mezi všemi chlapci Rychlých šípů panuje. Kéž by takového přátelství byli schopní všichni hoši a děvčata v podobných klubech! Kéž by si dovedli vzájemně odpouštět své chyby, kéž by byli k sobě vždy vlídní, laskaví, obětaví a upřímní!

Pak se vydali na výzkumy do dvora, kam průjezd ústíl.

„Jestli to půjde,“ mínil Mírek, „přelezeme ve dvoře nějaké zdi a vyjdeme jiným domem. Třeba náš průchod hlídají a mohlo by to s námi znovu špatně dopadnout, kdyby Vontové viděli, že mi nic není!“

Vešli do dvora, který nebyl příliš velký a končil jiným vysokým domem. Do domu vedla ze dvorku vrata napůl otevřená.

„To vypadá jako průchod!“ odhadl tiše Mírek. A nemýlil se. Když přeběhli asi třiceti kroky dvoreček a vstoupili do vrat, uviděli na konci průchodu dveře, vedoucí do jiné ulice.

Když se v ní ocitli, spokojeně si oddychli: „A teď domů!“ řekl Mírek. „Tady nám dnes už štěstí nepokvete!“

„A co Jarka, Rychlonožka a Červenáček a Rymán?“ zeptal se úzkostlivě Jindra.

„Jistě se jim vede líp než nám,“ upokojil ho Mírek. „Bylo jich taky víc než nás! Jistě jsou už dávno doma. Nemůžeme je tady teď nikde ani dost dobře hledat. Uvidíš, že jsou už v bezpečí!“

Asi pětkrát se museli ptát dospělých lidí na správný směr k Druhé straně a snad desetkrát se schovávali před Vonty, kteří se ještě potulovali ulicemi. Jejich nálada však stoupala s každým metrem, o který se přiblížili k své čtvrti.

Když překročili na nezvyklém místě Rozdělovací třídu a vstoupili na půdu Druhé strany, rozesmáli se šťastně a dali se do běhu. Nemuseli utíkat, a přece utíkali! Z radosti!

Doběhli tak až do zákoutí, kde stál dům s jejich klubovnou.

Druhá polovina výpravy jim vyběhla vstříc. Mirkova předpověď se vyplnila.

„Konečně! Sláva, sláva, třikrát sláva!“ volal radostně Jarka Metelka.

„Zrovna jsme se radili, že půjdeme za vámi zpátky do Stínadel, když jsme zjistili, že ani jeden nejste ještě doma!“

„Pojď sem, ty moje ulízané potěšení!“ hlaholil Rychlonožka k Jindrovi. To za jeho vlasy, vždy pečlivě učesané mokrým hřebem.

Vběhli ještě na chvílku do klubovny a tam si navzájem vyprávěli osudy obou skupin výpravy. Hoši, kteří uprchli s Jarkou do tmy ulice, se před Vonty zachránili poměrně hladce. Domů se pak již dostali bez nehody. S tím větším napětím teď poslouchali osudy Mirka a Jindry.

„A kde je Jirka Rymán?“ optal se ještě pak Mirek.

„Jak jsme vyšli ze Stínadel, běžel domů. Říkal nám, že jednomu výprasku ušel, to jako ve Stínadlech, víte — a druhý ho čeká doma. Měl prý být doma do půl osmé — a my přiběhli skoro ve čtvrt na devět!“ vysvětloval Jarka.

Všichni sebou trhli, když si uvědomili, jak je již pozdě. Mirek určil ještě příští schůzku na zítřejší večer a pak řekl:

„Tak — a teď všichni rychle domů, nebo nás čeká doma to, co Jirku Rymáně!“

„Mne to čeká určitě,“ pravil zasmušile Rychlonožka, „ale co všechno nepodstoupí muž, aby ukojil svou touhu po dobrodružství?“

S tichým smíchem vyšli pak všichni z klubovny a rozešli se na všechny strany. Jen Červenáček a Rychlonožka zůstali v domě. Vždyť tady bydleli!

8 TAM-TAM znovu vychází

Následujícího dne se měla konat schůzka Rychlých šípů až v půl sedmé večer. Všichni chlapci měli hodně učení a úkolů na další dny a na nějakou novou cestu do Stínadel ten den nebylo ani pomýšlení.

Červenáček a Rychlonožka, kteří bydleli v domě, kde měly Rychlé šípy klubovnu, se však toho dne více než kdy jindy nemohli dočkat, až přijdou ostatní hoši. Měli pro ně nemilou zprávu. Viděli dnes časopis Sběrač, který si loni začali vydávat hoši, seskupení kolem Tondy Plíhala ze Dvorců, když jeho vydávání napřed okoukali u Rychlých šípů.

„Kdyby to ale byl jen takový Sběrač, jako dělali tenkrát!“ chrлил ze sebe Červenáček, když se už všichni sešli a usedli v klubovně. „Ten-

tokrát nás předhonili! Mají časopis lepší než my! Psaný na psacím stroji!“

„Dovedete si představit,“ lamentoval Rychlonožka, „jak jim půjde výroba listu rychle? Mnohem rychleji než nám! Jednu stránku můžou okopírovat kolikrát budou chtít. A to ještě bude psát jen jeden z nich, a stránky třeba osmkrát kopírovat, takže jedním napsáním získají hned osm výtisků. A my, i když budeme psát všichni, napíšeme s bídou TAM-TAMŮ jen pět, potrvá nám to celý večer a ještě to nebude tak hezky vypadat.“

Mirek se klidně usmíval. Tak klidně, že to Červenáčka, Rychlonožku i Jindru až překvapilo. „Jen se nebojte!“ pravil potom vesele. „Hezká úprava není ještě všechno. Hlavní je obsah a s tím to vždycky nad Sběračem vyhraje. Víte, co v něm vlastně je?“

„No, moc toho není,“ doznával trochu uklidněný Červenáček. „Vlastně docela nic. Napřed tam mají jen dlouhé povídky, co prý budou všechno v časopise psát, pak je tam několik vtipů na nás — no a nakonec je tam asi pět stránek o loňských událostech ve Stínadlech. Ale ty přece každý zná. Končí to tím, že se posmívají naši záchranné výpravě za Jirkou Rymáněm do Stínadel. Že to nic nebylo a že jsme tam byli bití!“

„To se jim to směje! To se jim to vtipkuje, když sedí doma za pecí,“ vybuchl zlobně Jarka, „ale jen ať jdou aspoň jednou tam do toho stínadelského pekla! Bratrstvo Kočičí pracky by jim přece mohlo podrobně vyprávět o výprasku, který tam tenkrát dostalo!“

Jindra se krátce zasmál při vzpomínce na událost v opuštěném kostele svatého Jakuba: „Když už tu mluvíme o Bratrstvu Kočičí pracky — víte, že už je zase u nich? U Sběrače? Viděl jsem dnes Dlouhé Bidlo a Bohouše, jak tady po naší Druhé straně roznášeli první číslo!“

Mirka však nemohlo nic přivést z míry. „Nevadí! Nevadí!“ říkal jen pořád. „Uděláme dnes takové první číslo našeho TAM-TAMU, že zůstanou Dvorečáci koukat! Podívejte se, co tady mám!“

Při těch slovech vyňal z aktovky papíry, na které chtěl dnes začít psát první číslo časopisu, a mezi nimi viděli hoši nějaké fotografie.

„Jejda — vždyť je to Jirka Rymáň!“ vykřikl překvapeně Rychlonožka, který se vrhl přes stůl na fotografie jako lasička na kořist. „Podívejte se! Jirka Rymáň! No to je báječné! A pět stejných snímků!“

„Ano!“ kýval hlavou Mirek. „Do každého výtisku nalepíme jeden. To bude přece vhodný doplněk k našemu vyličení cesty za jeho záchranou — či ne?“

„Tak začněme, začněme!“ hovořil chvatně Jindra a už sklízel věci ze stolu. Jen dvě lahvičky inkoustu zde zůstaly, Červenáčkovy barevné tuše a papíry.

Hoši se posadili tak, že po Mirkově pravici seděl Jarka, který do svého výtisku opisoval Mirkův text. Vedle Jarky seděl Jindra, vedle Jindry Červenáček a poslední byl Rychlonožka. Každý opisoval Mirkova slova od svého souseda po levé straně.

A Mirek psal tak rychle, že mu někdy hoši ani nestačili.

„Hoši a děvčata z Druhé strany,“ začínal úvodní článek na první stránce, „tak jsme tady zase s TAM-TAMMEM! Ve Stínadlech se začínají rozvíjet nové podivné příběhy. Z prachu a dávného zapomenutí vyvstávají do přítomnosti vontské zkazky, o kterých se myslelo, že jsou již vyčerpány.“

Stínadla se probouzejí! Stínadla se bouří! Vy, kteří bydlíte blízko Rozdělovací třídy, vy to víte nejlépe. Válečná píseň Vontů ožila. Nechtějte ji slyšet zblízka, jako my jsme ji slyšeli! My byli včera ve Stínadlech! Naše zprávy odtamtud jsou skutečné, odnikud neopsané, to víte dobře. Vydali jsme se tam za Jirkou Rymáněm a málem bychom tam zůstali všichni. Přivedli jsme ho! Hlavní však je, že jsme přinesli důležitou zprávu: ve Stínadlech se věří, že ježek v kleci se našel! Vypadá to neuvěřitelně, a přece snad není ve Stínadlech jediného Vonta, který by tomu nevěřil.

Připravuje se volba Velkého Vonta. Nevíme, jestli se nám i tentokrát podaří dostat se k tomuto nejvyššímu vontskému obřadu jako loni, ale vynasnažíme se i tentokrát — přes všechn odpor Vontů — zasáhnout pronikavě do jejich záležitostí. Že vám všechno, co jen trochu bude možné, vypíšeme potom vždy v TAM-TAMMU, to vám ani nemusíme připomínat.“

Když Mirek dokončil tento úvod, někdo nesměle zaklepal.

„Host do domu — šup s ním zas honem ven!“ pronesl Rychlonožka nevrle, ale přece jen se zvedl a šel otevřít.

Do místnosti vstoupil Jiří Rymáň. Zastavil se u dveří, ale když ho Mirek pozval dále, přistoupil až ke stolu. Jeho tvář se rozzářila, když viděl na stole rozepsané stránky prvního TAM-TAMU.

„To je dost, že už to píšete!“ řekl s ulehčením. „Celá Druhá strana se už ptá, jestli bude TAM-TAM zase vycházet! Uděláte to zase jako tenkrát? Bude se zase štafetovitě předávat na linkách čtenářů? Já bych si ho vzal na starost! Já bych vám to všechno řídil! Vybíral bych dvacetníky za přečtení poctivě, to mi věřte! A dělal bych to rád. Už proto, že jste mě zachránili z vontských drápů, z hlubin Stínadel!“

„Rádi přijímáme tvoji nabídku,“ řekl mu Mirek, „budeme mít aspoň víc času na pátrání ve Stínadlech a pak na psaní a malování TAM-TAMU. Předáme ti vždycky hotová čísla a ty už se postaráš o to, aby obíhala mezi čtenáři co nejrychleji a aby se správně vrátila zpátky.“

Mirek pak ukázal na Rymáňovy fotografie a dodal: „Zrovna se tu chystáme začít o včerejším dobrodružství. Tady jsou tvé fotografie, které jsi mi dnes přinesl. Přilepíme je do záhlaví. Ale teď vypadni, abychom psaní včas dokončili. Zítra ráno, ještě než půjdeš do školy, můžeš si hotová čísla vyzvednout tady u Červenáčka nebo u Rychlonožky.“

„Ale ne abys přišel ráno bouřit už někdy ve tři čtvrti na čtyři!“ řekl Rychlonožka výhrůžně. „To se ještě spí!“

Jirka Rymáň se smíchem zmizel ve dveřích a Rychlé šípy se daly znovu do psaní. Mirek se rozepsal o včerejších příhodách tak napínavě, že hoši při opisování lapali každé jeho slovo. Mirek však úmyslně nepsal o tom, co se s Jindrou dozvěděl v průjezdě od mnohomluvného strážce, a také jméno Hačírík se v líčení nikde neobjevilo.

Červenáček potom dovednou rukou načrtl do všech pěti výtisků obrázky a hoši je vybarvovali barevnými tušemi podle jeho pokynů. Kreslení, to byl jeho obor, v tom byl mistr a všichni to uznávali. (Jen Rychlonožka vždycky říkával s určitou dávkou povýšenosti v hlase:

„Jen kdybych já chtěl, to byste koukali, jaké bych maloval obrázky! Ale já nechci!“

Táhlo již na osmou hodinu, když byli hotovi. Každý ještě sešil svůj výtisk reznými nitěmi a vlepil do tuhých desek, aby časopis netrpěl, když má projít tolika rukama.

Mírek v zamyšlení listoval hotovým sešitem a Jarka, který ho pozoroval, řekl: „To jsem zvědav, co budou psát do Sběrače Plíhalovi kluci, když teď nemají — jako tenkrát — naslouchací troubu v naší klubovně.“

„Jak to, že nemáme v klubovně troubu?“ pronesl významně Jindra a podíval se na Rychlonožku. Všichni se rozesmáli.

Také Rychlonožka po několika vteřinách pochopil. „Mám snad být ta trouba já?“ vyjel na Jindru jedovatě a zatvářil se co nejhrozi-
věji.

Jindra se sladce usmíval: „Že tě, Rychlonožko, může něco takového napadnout! Já myslel tady tu troubu u kamen, podívej se!“

Jarka probudil klubovního psa Bublinu a se smíchem vyšli všichni z klubovny. Mírek zamkl.

„Dobře se všichni vyspěte!“ pravil dole u domovních vrat. „Zítra půjdeme znovu do Stínadel. Musíme se tam něco dovědět o tom záhadném Hačiříkovi. Myslím, že své hledání a pátrání musíme začít právě od něj a od jeho doznání o vylovení hlavolamu! Že to nebude žádná procházka po parku, na to můžete vzít jed! Bude to čím dál tím horší!“

Hoši při jeho varovných slovech zvažněli, ale když pak už byli Mírek, Jarka a Jindra asi třicet kroků od domu s klubovnou, vyběhl z jeho vrat ještě Rychlonožka a houkl na Jindru:

„Haló, Jindro — že jsi tou troubou myslel mne — vid’? Vždyť já jsem to hned věděl! Počkej zejtra!“ A zmizel za vraty.

9 Za tajemným Hačřířkem

Jirka Rymář se spolehlivě postaral, aby se první číslo TAM-TAMU v pěti stejných sešitech rozléto po celé Druhé straně.

Podle přihlášek hochů a děvčat vypracoval pět tratí, na kterých si čtenáři jeden druhému časopis ihned po přečtení předávali. Na předposlední stránku obálky se každý čtenář podepsal, že sešit četl. Dvacetníkové poplatky za přečtení odevzdávali čtenáři ještě týž den Rymářovi na dvůr domu, v němž bydlel, do velké bedny s malým otvorem pro vhadzování mincí. Bedna byla přitlučena pevně k dřevěné ohradě a její odklápěcí víko bylo zamčeno visacím zámkem.

Každý čtenář tam vhodil svůj dvacetník v papírku zabalený, s nápisem, od koho peníz je. Někteří čtenáři si předplatili dokonce pět čísel dopředu, jiní o bedně ještě nevěděli a nosili peníze Rymářovi až do bytu. Byla to opravdu velká práce a maminka Jirky Rymáně na ni velmi hubovala. Rymář však pomáhal Rychlým šípům rád. Práce s časopisem ho bavila, a také se jim chtěl nějak odvděčit za svou záchranu.

Parta Tondy Plíhala, která vydávala Sběrače, si TAM-TAM prostřednictvím jednoho nespolehlivého čtenáře tajně také přečetla — a zuřila, když uviděla jeho obsah. Jaké novinky už zase mají Rychlé šípy ve svém TAM-TAMU proti chabým a nic neříkajícím povídačkám ve Sběrači. A to dobrodružství při zachraňování Jirky Rymáně!

Zatímco Plíhalovci tajně zuřili, záviděli a užírali se zlobou a zatímco čtenáři TAM-TAMU hltali každé jeho slovo, hoši Rychlých šípů se připravovali na novou výpravu do Stínadel.

Úkoly na zítřek do školy už měli hotové. Nikdy se nespolehali na to, že se budou učit a psát úkoly až večer. Věděli z mnohých dřívějších zkušeností, že večer — ať již po návratu z klubovny nebo z nějaké výpravy — bývají vždycky tak unavení a tak nabití dojmy, že z učení nikdy pak nic nebylo, a zejména tehdy ne, když se vrátili ze Stínadel.

Sešli se v odlehlých končinách Druhé strany, aby je nikdo neviděl a nesledoval. Ovšem — dále než k Rozdělovací třídě by se stejně za

nimi nikdo neodvážil, ale Rychlé šípy ani nechtěly, aby Druhá strana věděla, že jsou ve Stínadlech. I to bylo nebezpečné.

Byl červený západ slunce. Nebe jen hořelo a horní části domů byly jako ohnivé. I tady v liduprázdném zákoutí bylo vše červené. Hoši se vzájemně prohlíželi ve svém starém lehkém oblečení, které s oblibou na sebe oblékali při těchto dobrodružných výpravách do Stínadel. V něm mohli prolézat chodby, přelézat zdi a ohrady, nemuseli se bát, že se umažou nebo něco roztrhnou.

„Podívejte se, co mám s sebou!“ pravil Červenáček. „Napadlo mě to, když jsme lepili včera Rymaňovy fotografie do TAM-TAMU!“ Z chlebníku, důkladně připevněného k opasku a ještě přes rameno zachyceného popruhem, vyňal jakousi další brašnu.

„Foťák!“ vydechl překvapeně Jarka. „No to je nápad! To bude báječné, až se v TAM-TAMU objeví k našemu psaní ještě dokonce snímky toho všeho, co ve Stínadlech uvidíme! Představte si snímky z vontských shromáždění, všelijaké bitky — to budou pěkné věci do TAM-TAMU i klubovní kroniky! Ale nebude na fotografování tma?“

„Nebude!“ řekl Červenáček určitě. „Je to výborný aparát, má největší světelnost. S tím se dá fotografovat i v šeru a bez sluníčka! Je dokonce s bleskem! To může udělat snímek třeba i o půlnoci.“

Chlapci se seskupili kolem aparátu a prohlíželi ho. Jen Mírek se nezdál být potěšený Červenáčkovým nápadem. „Nebojíš se o něj?“ zeptal se. „Víš přece, jak to ve Stínadlech vypadá! Můžeš aparát ztratit, nebo se ti rozbije — a taky ho můžou Vontové ukořistit!“

Červenáček chtěl na to ještě něco říct, ale Rychlonožka varovně zašeptal: „Pozor, strážník! Dlouhý v přílbě!“ Červenáček kvapně schoval aparát do chlebníku, aby si snad policista nemyslel, že je to aparát nalezený, který mu nepatří.

Náhodou to však byl „Usměvavý“. Strážník, kterého všichni hoši z celé Druhé strany měli rádi. Nebyl tak úředně přísný jako jiní. Dokud jejich řádění nezabíhalo do skutečného a nebezpečného uličnictví, přehlédl a odpustil všechno. Hovořil přátelsky s chlapci a děvčaty, dohlížel na pořádek při kuličkách, a když nebylo na ulicích mnoho lidí, zakopal si s hochy, nebo alespoň soudcoval.

Vyprávělo se o něm, že když byl ještě malý chlapec, pronásledoval ho a ještě jiné hochy zlý strážník, který zde vždycky hlídkoval. Jak hoši před ním v divém zmatku prchali, rozbil si jeden z nich hlavu o stožár svítlny, když se v běhu ohlédl. Dlouho si pak poležel v nemocnici. A „Usměvavý“ si prý umínil, že až vyroste, bude strážníkem, a to tak hodným, jak si vždycky jako chlapec přával, aby strážníci k hochům byli. A když vyrostl, svůj úmysl provedl. Byl přítelem všech hochů a děvčat z celé čtvrti. Každý ho měl rád. Byl to zkrátka úžasný strážník!

Teď přistoupil přátelsky k Rychlým šípům a zeptal se vlídně: „Tak — copak tu kutíte, chlapi?“

„Prohlížíme tady kamarádův aparát!“ odpověděl za všechny Mirek a Červenáček vylovil zase přístroj z brašny. „Usměvavý“ si ho prohlížel. Bylo vidět, že fotografickým aparátům rozumí. Za chvíli ho zase Červenáčkovi vrátil a chlapci byli dnes skoro rádi, že rozhovor skončil. Volným krokem odcházel od nich dále na své občůzce.

„Tak — připravení?“ zeptal se pak Mirek, když zase osaměli. V jeho hlase znělo cosi jako začátek něčeho velkého, nebezpečného.

„Ano! Samozřejmě!“ odpověděli hoši jako jedněmi ústy.

Mirek se obrátil směrem ke Stínadlům a všichni ho mlčky následovali. Překročili Rozdělovací třídu, každý zvlášť, aby nebyli příliš nápadní, a vnikli do Stínadel ve stejných místech jako posledně. Sešli se až v průjezdu domu asi padesát metrů od Rozdělovací třídy.

„Dobře jsme startovali! Čistý vzduch!“ zašeptal Mirek, když zde byli všichni. „Nikdo nás neviděl! Může to tedy začít!“ Přesto však ještě chvíli stáli v zešeřelém pozadí průjezdu, aby se trochu uklidnili. Loňského roku byli ve Stínadlech několikrát, před několika dny už také zase jednou — ale ani tolik výprav je nedovedlo zbavit pocitu stísněnosti. Dostavil se vždy, jakmile překročili Rozdělovací třídu a vstoupili na území Stínadel, té nebezpečné a podivné čtvrti města.

Někde v hloubi moře ulic a uliček se teď rozhlaholily večerní zvony. I ty se zdály zvonit jinak, než jak tomu byli hoši zvyklí na Druhé straně. Ke vzdálenému vyzvánění se nyní přidal ještě temný zvuk zvonu z blízkého kostela. Na Rychlé šípy zvonění působilo ještě více skličujícím dojmem.

Po ulici přešli dva Vontové a do průjezdu k Rychlým šípům zalétla slova jednoho z nich: „Slyšíš, jak se Dunivá Kateřina zlobí?“ Druhý Vont se jen krátce zasmál.

Ano, Rychlé šípy již o tom slyšely, že zvony ve Stínadlech mají svá jména, a některá dokonce velmi zvláštní! Něco jim o tom řekl loňského roku Losna, jediný Vont, se kterým se tenkrát spřátelily.

„Tak tedy — Dunivá Kateřina! No dobrá!“ pravil tiše Mírek. „Zapamatujeme si to jméno! Tady člověk nikdy neví, kdy a kde jakou maličkost může potřebovat. A teď kupředu, kupředu, už jsme tu moc dlouho.“

Vytratili se po jednom zase z průjezdu. Dunivá Kateřina ještě hučela svým temným hlasem. Opravdu, ulicí to dunělo a vzduch se chvěl zvukovými vlnami . . .

Hoši šli rozptýleně, aby vzbudili co nejmenší pozornost, ale aby si přitom byli stále všichni nablízku, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí. Nemluvili spolu mnoho. Nebylo zatím také ještě ani zapotřebí nějak se dorozumívat. Zde na kraji Stínadel stejně nemohou ještě nic podniknout; musí dále, hlouběji, do bludišť stínadelských uliček . . .

V jakémsi zákoutí spatřili hlouček Vontů, ke kterým promlouval jiný Vont. Šermoval horlivě rukama a vypadal rozhorleně. Zřejmě nějaký náhončí, který má zpracovat ulici, aby hlasovala pro toho, kdo se z této části Stínadel uchází o Velké Vontství.

Jarka pohlédl tázavě na Mirka, ale ten zavrtěl nepatrně hlavou. NE! Nepůjdou k tomu hloučku! Je ještě příliš světlo!

Pokračovali tedy v cestě. Na rohu jedné ulice tvrdil Červenáček, že vede ke kostelu svatého Jakuba. Ostatní to více nebo méně popírali. Nikdo si to již přesně nepamatoval. Kdo by se vyznal v takové spleti uliček? Vždycky byla hluboká tma, když sem vnikali a hledali napřed kostel samotný — a v něm pak zápisky mrtvého Jana Tleskače . . .

Potom se zastavili před zastrčenou trafikou v tiché uličce a Mírek pravil: „Počkejte tady. Zkusím štěstí. Zeptám se, zda nevědí, kde Hačřík bydlí.“ Jindra se k němu připojil a oba vešli do krámu.

Když se vrátil, řekl Mirek suše: „Docela nic! Ta paní jméno Hačičík nikdy neslyšela a ani neví, že by tu někdy nějaký chlapec toho jména bydlel.“

„Však by to byla taky úžasná náhoda,“ mínil Jarka, „kdybychom hned při prvním dotazu narazili na někoho, kdo o Hačičíkovi něco ví! Musíme ještě dál! A probrat všechny směry!“

„Nevadí,“ utěšoval sebe i ostatní Červenáček, „aspoň poznáme zase další části Stínadel, i když nám třeba při tom bude někdy horko!“

Za těchto kusých poznámek kráčeli opatrně dál.

Uličky se všelijak klikatily, v některých vedly příkré schůdky buď nahoru, nebo dolů do jiné uličky. Někdy vedla ulice tak nevysvětlitelně, že jednu její stranu místo domů tvořila jen nízká zeď a za ní hluboko dole byly střechy domů, celé moře střech a stříšek, zšeřelé již, utápějící se v nafialovělé směsici kouře a večerní mlhy, do které prosakovala první světla plynových lamp. Vzápětí zase hoši zapadali do úzkých uliček s vysokými, ponurými domy, odkud bylo vidět nebe jen jako červenou stužku, vinoucí se mezi střechami.

Ještě několikrát vešel Mirek a někdy Jarka Metelka do obchodu, aby se zeptali po Hačičíkovi. Jen v jednom pekařství, kde si Rychlonožka koupil housku, zachytili jakousi slabou stopu. Pekař mu řekl, že slyšel, jak si dvě paní u něho v krámě povídaly o nějakém chlapci, který je prý velmi těžce nemocný. Tak nějak podobně ho jmenovaly, ale nepamatuje si přesně!

Přestože se toho příliš nedozvěděli, vyběhl Rychlonožka z krámu celý rozradostněný a zvěstoval ostatním svůj objev.

10 Svazek rezavých klíčů

Zatím se skoro úplně setmělo. Téměř v každé ulici potkávaly teď Rychlé šípky menší i velké skupiny Vontů, živě rokující nebo zase poslouchající řečnického Vonta. Pokud to bylo možné, snažily se zaslechnout alespoň úryvky hovorů. Řeč se většinou točila kolem

nového zmrtvýchvstání celé vontské organizace a také kolem toho, ke které skupině se má ulice připojit. Zřejmě bylo mnoho zájemců o titul Velkého Vonta.

Z kupeckého krámu vyšla malá dívka. V ruce nesla síťovou tašku s jakýmsi sáčkem a několika cibulemi.

„Haló, neznáš tu nějakého Hačiříka?“ zeptal se jí vlídně Mírek.

Dívka sebou trochu polekaně trhla, ale když uviděla Mirkovu ušlechtilou tvář a ostatní slušně vyhlížející hochy, hned se uklidnila a odpověděla ochotně: „Proč se ptáte? Já ho moc neznám. Ale v klubovně Rezavých klíčů byste se o něm dověděli.“

Rychlé šípy byly již zvyklé na všelijaké situace a náhlé změny — a dovedly se mistrně ovládat. Přesto však musely vynaložit celou svou sílu, aby na sobě nedaly znát radostné rozčilení, které se jich po slovech děvčete zmocnilo. Mírek namáhavě polkl sliny, než mohl znovu promluvit. Upravil svůj hlas do nejlhostejnějšího tónu a zeptal se:

„A kde je ta klubovna — nevíš? Rádi bychom Rezavé klíče navštívili!“

Dívka se na Mirka zpytavě podívala a vrhla trochu podezřavý pohled i na ostatní hochy: „Tak pojd'te se mnou! Dovedu vás tam. Je to u nás ve dvůře. My tam máme domovnictví — víte?“ Při těch slovech už vykročila a Rychlé šípy ji ochotně následovaly.

Mírek umíral strachem, aby je nepotkal nějaký její známý Vont. Stopa po Hačiříkovi, který je vlastně snad na dosah ruky, by se tak ztratila — a ještě by určitě nastal boj! A panečku — tady z té hloubky a motanice ulic by se těžko utíkalo!

Až dosud probíhala cesta hladce. Prošli několika krátkými uličkami, potom vešli do jakéhosi domu a všichni hoši si již mysleli, že jsou na místě. Děvče však šlo dál a oni poznali, že to byl jen průchod. Přes dvůr vešli do průjezdu dalšího domu a jím vyšli do druhé ulice.

„Tak, tady je to!“ řekla pak dívka a zabočila do domu se širokým, starodávným vjezdem. Všechno zde bylo cítit koňským pachem. Když průjezdem vešli do dvora, poznali hned příčinu: byla zde řada

koňských stájí. Jejich čtyřnozí obyvatelé řehтали za jednotlivými vratky a podkovami hrabali stájní dlažbu.

Jakýsi muž točil na dvoře u pumpy vodu do dřevěných věder a potom je nesl do jedné ze stájí. Bylo slyšet jeho obhroublý, a přece vlídný hlas, když ke koním promlouval. Ve tmě nebylo možné rozeznat jeho tvář.

Děvče ukázalo kamsi do tmy, do pozadí dvora, kde se nezřetelně rýsovala jakási kůlna. „Tam to je!“ řekla. „Tam v tom baráčku, to je jejich klubovna. Ale je tam tma. Tak to oni tam dnes nejsou!“

Rychlé šípy udělaly velmi zklamané obličejce. Tak! Oni tady nejsou! To znamená, že se dnes nemohou o Hačičíkovi už nic dozvědět! Teď, když už jsou tak daleko! Ale vlastně — jak by vůbec s tím podivným sdružením Rezavých klíčů o Hačičíkovi mohly mluvit? Co by mu měly říct na vysvětlenou? Není naopak lépe, že tu ty Rezavé klíče nejsou?

Než však mohl Mirek dívce něco odpovědět, ta již odcházela ke schodišti, které ústilo ze dvora do domu: „Počkejte tady! Přinesu klíče! Musíme je mít pořád u nás, kvůli požáru!“

„U všech plantážníků,“ spráskl Rychlonožka ruce nad hlavou, když děvče zmizelo na schodech. „Slyšeli jste to? Přinese klíče! No to je dobré! Ještě by nám sem mohla natáhnout nějaký kobereček, aby se nám šlo pohodlněji!“

Zamířili opatrně ke stavení, a když došli blíže, shledali, že je to přízemní domek, spíše kůlna se šikmou stříškou a dvěma okny. Takovou klubovnu měly Rychlé šípy také, než se nastěhovaly do své dnešní. Shořela jim, když v domě vypukl požár.

Mirek opatrně pouštěl oknem dovnitř úzký paprsek ze své baterky.

Uprostřed byl stůl s nějakou rozevřenou knihou a různými lejsky. Za stolem byly na zdi police, na jejich obsah Mirkova baterka však již nestačila dosvítit.

„No, podívat se tam můžeme — když nám to děvče dobrovolně odemkne,“ mínil trochu nejistě Mirek. Sám dobře nevěděl co dělat, co dále podniknout. „To snad přece nebude nic zlého! Nic tam přece nevezmeme, ani nerozbijeme!“

Na schodišti se ozvaly drobné kroky. Děvče přicházelo s klíčem. Jarka jí šel naproti. Mirek posvítíl baterkou, aby děvče mohlo vsunout klíč do zámku a Červenáček řekl:

„Viš, my máme taky klub jako Rezavé klíče! A takovouhle klubovnu jsme měli, ale vyhořela nám!“

Dveře se otevřely, všichni vstoupili dovnitř a dívka otočila vypínačem. Pěkně zařízená klubovnička, útulná a čistá, se hochům zjevila v elektrickém světle. Dívka ztratila svou počáteční nedůvěru a chtěla se zřejmě trochu pochlubit, že o Rezavých klíčích hodně ví.

Vzala do rukou knihu a řekla: „To je jejich kronika. Sem si všechno píš!“ Převrátila v ní několik listů a pak odešla k policím, kde bylo asi dvanáct knížek. Také nějaké vývěsky byly na zdech a ona o nich cosi vykládala.

Červenáček a Rychlonožka stáli vedle ní a se zájmem jí naslouchali. Ale Mirek, který byl pořád ještě u stolu a prohlížel kroniku, objevil náhle něco, co mu vehnalo krev do tváří. Jarka ho pozoroval a hned viděl, že se něco děje. Také Jindra, bloumající u vývěsek na protější straně, hned nenápadně přispěchal.

Mirek vytáhl z lejster na stole jakýsi papír, pokrytý třaslavým, slabým písmem, a usmál se vítězoslavně na Jarku a Jindru: „Piš!“ zašeptal přitom Jarkovi. „Rychle piš!“

Jarka byl příliš chápavý, než aby se dlouze vyptával, proč má psát a co! Bleskurychle vytáhl z kapsy svůj zápisník s tužkou. Ve škole se učil těsnopisu. Teď ho tedy použije poprvé v praxi! Ruka se mu však trochu chvěla, když opisoval tu úžasnou a neuvěřitelnou zprávu:

Já, Hačiřík Emil ze Stínadel, prohlašuji dobrovolně a za zcela jasného vědomí toto:

Jednoho dne, když už byl sníh všude roztáhlý, přišel ke mně Široko, se kterým jsem se seznámil předtím na podzim v ulici Na ostrůvku, a řekl mi, abych se připravil, že půjdeme na druhý den do opuštěného svatojakubského kostela. Já jsem se ptal, co tam budeme dělat, a on mi řekl, abych se na nic neptal, nikomu nic neříkal, a že uvidím!

Druhý den jsem vlezl se Širokem do kostela oknem ve zdi, kudy prý jednou utíkaly Rychlé šípy. Tam už nás čekali dva cizí chlapi, které

*jsem předtím nikdy neviděl. A měli takové divné dlouhé tyče s připev-
něnými hrnky na konci a také Širokovi a mně takové dali.*

*Potom jsme šli všichni po schodech dolů do sklepení a Široko mi
řekl, že budeme hledat v bahně stoky ježka v kleci, který tady byl uto-
pený při poslední volbě Velkého Vonta.*

*Tak jsme vybírali bahno i s vodou ze stoky těmi hrnky, vyklápěli
jme je dnem vzhůru a Široko vždycky to vyklopené bahno dnem
hrnku rozplacatil, aby bylo vidět, jestli v něm hlavolam není. Někdy
jme s bahnem vynesli z vody i obrovskou krysu, a té jsme se hrozně
štítily, a tak jsme hrnek vždycky honem potopili do vody zpátky.*

*Tak jsme se tam scházeli vždycky k večeru asi čtyři dny, nebo snad
ještě déle. Ten poslední den vylovil ježka jeden z těch dvou, které
jsem neznal. Všichni jsme křičeli radostí a brali ježka do ruky.*

*Já jsme pak šel domů dříve, protože mně stříklo trochu bahna do
úst a udělalo se mi strašně špatně. Druhý den už jsem pak zůstal ležet
až dodnes. Co se pak s ježkem v kleci stalo dál, to už nevím.*

*Je to všechno pravda tak, jak jsem to napsal a na tu pravdu chci i
umřít.*

Emil Hačičík

Jarka ještě ani nestačil sklappnout notýsek a vstřčit jej do kapsy, když se rozletěly dveře a dovnitř klubovny vpadli tři vskutku zuřivě vypadající Vontové.

„Stát! Stát! Stůjte!“ křičel zlobně nejstarší z nich, ačkoli se Rychlé šípy ani nehnuły, jak byly tím vpádem překvapeny. „Co tady děláte? Jak jste se sem mohli opovážit? Tak mluďte, mluďte přece!“ sípal zlostí. Přiskočil k Mirkovi, uchopil ho za ramena a zlobně jím třásl. Také druzí dva se výhrůžně rozkřičeli.

„Ale tak počkejte přece!“ vzmohl se Mirek na slova odporu, jakmile první okamžiky překvapení pominuly, „Pusťte nás přece ke slovu. A netřes se mnou jako s vánočním stromečkem!“ Na ta slova Vont Mirka skutečně pustil, ale nejvyšší stupeň hněvu a zloby se mu i nadále zrcadlil ve tváři.

„Ptali jsme se tady na Hačičíka!“ pokračoval teď už klidně Mirek. „A děvče od správce domu nás dovedlo až sem — a dokonce se na-

bídlo, že přinese klíče od klubovny! Vid', že je to tak," obrátil se ke stěně s vývěskami, kde předtím děvče stálo. To tam již však nebylo, protože poděšeně vyklouzlo ven, když Vont cloumal Mirkem. „Už je pryč; to nevádí, můžete se zeptat dodatečně!“

„Nebudeme se nikoho ptát!“ zuřivě vykřikl druhý Vont. „Nepotřebujeme se nikoho ptát! Rozumíte, vy — vy — “ a dříve, než si v rozčilení mohl vymyslet nějakou silnou urážku, kterou by si alespoň trochu odlehčil, vpadl mu do řeči zase první Vont, nejstarší:

„Ano, nemusíme se nikoho ptát! Pro nás je to jasné! Přistihli jsme vás ve své klubovně, a tak jste zloději. A jste zloději — a jste — a i kdyby za vámi stáli třeba všichni Dabinelovci nebo všichni Uctívači ginga a já nevím které ještě party, tak u nás jste zloději a dost!“

V Rychlých šípech po těch urážkách vzkypěla krev. Jindra Hojer sevřel pěsti a postoupil výbojně vpřed. Rychlonožka a Červenáček si stoupli takticky ke dveřím, aby Vontové nemohli utéct pro pomoc, kdyby došlo k nějaké řeži. Ale Mírek se rozhodl k rozumnějšímu řešení tohoto náhlého a ostrého sporu.

„Chápeme vaše rozčilení,“ řekl Vontům klidně, „ale nesmíte nás nazývat zloději. Máme zrovna tak čest v těle jako vy! Nic jsme vám neukradli. Můžete se přesvědčit. Prohledejte si všechny svoje věci a uvidíte, že vám ani jedna neschází.“ Pokynul ke stolu s papíry a pokračoval; „Opsali jsme si jen to Hačičíkovo prohlášení, protože nás . . .“

„Cože?“ vyjekl vztekle Vont. „Opsali jste si . . . no aby ne! Aby ne! Aby vás to nezajímalo! K čertu s tím celým Velkým Vontstvím. K čertu s jeho talismanem! Ale ježka v kleci jsme našli my, rozumíte, MY — aspoň pevnou stopu po něm — a nebudeme se o ni s nikým dělit! Kašleme na Velké Vontství! Slyšíte to! Kašleme! Potřebujeme hlavolam pro sebe a pro žádného Velkého Vonta!“

Křičel, dupal a mával zlobně rukama při tomto výbuchu nového vzteku. Rychlé šípy na něj hleděly skoro s ustrnutím. Zdálo se, že se celá malá místnost chvěje jeho křikem.

Když na vteřinu utichl, aby nabral dech k dalšímu výbuchu, pokusil se jej Mírek mírným, odzbrojujícím hlasem uklidnit:

„Neboj se! Nejsme ani Dabinelovci, ani Uctívači ginga! Dáváme ti na to své slovo! Snad nám to ani nebudete věřit — ale my nejsme dokonce ani ze Stínadel!“

Kdyby v té chvíli vybuchla v klubovně puma, nebyli by Vontové snad více překvapení než po tomto Mirkově prohlášení. Nejstarší z nich uskočil od Mirka jako hadem uštknutý a také druzí dva sebou trhli nevýslovným překvapením.

„Co — cože?“ zmateně vykřikl nejstarší a v jeho hlase byla snad ještě větší zuřivost než předtím. „Tak vy nejste ani ze Stínadel? A to máte tu odvahu sem vůbec vniknout?“

„Jak vidíš, máme!“ ujistil ho klidně Mirek, a dokonce se mu podařilo sebevědomě se usmát.

„A odkud — odkud jste? A jak jste se sem mohli vůbec odvážit?“

„Snad je to teď vedlejší, odkud jsme!“ mínil Mirek. „Že nejsme ze čtvrti zbabělců, na to můžete vzít jed! Hlavní však je, že vám nabízíme svou pomoc!“

„Vy? Vy nám nabízíte svou pomoc?“ zvolal udiveně Vont a rozesmál se podivným smíchem. „Jste nám vydaní na milost a nemilost! Stačí jen vyjít do ulice a zavolat naše lidi — a jste vyřízeni za minutu. Jakou pomoc nám můžete nabídnout?“

„A přece!“ trval neochvějně na svém tvrzení Mirek. „Můžeme vám pomoci při pátrání po ztraceném hlavolamu Jana Tleskače! Z toho, jak jsi nás uvítal, když ses domníval, že jsme Dabinelovci nebo ti — ti Uctívači ginga, vidíme, že s hlavními skupinami Vontů nepěstujete přátelské styky. Navažte tedy přátelskou spolupráci s námi! Můžeme vám prokázat opravdu platné služby!“

Vont se díval na Mirka s úžasem i nedůvěrou. Pak se obrátil ke svým dvěma druhům. Bylo na nich vidět, že mu chtějí něco říct, co nemají Rychlé šípky slyšet. Odešel proto s nimi do kouta klubovny, kde se chvíli tiše radili. Byla to nějaká pohnutá rozmluva a Rychlým šípům se chvílemi zdálo, že se hádají.

Pak se Vont, který předtím s Mirkem rozmlouval, zase vrátil, ale tvářil se ještě nedůvěřivěji: „A co byste za své služby chtěli? A jak si tu svou pomoc vůbec představujete?“

„Chceme jít s vámi v dobrém i zlém,“ řekl slavnostně Mírek, „při pátrání po Tleskačově hlavolamu. A naše odměna? Nechceme nic víc a nic míň, než abychom dostali hlavolam jako první do ruky, až se objeví! Jen na chvíli. Pak vám ho dáme zase nepoškozený zpět! A to bude naše odměna za pomoc.“

Rychlé šípy rozuměly Mirkově požadavku! Věděly, proč si přeje dostat jako první do rukou ježka v kleci. Uvnitř rozšroubované kuličky v hlavolamu je po léta schovaný Tleskačův plán létacího kola! Ten je nutné vyjmout dříve, než se s hlavolamem zase něco stane! Než zase zmizí, jako tehdy při volbě Velkého Vonta v podzemí svatojakubského kostela. Proto si Mírek zamlouvá právo dostat ježka v kleci jako první do svých rukou.

Vontovi však byl tento požadavek ovšem nepochopitelný a záhadný a zvýšil ještě více jeho nedůvěru. Mírek to zpozoroval, a proto ještě dodal:

„Dáváme vám své slovo, že vám hlavolam vrátíme zase zpět! Můžete nás obklopit sebesilnější stráží, až ježka na tu chvíli dostaneme do rukou!

To zřejmě pomohlo. Vont se trochu pousmál a řekl: „Ale to si ještě počkáme! No ale když jste tedy tak odvážní, tak nám pomozte! A to hned!“

„Dobrá!“ kývl na souhlas Mírek, „Řekněte jen kde a jak!“

„Vidíte tyhle klíče?“ zeptal se Vont místo odpovědi a vzal do rukou dva klíče, které mu visely na provázku na psou.

„Ano, vidím!“ přisvědčil Mírek. „Všiml jsem si jich hned, jak jste sem vstoupili. Vidím taky, že ty máš dva, zatímco tvoji kamarádi tady mají každý po jednom.“ Bylo to skutečně tak; oba druzí Vontové měli každý na psou jeden klíč.

„Ty klíče vedou k železným dveřím se čtyřmi zámky,“ pokračoval Vont. „Víme, kde dveře jsou, a tušíme za nimi ohromně cenné věci. Ale nemůžeme se sami odvážit je otevřít. Klíče nám kdysi obstaral Emil Hačičík, když byl ještě v klubu, Taky vypátral dveře, k nimž klíče patří! Emil byl vůbec podnikavý člověk!“ Vont si při těchto slovech slabě povzdechl a odmlčel se.

„Taky bych řekl!“ usmál se Mirek. „Že je podnikavý člověk, to dokazuje nejlépe to, že vylovil s tím Širokem Tleskačův hlavolam! A kdo to vlastně je ten Široko?“

Vont pokrčil rameny. „To nevíme! Nikdo to neví! V době, kdy se s ním seznámil, nebyl už Emil u nás v klubu! Rozhněvali jsme se tenkrát.“

„Toho Široka musíme najít!“ bouřil Mirek. „Protože on má hlavolam! Emil Hačírík to přece docela zřetelně píše ve svém doznání. Emil nám musí o Širokovi všechno říct. Copak se nemůžete s Emilem smířit?“

„My jsme se smířili!“

„No — a řekl vám něco?“

„Neřekl!“

„Proč?“ vykřikl skoro Mirek. „Proč vám nic neřekl? To jste se neptali?“

„Ptali jsme se! Nemohl však mluvit. Byl těžce nemocný.“

„Ale tak — a kdy bude smět mluvit?“

„Už nikdy!“ pravil Vont bezbarvým hlasem. „Emil před týdnem umřel!“

11 Uctívači ginga se ohlašují

Po Vontových slovech zůstalo v klubovně na chvíli hluché ticho. Někde venku ve stáji naříkavě zaržál kůň. Nějaké dveře kdesi ve tmě na dvoře zaskřípaly a vysoký ženský hlas cosi zavolal. Všechny tyto bezvýznamné zvukové podrobnosti pronikly v těch několika vteřinách vzrušeného ticha až sem a vryly se do mysli všem hochům Rychlých šípů.

Mirek se trochu vzpamatoval: „Emil Hačírík umřel!“ řekl otřeseně. Bylo mu ho líto, přestože ho neznal. Dlouho trvalo, než se dokázal vrátit k myšlenkám, které je sem přivedly. „Tím tedy ztrácíme poslední možnost se o Širokovi něco dovědět! Říkáš přece, že ho zde nikdo jiný neznal a nezná?“

Vont kýval v zamyšlení souhlasně hlavou. „Ano. Uvázli jsme tím v pátrání na mrtvém bodě. Hačírík napsal svou zprávu o vylovení ježka letos na jaře, kdy myslel, že umře, když mu stříklo do úst jedovaté bahno z té Jakubské stoky, byl dlouho nemocný. Dostal se tenkrát z toho, a tak svou zprávu nikomu neukazoval, ani o nálezu ježka nepovídal. My jsme s ním už nemluvili, protože opustil klub právě pro toho záhadného Široka. Chodil pořád jen s ním, na klub zapomněl, a tak jsme ho museli vyškrtnout.“

„A jak ten Široko vypadal?“ přerušil ho Mirek.

„To sami nevíme! My jsme ho nikdy neviděli. Emil nám vždycky jen vzkázal, že nepřijde na schůzku, protože musí se Širokem. Kdykoli jsme šli k němu a on nebyl doma, vždycky nám jeho maminka řekla, že prý je s tím Širokem.“

„A jak se vám dostalo do rukou jeho doznání o vylovení ježka?“

„To se stalo až nedávno!“ vysvětloval Vont. „Emil spadl asi před třemi týdny v šatech tady v Kropenatce do Černé vody, Víte, to je potok, asi metr hluboký a teče tady ve Stínadlech částečně pod zemí, mezi dvorky, někde nad ním stojí domy, a tak můžete jeho korytem podbíhat celé ulice jako v tunelu. No — a v ulici, které říkáme Kropenatka, tam se Černá voda zase na kousek dostává z podzemí ven, do takového průplavku. Kropenatka vede nad ním ve výšce asi tři metrů, a aby dolů nikdo nespádl, je tam zábradlí.“

Emil zábradlí přešel a nad hladinou ručkoval po zábradlí ještě s několika jinými hochy. Najednou někdo vykřikl, že jde strážník. Hoši chtěli rychle přelézt zábradlí zpátky do ulice a přitom Emil nešťastnou náhodou sklouznul do vody. Voda je teď už jako led a Emil zůstal v promočených šatech na ulici až do večera. Báł se jít domů.

Dostal těžký zápal plic, a když mu bylo už moc špatně, vzkázal pro nás, abychom k němu přišli, že se chce s námi usmířit. Šli jsme tedy k němu, ale on se nesměl namáhat mluvením, a tak nám jen dal to svoje napsané říkání o vylovení ježka. Moc litujeme, že jsme si od něj nedali taky napsat aspoň několik řádků o Širokovi. Kdo to je, jak vypadá, kde bydlí — a tak. Nikoho nás tehdy ani nenapadlo, že snad vidíme Emila naposledy živého. Mysleli jsme si, že je jen těžce

nemocný, ale že se z toho dostane a že na povídání o Širokovi je dost času, až se uzdraví.

A tak jsme od něj odešli usmíření — a když jsme k němu chtěli druhý den zase přijít, řekla nám jeho maminka, že k němu nikdo nesmí, že to doktor zakázal. No — a pak pro nás vzkázala sama, abychom se prý přišli rozloučit. To už byl Emil mrtvý!“

Když Vont skončil, nastalo v místnosti zase ticho. Rychlé šípy si v duchu představovaly celý ten smutný příběh. O potoku, který protéká Stínadla, již slyšely dříve. Při svých loňských dobrodružných výpravách do Stínadel však na něj nikdy nenarazily. Až teď se tady dozvídají od Vontů, že takový potok skutečně je.

Pak se Mirkův zrak svezl zase na klíče, které měli všichni tři Vontové na prsou. Jeho mysl se pomalu vrátila do přítomnosti. „Vysvětlete nám tedy ještě tu věc s těmi dveřmi a klíči!“ pravil a ukázal Vontovi na jeho klíče.

Vont se probral ze vzpomínek na mrtvého kamaráda a začal mluvit: „To je tak, podívejte se! Jistě jste už něco slyšeli o Uctívačích ginga. Je to velmi tajemný a záhadný spolek a nikdo tady ve Stínadlech pořádně neví, kdo ho vede. Jeho snahou je dostat do moci celá Stínadla. To se může stát ovšem jen tenkrát, když se někdo z nich stane Velkým Vontem.

Proto se Uctívači ginga snaží ze všech sil získat pro sebe co nejvíc ulic, aby při volbách zvítězili. Nevíme zatím, kolik jich je, začali se svou činností teprve nedávno, zatímco takoví Dabinelovci už mají spoustu ulic.

Uctívači ginga verbují své nové přívržence ve všech částech Stínadel, slibují hory doly — a už hodně Vontů jim na jejich sliby naletělo. Horlivě jim sami shánějí další členy a . . .“

Řinčivá rána a náhlá tma přerušily Vontův výklad.

„K zemi, rychle k zemi!“ vykřikl Vont, který stál až dosud mlčky poblíž dveří. V posledním záblesku žárovky Rychlé šípy ještě postřehly, jak se všichni Vontové vrhají k zemi a jak se z roztráštěného okénka sype sklo. Ocitly se na zemi skoro současně s Vonty. Pochopily hned, co se stalo. Do klubovny vletěl oknem kámen, který zasáhl žárovku.

Klubovna utonula v naprosté temnotě.

„Nevstávejte! Ležte tiše!“ zašeptal k Rychlým šípům nejstarší Vont. „Možná že přiletí ještě něco dalšího. Známe to už! Nutí nás tak k povolnosti. Uctívači ginga! Chachá! Chtějí od nás dostat Hačiříkovo prohlášení. Myslí si, že z něj vyčtou něco o ježku v kleci. Chtějí se ježka zmocnit za každou cenu, aby získali Velké Vontství!“

Přitisknutí k podlaze leželi všichni několik minut. Na dvoře však bylo ticho a klid. Bezprostřední nebezpečí tedy zatím nehrozí. Opatrně se přemístili do rohu klubovny, kam žádný kámen nemohl zaletět, a zde povstali.

„Musíme zůstat potmě!“ zašeptal zase Vont. „Nemáme novou zárovku — a i kdyby byla, nemůžeme rozsvítit; přivolali bychom tím možná další útok.“

Jarka rozsvítil baterku a v její ztlumené záři, sklopené k zemi, se objevil u stěny s vývěskami veliký kámen, na kterém se cosi běhalo. Mirek zakryl rukou téměř celou čočku baterky a také rozsvítil.

Jeden z Vontů pro kámen došel. Na kameni byl přivázaný papírek, a když jej nejstarší z Vontů rozevřel, četl v něm namáhavě:

„Dáváme vám lhůtu. Do tří dnů a do tří nocí vhodíte do otevřeného sklepního okénka v domě číslo 12 v Harfenické uličce Hačiříkovo doznání. Jinak vám samo nebe budiž milostivo! Uctívači ginga.“

Vont bezradně zíral do papírku. Mirek přerušil jeho myšlenky: „Zná někdo obsah Hačiříkova prohlášení?“ zeptal se.

„Myslím že ne!“ pravil Vont. „Ví se jen, že Hačiřík něco o ježku napsal a že byl při jeho nalezení. Ale jinak se neví nic! Neprozradili jsme ani slovo. Ani když jsme se ptali v celém okolí, kdo je to ten Široko, neřekli jsme nikomu, proč se na něj ptáme, ani že to byl on, kdo s Emilem hlavolam vylovil!“

„To je vaše záchrana!“ usmál se Mirek. „Napište tedy Hačiříkovo prohlášení na nový papír, ale vynechte tam jméno Široko a nahrad'te je nějakým jiným, které si prostě vymyslíte. Tohle nové prohlášení vhod'te do okénka v Harfenické uličce. Uctívači ginga budou pátrat po vymyšleném jménu a Široka si nevšimnou, i kdyby ho nakrásně znali, a tak vás nemůžou v pátrání předběhnout — a nechají vás na

pokoji, protože jste přece jejich rozkaz vyplnili! Vy jste jim prohlášení do žádané lhůty odevzdali!“

„To máš pravdu!“ zvolal Vont nadšeně. „Docela pravdu! Jsi nějaká bystrá hlava. Uděláme to tak, jak říkáš! Vidím, že ve vás máme cenné pomocníky!“

Pak popošel ke dveřím a opatrně je otevřel. Na dvoře nikdo nebyl. „Neztrácejme čas!“ pravil Vont. „Pojďte s námi, chcete-li nám opravdu pomoci. Vysvětlíme vám všechno po cestě!“

Vyšli neslyšně z klubovny do tmy na dvorek. Rychlé šípy trochu zamrazilo večerní chladno. Na pozdní výpravu do Stínadel už budou potřebovat svetry.

Vyšli s Vonty opatrně průjezdem na ulici, a třebaže tito tři Vontové zřejmě nějak nepatřili mezi ostatní Vonty, cítili se v jejich přítomnosti přece jen jaksi bezpečnější, než když probíhali stínadelskými uličkami docela sami.

„Uctívači ginga mají zvláštní odznak!“ vysvětloval nejstarší Vont cestu. „Je to list vzácného stromu, který se jmenuje gingo. Ten roste jen v zahradě za dvorem, kde mají své sídlo. Oni té zahradě říkají svatyně. Nikdo tam kromě nejzasloužilejších Gingařů nemá přístup! Každý jejich přívrženec má takový list a jen podle toho se poznávají. Když některý Gingař potřebuje od někoho pomoc, ukáže mu svůj list, a jestliže ten oslovený má rovněž list ginga, hned ten první ví, že se na něj může spolehnout a že mu může svěřit to, co od něj potřebuje!“

„Tak už vím, co znamenalo, když jsme tu posledně potkali tři malé hochy, z nichž jeden naříkal, že ztratil gingo!“ řekl Jindra Hojer. „Ztratil tím vlastně svůj odznak! A to už jiný nedostane?“

„Ne!“ odpověděl Vont. „List může dostat každý člen jenom jednou. Jinak by Uctívači ginga neměli přehled a dostali by se mezi ně třeba i zrádci.“

„Oh — takový list mít!“ zatoužil Červenáček.

„Můžete ho mít!“ pravil Vont. „A jistě taky mít budete! Vždyt dnes budete ve svatyni Uctívačů ginga!“

„My? Jak to?“ opáčil udiveně Mirek.

„Ještě jsem vám to neřekl,“ pravil Vont. „Je toho tolik, co jsem vám musel hned napoprvé vysvětlit! Tak abyste rozuměli — ty dveře, od kterých máme klíče — a které vy máte jít odemknout, jsou v zahradě Uctívačů ginga! Jestli se vám podaří dostat se tam, budete první, kteří to dokázali. A tam si pod stromem ginga můžete nasbírat listů, kolik unesete! Hlavní je, abyste se dostali zpátky! Jinak s vámi bude zle!“ — Chtěl ještě něco dodat, ale ze tmy proti nim se vynořili dva cizí Vontové.

Když přišli blíž, oba se trochu překvapeně podívali na Mirka a jeden z nich na něho zavolał: „Kam jdeš, Mirku?“

Mírek se na Vonta zahleděl zmateně a rozpačitě, Jarkovi, který šel vedle Mirka, se zdálo, že Mirka to oslovení od cizího Vonta spíše vyděsilo než překvapilo.

Vzápětí se však Mírek vzpamatoval, máchl rukou kamsi dopředu a řekl co nejlhostejněji: „No to víš — tam . . .“ a mimoděk zrychlil chůzi, aby se zvědavý Vont nezastavil a nechtěl se s ním dát do řeči.

„Kdo to byl?“ — „Mirku, ty ho znáš?“ — „Jak to, že věděl, jak se jmenuješ?“ Takovými otázkami zaplavili ostatní hoši Rychlých šípů Mirka, jakmile byli Vontové z doslechu.

„Nikdy v životě jsem ho neviděl!“ pronesl Mírek udiveně. Také Vontové z klubu Rezavých klíčů je neznali. Byli asi z jiné části Stínadel.

Šli pak dlouhý kus cesty naprosto mlčky. Rychlé šípy nevěděly, že toto podivné setkání přinese jejich klubu veliké utrpení.

12 Ve svatyni Uctívačů ginga

Proplétali se stínadelskými uličkami a průchody, přecházeli tichá zákoutí a malé plácky mezi domy. Rychlé šípy se přitom dozvěděly, že nejstarší Vont má přezdívku Fred, zatímco druzí dva se jmenují Ryška a Křivák. Hoši Rychlých šípů kromě Mirka svá jména neřekli. Nebylo to zatím ani zapotřebí, vždyť za ně celou rozpravu vedl stejně jen Mírek sám.

Pak došli na jakési malé náměstíčko, jehož jedna strana byla obehnána zábradlím. Brzy uslyšeli šum a šplouchání vody.

„Tady se říká Na kropenatce!“ řekl Fred. „Tady spadl Emil do vody. Podívejte se!“ Zavedl Rychlé šípy až k zábradlí. Zahleděli se do hloubky, kde ve tmě vytékal z jakéhosi tunelu proud vody.

„Brr — tady bych se nechtěl koupat ani v létě a při sluníčku!“ pravil Červenáček a otřásl se odporem. Vše zde páchlo hnilobou.

Pokračovali zase v cestě a z Kropenatky vešli do bludiště dalších uliček. Rychlé šípy už ztratily docela pojem o směru a neměly nejmenší tušení, kde je jejich Druhá strana.

Dlouho trvalo, než dorazili k malému zákoutí se třemi stromy. „Tady se říká Na nosálku!“ zašeptal Fred. „To podle těch stromů, víte? Rostou na nich nosy. To jsou ty javorovité nažky, nebo jak se to jmenuje. Když je vyhodíte do vzduchu, snášejí se vrtulovitě k zemi. Z celého okolí Nosálku jsou všichni Vontové s Uctívači ginga. Například celá Větrná ulička, Ve zjeveních, Zelený plácek, Katovská ulice, Nad propastí; tyhle všechny ulice drží s nimi!“

„A Frede,“ protáhl zvědavě Mírek, „kam patříte vy, Rezavé klíče? Jak jsme pozorovali, nejste ani Dabinelovci a tím méně Uctívači ginga. To jsou zde ještě nějaké skupiny, které chtějí na sebe strhnout celé Vontství?“

„Ne — těch je dost, ale nejsou moc významné. Dabinelovci mají asi největší naději a Gingaři hned za nimi. Ale my nejsme u nikoho. Víš, my hrajeme na svou vlastní pěst. Nám se ty party nehodí do programu. Všechny se pachtí za hlavolamem jen proto, aby s ním strhly na sebe i všechny nerozhodné ulice, a tak získaly co nejvíc hlasů při volbách. Protože — která skupina bude mít hlavolam, ta bude mít největší oblibu v celých Stínadlech. Ale my, Rezavé klíče, my potřebujeme hlavolam ještě pro důležitější účel, než je samotné Velké Vontství — rozumíš? Tisíckrát důležitější účel . . .“ Fredův hlas zněl přitom naléhavě a toužebně.

Rychlé šípy se znepokojily tímto sdělením. K čemu Rezavé klíče asi hlavolam potřebují, když ne k boji o Velké Vontství? Znají snad pravé tajemství ježka v kleci? Vědí snad, že je rozšroubovatelný a že skrývá Tleskačovy plány létacího kola?

Fred přerušil úvahy Rychlých šípů: „Vidíte tamhle tu zeď? Za ní je zahrada — svatyně Uctívačů ginga. A teď dokažte, že nám chcete pomoci! My sami tam vlézt nemůžeme. Jsme tady moc známí, než abychom se toho mohli odvážit—a pak — ani dobře nevíme, jak se tam dostat. Je to pořádná výška — ta zeď!“

Chlapci Rychlých šípů už zeď také spatřili. Byla asi čtyři a půl metru vysoká a nebylo ani myslitelné, aby se přes ni dostali tím, že by se vzájemně vysazovali nebo si stoupali na ramena a podobně.

„Do předního dvora zahrady bychom se mohli dostat snadněji,“ řekl ještě Fred. „Do toho vedou vrátka z ulice — tady za rohem. A je obehnaný zdí mnohem nižší, ale ve dvoře je pořád někdo z Uctívačů. Tam není prázdná snad nikdy. Až teprve pozdě večer, když se už zamykají domy!“

„Můžeme se tam aspoň podívat!“ mínil Mirek. „Bude dobře, když se obeznámíme s celým okolím, abychom věděli, kudy a jak ustupovat, kdyby se něco stalo, a odkud může hrozit největší nebezpečí!“

Fred se svými druhy vedl Rychlé šípy podél zdi, až přišli na roh. Zde byly slyšet jakési tlumené hlasy.

„Slyšíte?“ zašeptal Fred. „To jsou oni! Uctívači ginga! Jsou tam, ve dvoře!“ Vyhlédl opatrně za roh. Zřejmě v ulici nikdo nebyl, protože pokročil dál a volal na Rychlé šípy: „Pojďte se podívat! Tady se říká Ve svíčičkách! Vidíte tam ta vrátka? Těmi se vchází do dvora.“

Rychlé šípy šly za ním. Spatřily liduprázdnou ulici s několika rozžehnutými plynovými lampami. Zeď, podél které až sem šly, zde končila a v ulici Ve svíčičkách v pravém úhlu od rohu pokračovala zdí značně nižší. Za ní byl dvůr, ve kterém se Uctívači scházejí. Zraky Rychlých šípů v polotmě našly i vrátka ve zdi. Právě se otevřela a vyšli z nich dva Vontové. Rychlé šípy i Fred s Ryškou a Křivákem zaskočili rychle zpět za roh.

„Tam je živo!“ zašeptal Mirek. „Tam to nepůjde!“

Kráčeli zvolna zpět podél zdi, odkud prve vyšli. Přešli i místo, kde se předtím zastavili, ale pokračovali v chůzi dále.

„Podívejte se — tam — vidíte?“ zvolal Jarka náhle a ukazoval ke svítlně, upevněné na zdi. Vrhala do tmy své strašidelné nazelenalé

světlo, ozařovala po stranách i značnou plochu zdi, ale pod ní byl stín. V tomto stínu spatřili hoši žebřík.

Doběhli k němu. Byl to obyčejný žebřík, připoutaný nahoře k lampě řetězem a uzamčený zámkem. Lampaři ho používali při čištění plynových lamp v okolí.

„S tím by se dalo něco dělat!“ uznal Mírek a pohlédl vzhůru. Lampa byla asi ve druhé třetině výšky zdi. „Máme tu přece svoje lana!“

„Samozřejmě!“ usmál se Jarka, který pochopil, co Mírek zamýšlí. Hned začal odvíjet lanko, omotané kolem pasu, a ostatní hoši ho následovali. Fred s Ryškou a Křivákem je užasle pozorovali. Nevšimli si předtím těchto lan. Rychlé šípy je měly omotána tak pečlivě a úhledně, že lanka vypadala jako opasky, pokud ovšem vůbec byla vidět pod teplákovými bundami.

Mírek převzal od hochů lanka, navázal je spolehlivými uzly a pak s nimi vylezl po žebříku až nahoru k lampě. Rychlé šípy se přitom rozešly na obě strany podél zdi. Hlídaly. Kdyby se někdo zdálky blížil, daly by poplašný signál a Mírek by mohl slézt dříve, než by nevídaný chodec přišel tak blízko, aby viděl, že se tu něco děje.

Nic takového se však nestalo. Ulice byla tichá a prázdná. Dveře protějších domů byly většinou zavřené a jen v několika oknech bylo světlo, deroucí se pracně ven staženými záclonami.

Mírek uvázal konec navázaných lan na silné držadlo, na němž byla lampa nasazená, a pak lano přehodil přes zeď do zahrady. Když vystoupil až na nejvyšší příčku žebříku, dosahoval rukama hřebenu zdi. Slezl spokojeně dolů a svolal zpět Rychlé šípy.

Fred se na ně dychtivě zadíval: „Tak vy se tam přece odvážíte?“ vydechl vzrušeně.

„No, teď snad přece nepůjdeme domů, člověče!“ odpověděl mu Rychlonožka suše. Fred si sundal chvějící se rukou z krku klíče a Ryška s Křivákem učinili podobně.

Fred podal klíče Mirkovi a řekl: „Tady jsou! Neztraťte je tam!“ Potom zalovil ještě v kapse, vyndal z ní malou lahvičku a dodal: „A tohle si vezměte s sebou. Možná že to budete potřebovat!“

„Co je to?“ zeptal se nedůvěřivě Mírek.

„Olej! Budou tam jistě zrezavělé zámky. Tyhle klíče byly taky v hrozném stavu, když je Emil Hačičíků tenkrát přinesl!“

Mírek schoval lahvičku i klíče v kapse. Na Fredovi bylo zřetelně vidět, jak se s klíči nerad loučí a jak se v něm nedůvěra k naprosto mu neznámým Rychlým šípům znovu ozvala.

„Ale jak vám máme věřit?“ zeptal se zvolna. „Co když nám i s klíči zmizíte a víckrát vás neuvidíme?“

Rychlonožka se tlumeně zasmál: „Ano, ano, nedůvěřivý jinochu, to by se ti mohlo snadno stát! Doporučoval bych ti, aby sis klíče přivázal na nějaký dlouhý provázek, a ten můžeš odvinovat tak rychle, jak my budeme tam za zdi postupovat!“

Byl to ovšem vtip, v jakých si Rychlonožka liboval, ale Fredovu nedůvěru ještě více posílil.

„Nebo — raději ne!“ vykřikl skoro nahlas. „Raději ne! Dejte mi ty klíče zpátky! Rozmyslel jsme si to!“ A sápal se na Mirkovu kapsu.

„Tak podívej se: my vám dáme zástavu!“ navrhl Červenáček. „Co říkáš tomuhle?“ vyňal z pouzdra svůj drahocenný fotografický aparát.

Fred po něm vztáhl ruku a Červenáček mu aparát po zasunutí do pouzdra podal. „Nic s ním nedělej! Ani ho nevyndávej z brašny!“ dodal přitom trochu úzkostlivě.

Fred si spokojeně oddychl a řekl: „Ted vám teprve věřím! Ale už rychle dělejte! A kdyby se něco stalo, tak se neznáme. Pamatujte si to! Ne abyste nás prozradili!“

Mírek se podíval na Freda trochu opovržlivě a usykl: „Tak se mi zdá, že máte větší strach než my! A přitom jdeme do svatyně Uctívačů my, a ne vy. Nebezpečí hrozí nám, a ne vám!“

Tím rozhovor skončil a Mírek začal vystupovat po žebříku k lampě, Jindra se připravil dole u žebříku, a když byl Mírek až u lampy, začal i on vystupovat vzhůru. Mírek se lampě poněkud uhnul, přidržel se jí rukama a pak se opatrně, aby neztratil rovnováhu, zvolna vztyčoval na nejvyšší příčce žebříku, obličejem ke zdi. Ted' se už nemohl ničeho přidržovat. Byla to ošklivá situace, žebřík stál kolmo těsně u zdi.

Jakmile se však Mirkovy vztyčené a opatrně tápající ruce dotkly hřebene zdi, bylo již zase vyhráno. Vytáhl se zvolna na zeď silou svých paží, aniž si odřel kolena. Napadlo ho přitom, jak dobré bylo lovení bobříka síly a jeho ustavičné cvičení. Teď se ta síla v pažích tak dobře hodí!

Zůstal sedět na hřebenu zdi, aby mohl pomáhat ostatním chlapcům. Těm již nehrozilo takové nebezpečí, že se zvrátí z nejvyšší příčky kolmo postaveného žebříku dolů na dlažbu! Každý se mohl zachytit Mirkových nohou nebo jeho ruky.

Pak jeho úlohu převzal Jarka a Mirek se začal opatrně spouštět po navázaném laně na druhou stranu zdi, dolů do temného prostoru. Provaz byl dostatečně dlouhý. Mirek se dostal bezpečně na zem a přistál v jakémsi křoví u zdi. Naštěstí nemělo trny.

Zatímco nahoře na hřebenu zdi i venku za zdí panoval ještě čilý provoz a právě lezoucí Rychlonožka tam trousil své suché vtipy a různá naříkání, Mirek se rozhlížel po svatyni Uctívačů ginga. Když si jeho zrak zvykl na temnotu, začal zvolna rozeznávat okolí. Byl v jakési zahradě, ohraničené z jedné strany zadní stěnou vysokého, tmavého domu. Na ostatních stranách se běhala mezi stromy a křovisky jen zeď, pokud ovšem bylo možné ji ve tmě rozeznat.

Asi za minutu stanul vedle Mirka Červenáček, pak vzápětí po něm Rychlonožka, který se v křoví zapletl a převalil s nebezpečným hlukem. Jako poslední slezl Jarka.

Provaz nechali volně viset. Ve tmě si jej nikdo nevšimne, ostatně zde nikdo není. A tam venku na ulici, kde vede provaz od držadla lampy vzhůru kamsi přes zeď? Chodci, kteří snad půjdou podél zdi, si jej nevšimnou. Lampa je příliš vysoko.

Slyšeli ještě Freda zapískat jakýsi signál. Červenáček mu chtěl odpovědět, ale Mirek varovně zašeptal: „Ticho! Chceš nás prozradit?“

Pokročili všichni do hloubi zahrady. Rozeznávali jednotlivé skupiny keřů i stromů a v temnu spatřili obrysy nějakého altánu, Mimoděk se vydali k němu.

Přiblížili se do jeho blízkosti, jak nejtíšeji uměli. Srdce jim tlouklo rozčilením, Altán byl však tichý a prázdný . . .

Kdesi se ozvaly tiché kroky a všichni hoši ztuhli jako sochy, ale byl to asi jenom nějaký pozdní chodec, který krácel snad ulicí za zdi.

Potom Mirek cosi zašeptal Jarkovi a oba se pro něco shýbli. „Gingo!“ zašeptal Mirek. „Sbírejte jeho listy! Někdy je možná upotřebíme!“

Hoši se nedali pobízet, Neviděli dobře na sbírání a spíše po paměti shrabovali ze země šustící opadálé listí. Když podrželi list proti zdi, za kterou zářila lampa, uviděli jeho podivný tvar. Vypadal skoro jako rozevřený vějíř, nahoře uprostřed rozeklaný asi do poloviny.

Všechny své notýsky jimi hoši zaplnili a ještě si je ukládali v kapsách, třebaže listí bylo mokré a zablácené.

13 Železná dvířka

Za zdi, za kterou byl dvůr, kde se scházeli Uctívači ginga, bylo živo. Směsice hlasů se odtamtud ozývala, výkřiky, smích, někdy hlasitější. jindy sotva slyšitelné. Jarka navrhoval, aby se přiblížili ke zdi a vyslechli nějaké rozhovory.

Mirek s Jarkovým návrhem však nesouhlasil: „Neztrácejme zbytečně ani vteřinu!“ zašeptal. „Hlavní je tohle!“ Zacinkal lehce klíči, které mu svěřil Fred.

Obrátili se zase zpět od stromu ginga, obešli altán a zvolna se blížili ke zdi domu. Byla to změť jakýchsi stavení. Pokud mohli ve tmě rozeznat, spočívala všechna asi na dvoumetrové zdi, která tvořila podezdívku.

Mirek rozdělil hochy na dvě skupiny. On a Jindra byl v jedné, Jarka s Červenáčkem a Rychlonožkou ve druhé. „Rozejděme se na obě strany podle zdi a hledejme!“ pravil. „Mají to být nějaká železná dvířka, jak Fred říkal! Pokud možno nesvitěte. Jeďte po zdi rukama!“

Zmizeli si vzájemně ve tmě, Mirek s Jindrou postupovali vlevo, směrem ke zdi, za kterou byla ulice, kde čekal Fred s Ryškou a s Křivákem. Omítka zdi se jim drolila pod rukama, tak byla stará a zvětralá, rozmáčená dešti a sněhy. Občas se prodírali křovím, které

v mnohých místech dosahovalo ke zdi, a zakopávali o kamení, nebo padali do výmolů, Někdy měla zeď různé výstupky, které bylo nutné obcházet.

Po několikaminutovém ohledávání zdi k nim dolehlo slabé, sotva slyšitelné volání. Nerozeznali hlas. Zastavili se a čekali. Volání se ozvalo znovu. Křoví harašilo, čísi nohy klopýtaly o cihly a kamení na zemi.

„Máme! Našli jsme!“ ozval se hlas. Byl to Červenáček, Jarka ho poslal za Mirkem. „Jsou to železná dvířka, Mají čtyři zámky! Pojd'te rychle!“

Vydali se co nejrychleji zpět. Ve tmě na nerovné půdě mezi křovím i při největším spěchu byla jejich chůze pomalá.

Konečně se setkali s Jarkovou skupinou. Jarka mlčky ukázal na zeď. Mírek tam přešel rukou. Ano, mokré rezivé železo ho zastudilo. Chvatně sáhl do kapsy pro lahvičku s olejem. Stěží ji nahmatl pod nacpanými listy.

Klíče Fred již dávno doma vyčistil od rezu a naolejoval. Ale zámky jsou zrezivělé, skřípěly by a sotva se dají otevřít bez důkladné olejové lázně.

Jarka zatím nahmatl jejich otvory. Byly čtyři. První byl skoro u země, druhý v dolní polovině, třetí v horní a čtvrtý skoro až nahoře. Mírek nalil trošku oleje na několik stočených listů ginga a listy vsunul do klíčového otvoru. Mnohokrát je tam obracel, všelijak posunoval, až zámek dostatečně naolejoval. Podobně si počíнал i u ostatních tří zámků.

Ač se snažil opanovat ze všech sil, ruce se mu poněkud chvěly, když vsunul klíč do spodního otvoru. Zřejmě vybral špatný.

Vystřídal tak dva, až třetí se hodil. Zámek vzdoroval. Hoši se opírali o dvířka a koleno je přitlačovali, Mírek vsunul do očka svůj zavřený kapesní nůž jako páku — a po dlouhém úsilí rezivý zámek konečně povolil!

„Sláva!“ vydechl nadšeně Jindra. „Jeden tedy máme! Teď ještě ty tři další.“

To již Mirek našel patřičný klíč pro druhý zámek a potýkal se s ním. Ruce ho bolely a Jarka ho musel vystřídat. Konečně i tento zámek povolil. Chlapcům poskočilo srdce radostí nad tím úspěchem.

„Jde nám to! Jde nám to! Všechno se daří!“ šeptal nadšeně Červenáček. A Rychlonožka ho radostí mírně boxoval.

Jestliže byla s prvními dvěma zámky potíž, bylo se třetím právě utrpení. Všichni se při jeho otvírání vystříдали. Jindra použil jako páky tužku, kterou zlámal jako třísku — ale vše marné. Všichni již měli ruce rozbolavělé od klíče, klouby je bolely.

A pak se stala zvláštní věc! Dveře pronikavě skříply a samy se začaly otvírat, pomalu a hrůzně. Rychlonožka se mimoděk otočil, jako by chtěl utéct. Mezi zdí a pootevřenými dvířky se objevila černá štěrbin.

„Už chápu! Už rozumím!“ usmál se roztržitě Mirek. „Byly zamčené jen dva spodní zámky. Proto nám ten třetí samozřejmě nešel otevřít.“ Uchopil okraj dvířek a zvolna jimi pohnul. Dvířka zase zaskřípěla.

Vylil na jejich závěsy celý zbytek oleje z lahvičky. Příliš to nepomohlo, ale skřípot byl přece jen menší.

Jarka vrhl do temnot za dvířka úzký paprsek své baterky. V jejím světle spatřili malou nízkou místnost s jakousi bednou — nebo něčím podobným — uprostřed.

„Dovnitř!“ zašeptal Mirek. „Rychle, než nás někdo uvidí!“ Vkročil tam odhodlaně první a všichni hoši jej následovali. Dvířka za sebou tiše přirazili. Ač nebyli o nic více v bezpečí než venku, přece si ulehčeně oddychli.

Jarka pak vyšel ještě jednou na zkoušku ven, zatímco všichni ostatní rozsvítili v místnosti své svítilny naplno, aby zjistili, zda světlo neprolíná dvířky ven. Vrátil se se zprávou, že není vidět ani ten nejmenší paprsek.

V místnosti byl zatuchlý vzduch. Ze stěn tu a tam trčely nějaké staré zrezivělé trubky, ověšené pavučinami. Všude byla spousta prachu. Bedna uprostřed zřejmě někomu sloužila za stůl. Stála na boku a v jejím vnitřku byly dvě neumělé poličky. U bedny se válelo několik malých převržených bedniček, na nichž asi sedávali neznámí

návštěvníci místnosti. Opodál se válela prázdná uprášená lahvička od inkoustu, Její obsah dávno a dávno vyschl.

V silném nánosu prachu na bedně ležel jakýsi útržek papíru. Mírek papír vzal a oklepal prach. Všechny baterky na něj soustředily své světlo. Mírek četl jen s velkou námahou vybledlé písmo:

Vildo — všechno je ztra — — ceno. Dymoura ještě nenašli — a není už prý — mo — mož — možné — — aby — aby byl — ještě — na naživu — — Vše svá — dějí na — nás, na Vonty — Kerhát s tím — už — už nic — — nechce — — mít — zakopal jsem — všechny vontské věci — dnes v noci — — na Čer — vených — — schodech pod — tím — pět — pět — pětibokým kamenem — jestli sem někdy — přijdeš — tak abys věděl — kde to máte — hledat. Co — pak já, já se zítra stěhuju — — ale — vy — vy tu musíte — zůstat. Ne — nechod' ke mně — jsme všichni — — — hlídání. Na shledanou — — někdy.

Vrána

„Ať jsem papež, jestli tomu rozumím!“ zakroutil Jarka hlavou, když Mírek dočetl. „Co to má znamenat?“

Mírek už skládal lístek do notýsku. „Nevím! Budeme o tom přemýšlet až v klubovně. Teď na to není čas. Raději prohlédneme celou místnost, jestli tu ještě něco najdeme!“

Prohledali všechny kouty, podrobili důkladné prohlídce i stěny, nenašli však na nich žádný nápis ani jakoukoli jinou stopu po těch, kdož se zde scházeli.

„Tak jdeme!“ pravil pak Mírek rozhodně, „Zhasněte světla. A ven!“

Čirá tma je obklopila. Rychlonožka byl poblíž dveří, ale ve tmě je nemohl nalézt. Rukama tápal po zdi, až na ně prudce narazil. Dvířka se otevřela do tmy s pekelným skřípotem. Rychlým šípům vyrazil pot na čele.

Čekaly několik zoufale dlouhých vteřin, zda se někde venku nestrhně povyk. V zahradě bylo mrtvé ticho. Snad tedy nikdo skřípnutí neslyšel! Vyšly opatrně ven a Mírek zamkl dvířka jedním zámkem.

Ve tmavém křoví proti dvířkům cosi zašustilo. Snad nějaká myš . . .

Mirek se chtěl ke křoví přiblížit, ale náhle zděšeně uskočil zpět.

„Stát! Ani krok dál!“ zazněl z křoví tlumený hlas. „Co tu děláte?“

Hoši Rychlých šípů nebyli jistě bázlivi a za dobu, kdy spolu přátelili, ocitli se snad už stokrát tváří v tvář nebezpečí nejroztodivnějšího druhu. Ale po všech událostech dnešního večera, od nebezpečné cesty stínadelskými uličkami do klubovny Rezavých klíčů a dramatického seznámení s nimi, až po útok Uctívačů ginga a vniknutí do jejich svatyně — měli již nervy příliš napjaté, než aby se mohli zachovat nějak zvlášť hrdinně.

Zůstali stát jako přikovaní a úlek ochromil jejich svalstvo.

„Tak rychle — rychle! Co jste tu dělali?“ zněl zase velitelský hlas z křoví. Zároveň vyjel odtamtud úzký, ale ostrý paprsek světla. Neznámý měl zřejmě v elektrické svítilně zcela novou baterii a čočku svítilny jen zčásti odkryl, takže světlo nemohlo vyzářovat plným proudem.

„Ale, ale, podívejme se!“ mluvilo křoví dál a Rychlým šípům se zdálo, že hlas dostává trochu výsměšný nádech. „Je vás tu pět! To je skoro dost na založení nové party a taky na zápas o Velké Vontství.“

Mirek byl první, kdo se trochu vzpamatoval. „Nechceme zakládat žádnou novou partu,“ protestoval a snažil se, aby jeho hlas zněl sebevědomě, „Ani se nesnažíme získat Velké Vontství.“

Hlas v křoví se pochybovačně zachechtal. „Jste první Vontové, které slyším takhle mluvit! Opravdu první Vontové, kteří nemají zájem stát se Velkým Vontem a ovládat tak celá Stínadla.“ Tón hlasu se stal ještě posměšnějším, když pokračoval: „A teď mi nakonec snad ještě budete tvrdit, že nemáte zájem ani o tohle — co?“

V křoví se záře svítilny rozlila naplno, něco tam cinklo a vzápětí hoši uviděli podivnou postavu, oblečenou celou do černého přiléhavého oděvu — ale místo obličeje — probůh — co je to tam? — Něco beztvárného, bílého, jak křída bílého — ach ano — je to jakási maska — maska přes celý obličej — neznámý asi nechce být poznán. Ale kdo se za ní skrývá?

A teď svítilnu obrací ke své ruce v černé rukavici — a na ní leží — ježek v kleci! Ten kovový hlavolam, který byl věrným průvodcem nešťastného Jana Tleskače i schránkou jeho plánu na létací kolo!

„Ježek v kleci!“ vykřikl vášnivě Jarka. Nemohl se opanovat.

„Chachááá — “ zasmála se černá postava. „Tak přece nějaký zájem! Tak přece!“

„Kdo jsi? Řekni nám, kdo jsi!“ přerušil jeho výsměch Mirek. „A nemusíš nám to vlastně ani říkat! Víme to! Jsi — jsi Široko! S tebou vylovil Emil Hačičík hlavolam letos na jaře z bahna svatojakubské podzemní stoky!“

Pohled na ježka v kleci, o kterého v minulosti Rychlé šípy i jiné skupiny tak úporně bojovaly a po kterém dnes toužily snad ještě více, zbavil Mirka poslední špetky rozvahy. Má snad hlavolam zase zmizet tak nenávratně jako tehdy, když jej Mažňákův otec utopil při svém pádu do stoky v podzemí svatojakubského kostela? Mají pro něj Rychlé šípy podstupovat opět nová a nová nebezpečná dobrodružství, pachtit se za ním, hledat ho zoufale a rvát se o něj s celými Stínadly? Nikdy! Nikdy!

Mirek vyskočil jako elektřinou nabitý směrem k napřažené ruce, ale neznámý byl rychlejší. Dříve než se Mirek a s ním současně i všichni ostatní hoši k němu dostali, bleskurychle ukryl hlavolam kdesi ve svém černém obleku — a nastal boj.

Mirek byl odražen tak prudce, že odletěl od neznámého jako míč několik kroků zpět. „Ano, ano,“ smál se tiše neznámý, „jsem Široko! A hlavolam je můj. Pamatujte si to! A vy ho nikdy nedostanete!“

Jeho síla byla neuvěřitelná. Uchopil Červenáčka, vyzdvihl jej do výše a hodil na Jarku: Jarka klesl pod nárazem Červenáčkova těla a oba měli co dělat, než se vzpamatovali a vzchopili k dalšímu boji. Již tu však byl zase Mirek, který využil veškeré síly i pružnosti svého vycvičeného těla k náporu na Široka. Vzápětí utřil těžkou ránu do brady, až zavrával.

Široko se divoce zasmál, odhodil Rychlonožku, který mu stál v cestě, do křoví a pak se rozběhl neslyšným během kamsi do tmy, ještě dále do hloubi zahrady.

„Za ním! Za ním!“ vykřikl zoufale Mírek. „Už nikdy nebudeme ježku v kleci tak blízko jako dnes!“

Zakopávali v běhu o kameny, zaplétali se do nízkých křovisek a klopýtali ve výmolech. Spíše slyšeli než viděli Široka stále před sebou. Potom se ve tmě zjevila na jasnějším nebi obruba jakési zdi. Zde byla zřejmě druhá strana zahrady, Široko na zeď takřka vylétl. Na jejím vrcholku se jeho bílá maska obrátila ještě k Rychlým šípům s výsměšným zachechtáním, a pak Široko zmizet kdesi za zdí.

„Jestli je Široko tvor z masa a kostí, dokážeme to co on!“ volal Mírek. „Musíme za ním. Musíme! Dnes, anebo nikdy!“

Vyskočil na zeď, ale jeho ruce nedosáhly jejího vrcholu a on sjel dolů. Ani při druhém pokusu se mu výskok nepodařil. Zeď byla značně vysoká. Dostal se na ni teprve za pomoci Jarky, který ho vysadil. Když pak byl již nahoře, pomohl na vrcholek zdi i všem ostatním.

Seskočit na druhé straně zdi bylo pak již dílem okamžiku.

Ocitli se v jakémsi dvoře s osvětlenými přízemními okny domů. V posledním zlomku vteřiny ještě spatřili, jak Široko mizí mezi několika povozy, kde se chtěl zřejmě ukrýt.

Vrhli se za ním jako lvi. Široko vyskočil na jeden z povozů, přeskočil na druhý, ač od prvního značně vzdálený, opět seskočil a proplétal se s neuvěřitelnou rychlostí mezi ojemi, přeskakoval je a podlézal a občas Rychlým šípům zmizel z očí.

Pak se ozval zpod jednoho vozu Jarkův zoufalý křik: „Mám! Mám! Držím! Pomoc! Ah — áááh...“ Bolestným zasténáním skončilo jeho volání.

Než za ním podle hlasu v téměř naprosté temnotě hoši doběhli, byl Jarka opět sám a svíral si levé rameno, „Má ruce jako ze železa! To byl svěrák, a ne ruka!“ řekl jen, ale Mírek jej již ani neposlouchal.

Široko právě přeběhl část dvora, osvětlenou září z přízemních oken domů a vyrazil do průjezdu, Zřejmě se chtěl dostat na ulici.

Vyběhli za ním, jak nejrychleji dovedli. Běžel klikatou uličkou tak rychle, že mu ani Rychlonožka nestačil. Stačili ho sledovat ještě za několik nároží — ale pak jim zmizel nenávratně v tmavém bludišti stínadelských ulic.

„Konec — vše ztraceno!“ zdrceně řekl Jindra. „Co teď?“

Všichni byli zápasem a honbou za Širokem tak vzrušení, že skoro zapoměli, na jak horké a nebezpečné půdě se pohybují. Byl to zase Mírek, kdo první našel klid.

„Teď se nedá dělat už nic!“ pravil rozvázně. „Je tma a už je hodně pozdě. Snad ještě nikdy jsme nebyli tak dlouho ve Stínadlech jako dnes! Musíme se vrátit co nejrychleji domů. I tak jsme dnes vypátrali spoustu věcí!“

Museli se ptát mnohokrát různých dospělých lidí, kudy mají jít na Druhou stranu. Hovořili po cestě jeden přes druhého o prožitých událostech, chvílemi se schovávali ve vratech domů před Vonty — a teprve když přebíhali koleje Rozdělovací třídy, spokojeně si oddychli. Ne však na dlouho!

Neboť ve svém hovoru, ve kterém postupně probírali jednu dnešní událost za druhou, si vzpomněli na hroznou věc: nejenže nechali na zdi svatyně svoje lana, ale Rezavé klíče mají i Červenáčkův fotografický aparát! A možná že tam u zdi na ulici čekají dosud a proklínají je v domnění, že je Rychlé šípky obelstily, třebaže za cenu aparátu a lan.

Červenáček byl úplně zdrcený. Mírek jej však utěšil: „Nebyli jsme přece ve Stínadlech dnes naposledy. Při nejbližší výpravě dostaneme aparát zpět, uvidíš!“

14 Podivná výstraha

Klubovna Rychlých šípů se naplnila Rychlonožkovým hlasem a Červenáčkovým smíchem. Ale také všichni ostatní hoši byli spokojeni a veselí jako vždy, když se sešli ke své klubovní schůzce.

Ještě včera večer po svém návratu, třebaže všichni byli unavení, vylovili z kapes všechny listy ginga, očistili je a vložili mezi staré noviny, které pak zatížili knihami. A dnes přinesl každý své listy do klubovny na ukázkou, již čisté, rovné a suché.

„Sto čtyři! Sto čtyři listy!“ volal nadšeně Rychlonožka, který všechny listy již asi popáté počítal a vždy mu vyšlo jiné číslo. „Představte si, že můžeme získat sto čtyři Vonty a dostavit se s nimi tam do toho dvora, kde se Uctívači scházejí!“

Jindra Rychlonožku opravil objevem, že dokážou listy podělit nejvýše devětadevadesát Vontů, protože pět si musejí nechat sami pro sebe! A zatímco hovořili o tom, co všechno by tímto nábořem Vontů mohli získat pro své plány, připravil Mírek papíry pro nové číslo TAM-TAMU, vyměřil místo pro obrázkové záhlaví, které nakreslí Červenáček, a začal psát. Chlapci zanechali hovoru a každý opisoval po řadě Mirkova slova.

„Čtvrtí velikých tajemství bychom mohli nazvat Stínadla,“ začal Mírek psát. „Co vše se v nich skrývá, co všechno je pohřbeno v jejich uličkách, domech, sklepích a dvorech, na povrchu i pod zemí!“

Jarka přerušil Mirkovo psaní otázkou: „Ale o tom pětibokém kameni, pod kterým mají být schované písemnosti starých Vontů, psát zatím nebudeš, vid’?“

Mírek se jen usmál. „Samozřejmě že ne! Věci tam leží jistě už mnoho let, tak jako ležel deník Jana Tleskače ve zvonici svatojakubského kostela. Ale je docela možné, že ve Stínadlech ještě zůstávají pamětníci těch starých vontských dob, kteří o tom písemném pokladu pod kamenem vědí — a třeba by ho vykopali, kdyby se dověděli, že o něm víme!“

Sklonil se zase k psaní. Rozepsal se o nálezů prohlášení Emila Hačíríka v klubovně Rezavých klíčů, ale vynechal Hačíríkovo jméno i název Rezavých klíčů. Napínavě popsal cestu s nimi ke svatyni Uctívačů ginga a vniknutí do ní i objev lístku s podivným obsahem za železnými dvířky. A pak došel až ke střetnutí se Širokem.

Pisatel tedy nelhal!“ psal Mírek. „Široko není vymyšlená osoba! Viděli jsme ji! Stáli jsme jí tváří v tvář! Či lépe řečeno tváří v její masku! Ano, Široko měl na obličejí velikou bílou masku. Nevíme, jak vypadá. Nevíme, kdo to je! Ale víme, že má přímo úděsnou sílu. Zkusili jsme ji sami na sobě. Bylo nás pět a kdo nás zná, ten dobře ví, že něco zmůžeme. Široka jsme však nezmohli. Házeli s námi, jako bychom byli pířka. Jeho běh, skok na vysokou zeď a jeho

přeskakování z jednoho vozu na druhý, to všechno jen zvětšilo naši hrůzu před ním. Ano, nestydíme se to napsat a přiznat. Báli jsme se Široka! A přece jsme se mu museli co nejvíce přiblížit, a dokonce na něho útočit. Dnes vám ještě nemůžeme napsat důvod, ale až přijde čas, dozvíte se vše. Chceme se s vámi opravdu rozdělit v TAM-TAMU o vše, co se ve Stínadlech dozvíme. Jestli nepíšeme všechno, je to jen proto, aby nás někdo jiný nepředěšel v pátrání a abychom nic nepokazili.

Mnoho a mnoho věcí se děje ve Stínadlech. Stínadla se bouří. Stínadla chtějí přivést znovu k životu vontské zřízení. Boj o Velké Vontství se stupňuje. Chceme do něho zasáhnout! Máme zájem na tom, aby ve Stínadlech zavládl pořádek a právo. Stínadla nesmějí být pro nás zakázanou čtvrtí, do které by chlapci z Druhé strany měli chodit jako do džungle, se strachem, zda se vrátí vůbec zpět a v jakém stavu!

V nejbližších dnech se vydáme do Stínadel znovu. Bude to výprava zvláště nebezpečná. Podaří-li se však, přineseme odtamtud věci úžasné ceny. Až vy budete doma v teple a v bezpečí, vězte, že my jsme někde daleko, hluboko ve Stínadlech, kde se chvějeme o svůj osud, o osud celé výpravy, ustavičně ohrožováni sterým nebezpečím. Buďte aspoň v duchu s námi! Vaše Rychlé šípy!“

Mirek dopsal a odložil pero. Napětí ve tváři mu povolilo. Hoši ještě dopisovali poslední věty.

Pak se ujal Mirkova „výtisku“ Červenáček a načrtl na něj obrysy kreseb. A zatímco je ostatní chlapci vybarvovali, kreslil Červenáček i do stránek, které napsali oni. Tak pokračovala práce rychle kupředu, každý byl zaměstnaný, nikdo zbytečně neztrácel ani minutu.

„Za půl hodiny si přijde pro čísla Jirka Rymáň!“ pobízel je Mirek. „Tak aby dlouho nečekal. Jak kresby uschnou, sešijeme stránky, dáme je do desek a už může jít TAM-TAM mezi čtenáře!“

„Copak teď — “ mávl rukou Jindra, „teď se nám to ještě píše. Událostí je tolik, že je nestačíme ani znamenat. Ale vnikneme někdy do jejich záhad? Točí se mi z nich už opravdu hlava. Budeme je umět rozmotat a našim Druhostraníkům vysvětlit? A vůbec, musíme

si přece sestavit nějaký plán jak pokračovat. Já jsem aspoň úplně v koncích.“

„Myslím, že bude nejlepší,“ uvažoval Mirek, „uděláme-li si zase takový přehled všeho, co víme i čemu nerozumíme, jako jsme měli tehdy před rokem!“ Rozevřel silnou knihu — kroniku klubu, a zastavil se u první čisté stránky.

„Podívejte se,“ pokračoval a současně začal psát. „Napišeme sem všechno, co až dosud víme, ale čemu nerozumíme. Bude to takový seznam záhad.“

1. Ve Stínadlech byly za výklady výzvy kohosi neznámého, který nabízí motorku za ježka v kleci. Kdo to je a proč hlavolam chce i za takovou cenu získat? Zná snad jeho pravé tajemství? Ví snad, co se v ježkovi schovává?
2. A k čemu potřebují a shánějí hlavolam Rezavé klíče? Nemají zájem o Velké Vontství, které by určitě získaly, kdyby hlavolam měly. Proč tedy mají o ježka v kleci takový zájem?
3. Kdo je Široko?
4. A jak by bylo možné zmocnit se hlavolamu, který je v jeho železných tlapách?
5. Jaká záhadná osoba vede Uctívače ginga?
6. Kdo se scházel v dávných letech za železnými dvířky s dnešní svatyní Uctívačů ginga?
7. Co znamenal lístek, který jsme tam našli? Kdo byl Dymour, o kterém se v lístku píše — a našel se?
8. Kde jsou Červené schody se svým pětibokým kamenem v dlažbě, pod nímž mají být důležité vontské věci a listiny? A jsou tam dosud? Nevykopal je onen neznámý Vont Vrána někdy později?
9. Loni prospěl našim plánům Vont Losna, kterému jsme dopomáhali k funkci Velkého Vonta. Kde ho hledat a vyžádat si jeho pomoc?

To je snad všechno,“ uzavřel po chvíli mlčení Mirek, když přelétl zrakem napsané řádky.

„Devět záhad,“ zasmál se Rychlonožka. „Nelíbí se mi takové nerovné číslo! Nešla by tam vymyslet ještě nějaká desátá?“

„Bud rád, že je jich jen devět!“ odbyl ho Jindra. „Možná že budou přibývat další a že nám to nebude ani milé!“ Sám nevěděl, jak se jeho prorocství brzy vyplní, alespoň pokud jde o tu desátou záhadu.

„A teď nějaký plán!“ vykřikl Jindra. „Co zařídit nejdřív?“

Mírek se zase zahleděl na právě napsané řádky: „Myslím, že je dost těžké dělat si v takové motanici nějaké přesné plány. Víte, jak to vypadá, když do Stínadel jdeme! Nikdy nemůžeme napřed určitě říct, kam až dospějeme, co nás tam potká a jak se z toho dostaneme. Připadám si tam vždycky jako rybářská loďka bez plachet a bez vesel na rozbouřeném moři.“

Odměl se na chvíli v zamyšlení a všichni jej v duchu obdivovali, jak tím přirovnáním správně vystihl jejich výpravy do Stínadel. Pak Mírek pohlédl na hochy a dodal: „Něco mě přece jen napadá. Můžeme-li vůbec dělat nějaké plány, tak jako první a nejdůležitější je nalezení toho pětibokého kamene s ukrytými vontskými věcmi. Budou mít pro nás nesmírnou cenu. S jejich pomocí můžeme mnoho získat!“

„Nerozumím ti dobře!“ vydechl Červenáček. „Co můžeme získat?“

„Velmi mnoho!“ usmál se Mírek. „Představ si, že budeme mít v ruce starobylé památky po prvních Vontech, snad nějaké jejich slibovací listiny nebo něco podobného, všelijaké úmluvy, doklady atak-dále. Co by dnešní Vontové za ně dali! Víš přece, jak má vše, co s jejich minulostí souvisí, pro ně úžasný význam. Vzpomeň si jen na ježka v kleci. A teď my s těmi veledůležitými a cennými věcmi přijdeme — ovšem hezky opatrně — a nabídneme je tomu, kdo nám na pět minut půjčí do rukou ježka v kleci!“

„Ach — ano! Už chápu!“ — „To je přece plán!“ — „Báječné!“ „Jedinečné!“ ozvaly se po tomto Mirkově rozkladu nadšené výkřiky klubovnou.

Jindra se usmál a řekl: „Ano, netrvá to opravdu déle než pět minut. Opravdu nebudeme na vyjmutí ježka z klece potřebovat delší dobu. Vzpomínáte ještě na ten recept? Víte, jak se ježek vyndával? Dodnes

si to pamatuju!“ Nasadil tajemný ponurý tón, když zvolna začal odříkávat formuli, kdysi napsanou dnes již dávno mrtvým Janem Tleskačem, podle které bylo možné ježka z klece vyjmout a která Jindrovi tehdy tak učarovala, že se ji naučil nazpaměť:

Když natočíme nejdelší osten ježka tak, aby vyčníval z klece nejširším jejím otvorem, posuneme ježka do poloviny výšky klece. Pak . . .“

„Dost! Dost!“ vykřikl Červenáček a zakryl si uši rukama. „Vždycky mně až mráz po zádech běhal z těch podivných slov — a ještě dnes to na mne působí. Přestaň s tím, přestaň!“

Do jeho naříkání kdosi zaklepal tiše na dveře. Byl to Jirka Rymaň, který si přišel pro napsané TAM-TAMY.

„Už jsou?“ vykřikl radostně a vrhl se ke stolu k sešitům. Prohlížel si je se zájmem a hltal každé slovo. Za chvíli však poznal, že Rychlé šípy vyrušil v nějaké jejich poradě, a tak měl tolik rozumu, že se brzy rozloučil. Ještě ve dveřích vykřikl nadšeně: „Nikdy nemůže mít Sběrač takové zprávy, jaké má váš TAM-TAM! Nikdy! Celá Druhá strana to říká! A je to pravda!“

Mirek za ním s úsměvem zavřel dveře a zasedl ke stolu. Také ostatní chlapci přisedli. Jarka zhasl veliké světlo a nechal svítit jen malou žárovku v koutě klubovny. Celá místnost tím dostala ještě útulnější vzhled. „To je dobře, že už nám zavedli elektriku!“ řekl Červenáček. V kamnech praskal oheň a Bublina si u nich vyhříval svůj kožich. Jeho věrné psí oči spočívaly na chlapcích. Venku v opuštěné zahradě hlomozil vítr a stromy tam tajemně šuměly.

Mirek začal zase hovořit. „Kdo můžete přinést nějaký rýč nebo kramle?“ zeptal se chlapců. „S holýma rukama tam ten kámen na Červených schodech vykopat nemůžeme!“

„Já bych vzal kramli!“ hlásil Rychlonožka. „S tou se pěkně hra-be!“

„A vezmeme naše dvě polní lopatky,“ připojil Jarka. „Na kámen se s nimi jít ovšem nemůže, ale při vybírání hlíny nám udělají velkou službu.“

Rychlonožka pravil, že se pokusí vypůjčit si od sousedů malý rýč. Mají prý něco takového ve sklepě. Sundal by ho z dlouhé násady a nasadil na kratší, aby nebyl tak nápadný, až jej ponесou do Stínadel.

„Bude to vůbec těžká a nebezpečná výprava!“ prohodil starostlivě Mírek. „S takovým nářadím se nám nebude moc dobře utíkat, to si můžete myslet! A než jenom najdeme ty Červené schody! A pak na nich ten pětiboký kámen — o tom jeho vykopání už ani nemluví! Představte si jen, že byste najednou tady někde u nás uprostřed ulice začali něco vykopávat? Lidi by se k vám seběhli ze všech stran, strážník by přišel . . . A tam ve Stínadlech se navíc musíme ještě třást před každým Vontem.“

Umlkl a zahleděl se starostlivě do prázdna. Bublina vstal a vydal se číhavě ke dveřím, kde podezíravě zakňučel. Venku hučel vítr ještě silněji než dříve.

„Takovýhle večer bychom potřebovali!“ řekl Jindra. „Tmavý, větrný a nevlídný! To by nebyla venku ani noha!“

„Doufejme, že nám příroda bude přát!“ povzdychl si Jarka. „Škoda jen, že nevíme, jak to místo vypadá, mohli bychom si aspoň trochu udělat nějaký plán. A — — —“

Chtěl ještě něco povědět, ale vzápětí se ozvala zvenčí na dveře tak silná rána, až se zdálo, že se celá klubovna zachvěla. Bublina, který až do této chvíle stále cosi čenichal u dveří, odskočil vylekaně až do prostřed místnosti. Stulil se pod stůl k Mirkově židli a začal výt.

Chlapci vzrušeně vyskočili od stolu.

„Lidičky, co to bylo? Slyšeli jste to?“ ptal se trochu zbytečně Rychlonožka. „Co bych za to dal, kdybych věděl, jestli je zamčeno!“

„To se hned přesvědčíme!“ pravil chladně Mírek. Plížil se zvolna a tiše ke dveřím, ale přece nezabránil tomu, aby některá prkna v podlaze pod ním nezaskřípala. Hoši jej zvolna následovali.

U dveří se zastavili, všichni se o ně opřeli, takže i kdyby bylo odemčeno, nikdo by dveře nemohl otevřít. A Mírek zvolna zkusil otočit klíčem ve směru zamykání. Ale klíč se již neotáčel. Bylo zamčeno. Rychlonožka si ulehčeně sedl na lavici poblíž dveří, jakoby vyčerpaný právě přestálým strachem.

Mirek naznačil hochům, aby povolili tlak na dveře, že chce pootevřít. Odemkl tiše zámek a vzal za kliku. Mezi dveřmi se objevila skulina. Mirek jí opatrně nahlédl do chodby. Kam až mohl dohlédnout, všude bylo prázdné.

Nakonec otevřeli dveře skoro úplně — ale tu již také Mirek ukazoval na zem, kde u prahu na chodbě ležela malá krabička. Chtěl se pro ni shýbnout, ale Rychlonožka začal úpěnlivě volat: „Ne — ne, Mírku, ne! Nezdvíhej to! Je v tom určitě pekelný stroj! Vybuchne to, jak to otevřeš a zabije tě to! Uvidíš! Uvidíš!“

Mirek opatrně strčil do krabičky špičkou své botky. Krabička se lehce posunula.

„Vždyť je prázdná!“ řekl Mirek po tomto pokusu a zvedl ji ze země. Byla to docela obyčejná krabička z hnědé lepenky, bez jediného nápisu. Mirek ji opatrně pootevřel a lehce hvízdal. „Je tam nějaký papír!“ řekl.

Vkročil zpátky do klubovny, přivřel dveře a nesl krabičku ke stolu, kde z ní lístek vysypal. Jarka jej dychtivě rozbalil a zvolna četl:

Nechodte do Stínadel! Hrozí vám tam veliké nebezpečí! Hlavně Mirkovi Dušínovi! Snad dokonce smrt!

Mirek vzal váhavě lístek Jarkovi z rukou a chlapcům se zdálo, že je trochu pobledlý. Přečetl si slova podivné výstrahy ještě jednou sám a polohlasně. Pak se tázavě zadíval na chlapce.

„Ale my tam musíme jít!“ pravil pak po chvíli mlčení. „Přece všeho nenecháme jen proto, že nám někdo neznámý píše něco o nebezpečí!“

„To se ví!“ ozval se Červenáček. „A že tam bezpečno není, to víme sami dobře! Zkrátka jde se — a basta!“

„Ale co ta poslední věta?“ trochu zneklidněně prohodil Jindra. „Snad konce smrt! A hlavně tady Mirkovi!“ Před očima mu vyvstal zase ten obraz, jak Mirek v zajetí Vontů předstíral mdloby a smrtelně ho vyděsil svým klesnutím k zemi. „Já bych se zbláznil, kdyby se ti mělo něco stát, Mírku!“ dodal upřímně.

Mirek se nuceně usmál. Bylo vidět, že na něho výstraha asi zapůsobila. Nebo se to chlapcům jen zdálo? Ale zatvářil se zase hned jako jindy, klidně a statečně, a řekl svým rozhodným tónem: „Nedá se nic

dělat! Jsme už v tom zase příliš hluboko, než abychom mohli ucouvnout! V sobotu večer se vydáme do Stínadel!“

Jarka se potom zmocnil lístku s výstrahou, nalepil jej do kroniky, zatím Jindra prohlížel krabičku. Přemýšlivě se tvářil, uhodil krabičkou o zem, zvedl ji, hodil ji na stěnu a zase pro ni běžel, aby jí mrštil o stěnu další.

Jindy by takto vyvolal bouři smíchu, ale v této chvíli do smíchu nikomu nebylo a Jindrovo nepochopitelné počínání působilo na ostatní ještě tísnivěji.

„Ale Jindro,“ vzmohl se Mírek konečně na slova, „co to provádíš?“

„Copak nevidíte? Napadlo mě něco! Ta krabička přece nemohla do dveří tak uhodit. Myslel jsem nejdřív, že nám někdo hodil krabičku ke dveřím od konce chodby — a krabička že udělala tu děsnou ránu na dveře. Kroky jsme přece žádné neslyšeli, tak krabičku musel ke dveřím někdo hodit z dálky. Ale krabička je měkká. Vždyť to vidíte, jak s ní bouchám o zem — a není to skoro ani slyšet.“

Jarka beze slova vyšel ze dveří — nechal je dokořán otevřené — a za chvíli se vrátil. V ruce držel velký kámen.

„Byl kus od dveří — a ten způsobil tu ránu!“ pravil. „A teď taky všemu rozumím! Ten *někdo* za dveřmi *opravdu byl!* Vzpomínáte si, jak Bublina vstal od kamen a kňučel podezíravě u dveří? Vycítil, že je někdo za dveřmi. To tam neznámý kladl svou krabičku. Chtěl, abychom dveře otevřeli a krabičku s výstrahou zvedli, dřív než ji zvedne některý nájemník z domu, který by šel třeba kolem dveří. Kdyby zaklepal, mohli bychom ho spatřit dřív, než by stačil doběhnout na konec chodby a nepozorovaně zmizet! Nechtěl být jistě poznán. A tak se odplížil po položení krabičky zas ode dveří až na konec chodby — a odtamtud pak teprve hodil na naše dveře kámen. To byla ta rána! A když tam z přítmi vidě že zvolna otevíráme dveře, odešel s jistotou, že jsme krabičku našli a výzvu že si přečteme!“

„Vypadá to tak, jak říkáš!“ kýval zamyšleně hlavou Mírek. Také ostatní hoši se klonili k Jarkovým vývodům. Jarka se již mnohokrát osvědčil jako znamenitě a bystře usuzující pozorovatel. Vždyť i z nedokončených zápisků Jana Tleskače sestavil tenkrát velmi pravděpo-

dobné poslední chvíle toho záhadného a nešťastného chlapce. Ano, neznámý návštěvník za dveřmi si dnes jistě počíнал tak, jak to Jarka vyličil!

Hoši si ještě chvíli povídali o událostech, které je čekají tam za Rozdělovací třídou, pak zhasli a vyšli na chodbu.

Červenáček a Rychlonožka kráčeli po schodech vzhůru do svých domovů, Mirek s Jarkou a Jindrou vykročili do tmy ulice.

15 Mirek má strach?

Do soboty zbývaly ještě tři dny. Rychlé šípy je využily k důkladným přípravám na nebezpečnou výpravu za pětibokým kamenem. Jarka opatřil pro všechny hochy nová lana, když o stará přišli při poslední návštěvě Stínadel. Také nářadí ke kopání se utěšeně scházelo. Jenom rýč, který si Rychlonožka vypůjčil, se zdál příliš těžký. Ten s sebou asi nevezmou.

Jirka Rymář, důvěrník Rychlých šípů, dostal od Jarky zapečetěnou obálku. „Jen kdybychom nepřišli v sobotu do zavření domu zpátky, smíš ji otevřít. Je tam napsáno, kam jdeme — a tam nás pak taky hledejte. Snad byste někde našli Usměvavého — a třeba by šel s vámi!“

Rymář poslouchal Jarkova slova s ustrnutím. „To je to tak zlé?“ zeptal se jenom. A Jarka jen mlčky kývl hlavou.

Poslední TAM-TAM, nabitý událostmi o Širokovi, o svatyni Uctíváčů ginga a vůbec o celé minulé výpravě Rychlých šípů, vzrušil celou Druhou stranu. Předplatitelů přibývalo každým dnem. Nikdo si nechtěl dát ujít tak úžasnou četbu, každý chtěl znát podrobnosti všeho toho, co se děje ve Stínadlech.

Sběrač, časopis Dvorečáků, také nelenil. Přinášel však jenom neurčité zprávy, všelijaké dohady, různé drby a „názory druhých“. Bylo zřejmé, že jeho autoři nevytáhli ze Dvorců ani paty. Druhostraníci to brzy postřehli — a ti, kteří až dosud měli Sběrače předplaceného, jej jeden po druhém odříkávali. Jen Dvorečáci jej zatvrzele

vychvalovali, ale to jenom proto, že Sběrač vydávali jejich příslušníci. V hloubi duše však každý Dvorečák Druhostraníkům TAM-TAM záviděl.

Den výpravy se blížil.

Minulý rok byly Rychlé šípy ve Stínadlech již několikrát a ani letos nebude tato výprava jejich první. Ani při jejich statečnosti a neohroženosti jim nikdy nebylo volno u srdce při všech těchto nebezpečných cestách, Avšak tentokrát byla jejich nálada ještě pokleslejší. Výstraha, která Rychlým šípům přišla tak zvláštním způsobem od kohosi neznámého, na všechny zapůsobila.

Také Mírek, který byl jindy všem chlapcům v klubu oporou v každé nesnázi a i v těch nejhorších chvílích jim dovedl dodat klid a důvěru, zdál se tentokrát podléhat stísněné náladě, a to ještě více než ostatní. Chlapcům to tak alespoň připadalo. Zatímco oni se snažili veselím a zdánlivou bezstarostností zakrýt své rozechvění z chystané sobotní výpravy, Mírek svůj neklid nezastíral.

A když v sobotu v poledne vzkázal po Jarkovi, zda by nebylo lépe výpravu odložit na jiný den, neznal údiv hochů mezi. Podle jeho vzkazu se měli hoši na chvilku sejít ve tři hodiny odpoledne v klubovně a tam se s konečnou platností teprve rozhodnout, zda vůbec mají výpravu podniknout, či ne.

V klubovně byli už všichni, když přišel Mírek. Ve tváři měl podivný výraz a Jarka, který ho znal ze všech hochů nejdéle, se marně snažil rozpoznat, jestli je to výraz ustaranosti, nechuti nebo strachu.

Při jeho příchodu zavládlo klubovnou napjaté ticho.

„Tak jak ses rozhodl, Mirku?“ promluvil jako první Jarka.

Mírek se nuceně usmál: „Raději bych to všechno nechal až na pondělí. Nehodí se mi to dnes dost dobře — víte. Když se ale rozhodnete, abychom šli, tak tedy půjdeme — no —“

Chlapci byli úplně zaražení, ještě nikdy neviděli Mirka couvat před nějakým umluveným plánem! Jeho nerozhodnost a nejistota na ně působily sklíčujícím dojmem. A přesto se nemínili jen tak snadno vzdát.

„Už jsme na výpravu připravení, už jsme si odbyli to několika-denní rozčilené čekání — a teď bychom měli čekat a třást se zase dál?“ hudroval Jindra.

Rychlonožka mu přispěchal na pomoc! „No se ví!“ řekl. „Jestli se nám tam má něco stát, tak se nám to přihodí v úterý nebo ve středu zrovna tak jako dnes. Svému osudu člověk neujde . . .“

Červenáček se odvážil ještě dále. „Znáte to staré přísloví, vidíte?“ zeptal se. „Kdo se bojí, nesmí do lesa! Můžeme to přísloví opravit a bude se hodit na nás: *Kdo se bojí, nesmí do Stínadel!*“

Mírek zrudl a téměř vykřikl rozhorlením: „Kdo se bojí? Kdo? Tohle jsi mi, Červenáčku, neměl říkat! Myslím, že jsem už dokázal, že strašpytel nejsem! A ne jednou!“

„Ale Mirku, Mirku,“ klidnil jej Jarka, „Nikoho z nás ani ve snu nenapadlo o tvé odvaze pochybovat! Byl jsi to ty, který nás vedl takovými událostmi, že nám někdy opravdu až stydla krev v žilách. Tys dal návrh, abychom šli poprvé do Stínadel, tys nás vedl i tam, kde šlo o všechno — víš — tenkrát na poradu a pak na volbu Velkého Vonta, při které nesměli být ani obyčejní Vontové. Takový člověk jako ty nepotřebuje dokazovat svou statečnost. Červenáček ta slova neměl nikdy vypustit z úst. A jistě je řekl jen v nerozvážené snaze přimět tě za každou cenu, abychom dnes do Stínadel šli!“

Všechny hochy to mrzelo a Červenáčka nejvíce. Povstal, šel k Mirkovi, podával mu ruku a řekl: „Opravdu jsem to řekl jen z hlouposti, Mirku. Odpusť mi to!“

Mírek se zatvářil vlídněji a stiskl Červenáčkovu ruku. Hoši byli šťastní, že alespoň tahle věc se smírně vyřešila. Jindra, předtím první, kdo brojil proti Mirkově návrhu na odložení výpravy, honem obrátil:

„Jestli Mírek má nějaké důvody k odložení výpravy, jistě to není strach. A i kdyby to strach opravdu byl, kdo by se mohl divit? Šel bys do Stínadel ochotně a bez bázně třeba ty, Rychlonožko, kdyby v té výstraze, kterou jsme dostali, bylo psáno, že zejména *tobě* tam hrozí nějaké nebezpečí? Nebo šel bys tam v takovém případě ty, Červenáčku? Já aspoň ne. Já se klepu takhle dost. Natož kdybych věděl, že z nás všech zrovna na *mne* tam číhá nebezpečí nejvíce!“

Hoši byli chvíli zticha, Jindrova připomínka, že nedávná výstraha hrozila nejvíce Mirkovi, je odradila od dalšího naléhání.

Ale Mirek vstal — a ač na něm bylo vidět, že svou nechuť přemáhá ze všech sil — rázně prohlásil: „Tak tedy půjdeme! Dnes večer se sejdem ve čtvrt na šest na konci Drobílkovy ulice. Provazy, kramle, lékárníčku, všechno s sebou!“

Hoši si ulehčeně oddychli a Jarka se svěřil: „Jsem rád, že ses tak rozhodl, Mirku! Kluci ze Sběrače tam jdou prý dnes taky. Bylo by nepříjemné, kdyby snad odtamtud přinesli nějaké zprávy, zatímco my bychom seděli doma! Nechtěl jsem ti to napřed říkat, aby sis nemyslel, že tě i já chci nějak přemlouvat. Ale teď, když už ses sám rozhodl, ti to povídám.“

Mirek jen zavrtěl odmítavě hlavou. „Ať si tam jdou! Nevím, jaké důležité zprávy by mohli přinést. Nejvýš snad vyslechnou nějakou schůzi některé stínadelské ulice, kde se budou Vontové radit, koho volit za Velkého Vonta. Ale že by věděli o pětibokém kameni nebo o něčem podobném, o tom silně pochybuju!“

Potom se rychle rozešli připravit na nebezpečnou cestu.

„Že já jsem tu pusu otvíral!“ naříkal Červenáček, když běžel s Rychlonožkou z klubovny nahoru po schodech do vyššího poschodí, kde bydleli. „Raději bych držel pohlavek, než to, co se dnes stalo!“

Rychlonožka jej nestačil utěšovat. A teprve když na srazu ve Drobílkově ulici Mirek sám na Červenáčka promluvil jako jindy a ani slůvkem nezmínil o té nepříjemné příhodě, se Červenáček uklidnil.

16 Hrdý zajatec

Večer byl takový, jaký si na poslední schůzce Rychlé šípy přály: tmavý, větrný a nevlídný. Velmi rychle se setmělo jako každého podzimního dne. Hoši měli na sobě svetry a bundy, posledně jim bylo už zima.

„Tak máme vše?“ zeptal se Mirek stísněným hlasem. Hoši mlčky ukázali své kramle a lopatky. Každý si mimoděk sáhl na opasek, kde měl omotané nové lanko.

„Tak jdeme!“ rozhodl Mirek po kratičké přehlídce výzbroje. „A štěstí ať nám přeje!“

S podivnými pocity vykročili. Vítr byl chvílemi tak prudký, že je zarážel v chůzi. Po nebi letěly kupy mračen a jen chvílemi někde bleskla temnou oblohou hvězda.

Za několik minut došli k Rozdělovací třídě, přeběhli její koleje a Stínadla je pohltila jako nějaká velká černá nestvůra.

Ačkoli tentokráte chlapci vnikli do Stínadel o několik ulic dále než posledně, přece se zcela snadno dostali brzy do míst, kudy šli při minulé výpravě. Zde v okrajových uličkách Stínadel se poměrně ještě dost dobře vyznali. Po desetiminutové cestě však už byl konec se všemi znalostmi!

„Snažme se udržet co nejvíc směr, kterým jsme šli posledně za Hačičíkem! Jedině tam v okolí svatyně Uctívačů ginga musí být ty Červené schody. Vont, který na nich zakopal ty věci a pak o tom psal druhému lístek, by jistě nic nešel zakopávat až někam na druhý konec Stínadel. Musíme se tedy za každou cenu dostat do blízkosti svatyně a tam začít pátrání!“ hovořil Mirek.

„A já bych taky strašně rád dostal svůj aparát od Rezavých klíčů!“ připomněl Červenáček nesměle.

Protijdoucím Vontům se vyhýbali skoro až mistrně, i když každé takové setkání je vždy znovu a znovu vzrušilo. Nikdy nemohli vědět, co se stane. Jak se Vontové zachovají? Zda Rychlé šípky neosloví a z jejich odpovědi nepoznají, že jsou vetřelci?

Skoro v každém zákoutí a na každém plácku mezi domy postávaly hloučky Vontů a ze všech zalétaly k Rychlým šípům debaty, křiky i řečnění jednotlivců o vontských věcech. Otázka, kdo se má stát Velkým Vontem, hýbala celými Stínadly.

Zpočátku chlapci ještě poznávali ulice, kudy minule šli, brzy však byli v koncích. Zatímco například Jarka a Rychlonožka tvrdili, že touto uličkou tehdy šli a že za ní přijdou schůdky se zábradlím,

Mírek odporoval a říkal, že to bylo docela jinde. Později už nepoznával uličky a zákoutí nikdo.

„Stopa je ztracená!“ prohlásil posléze Mírek. „Nezbývá nám, než se ptát lidí.“

Zkusili několikrát optat se dospělých lidí na ulici Ve svíčičkách, nebo alespoň na Kropenatku a na plácek Na nosálku. Nikdo však o nich nic nevěděl. Byla to zřejmě zase jména, kterých používali jen Vontové. Jen jakýsi maličký chlapec, který snad ještě ani nechodil do školy, máchl neurčitě rukou kamsi do tmy. Tam kdesi je prý Kropenatka. Pak od nich vyděšeně utekl, zřejmě jej nějak vyděsili, aniž věděli čím.

Vydali se tím směrem a procházeli uličkami, kudy ještě nikdy předtím nešli. Na konci jedné z nich spatřili ve svitu plynové lampy tři postavy Vontů, které k nim kráčely.

Ulička byla skoro liduprázdná, po jedné její straně byla nízká zeď, táhnoucí se až tam na konec, ke svítilně. Na druhé straně byly sice nízké domy, ale se zavřenými dveřmi.

„Ani se nebudeme schovávat!“ váhal Mírek. „Jsou stejně jen tři a nás je pět. Snad se nic nestane!“

„Podívejte se! Oni ho vedou!“ zašeptal vzrušeně Jarka. Skutečně: dva Vontové, každý po jedné straně, vedli třetího, který šel zdráhavě uprostřed. Každý z obou Vontů jej držel pevně v podpaží, kdyby se snad pokoušel o útěk. Hovořili spolu cosi, ale na dálku jim nebylo rozumět — a když se Rychlé šípy přiblížily na doslech, umlkli úplně.

„Zkusíme štěstí!“ zašeptal Mírek. „Třeba na něco přijdeme, připravte. Ještě několik kroků a trojice Vontů byla u nich. Zajatec byl hoch zvláštního, zajímavého typu. Vypadal vznešeně a zdálo se, že své věznitelce úplně přehlíží. Že své zajetí vůbec neuznává a svými věznitelci opovrhuje.“

Hrdé oči upíral kupředu. Nenamáhal se ani, aby se podíval na přicházející Rychlé šípy. Zřejmě asi nebyl z této části Stínadel, patřil k jiné vontské skupině než jeho věznitelce. A myslel si asi, že k nim patří také Rychlé šípy. Proto ten nevšimavý pohled.

Rychlé šípy se rozestoupily na chodníku tak, že příchozí Vontové by museli sestoupit z chodníku do jízdni dráhy, kdyby chtěli pokračovat.

čovat v chůzi. Vontové se zastavili a tvářili se výhrůžně. Než však některý z nich mohl něco říct, Mirek je oslovil sám.

„Zajatec, vidíte?“ usmál se a pokynul k chlapci uprostřed nich.
„Kam ho vedete?“

„Starejte se o svoje věci!“ procedil skrze zuby jeden z obou strážců.

„Právě že se staráme, tak se vás na to ptáme!“ pomalu a významně hovořil Mirek dál.

„Jak to? Jak to?“ vyjel teď vztekle druhý Vont, zatímco jejich vězeň stál mezi nimi pořád trpělivě a téměř nehybně. „Jak to, že se staráte o své věci? Tak proč nás tady zastavujete a vyptáváte se — he?“

„Ano, to je právě naše věc!“ pravil pevně Mirek. „Bránit slabé, utlačované, to je naše zásada! Nedivte se nám, že se zajímáme o to, kam ho vedete a co vám udělal!“ Při těch slovech kývl hlavou směrem k zajatci a dodal: „Je vždy podezřelý a zavání to bezprávím, když dva starší vedou jednoho mladšího! To doufám uznáte?“

„A jestli to neuznáte,“ vmísil se do rozprávký Rychlonožka, „tak se vás na to nebudeme moc ptát a toho chlapíka tady vysvobodíme z vašich drápů dřív, než řeknete švec!“

A teď promluvil konečně zajatec sám. Dokonce se i poněkud usmál, pohlédl na Rychlé šípy zvláštním pohledem a řekl tiše: „Vida, vida, jaké statečné zachránce jsem tu našel! Vás bych opravdu chtěl mít za své kamarády! Takových jako vy je málo. Dnes mi však opravdu nemůžete pomoci, ponechte mě mému osudu! Na shledanou snad někdy!“

Při těchto záhadných slovech vykročil kupředu. Jeho vězňatelé ho uchopili ještě pevněji v podpaží, vrhli ničující pohledy na Rychlé šípy a kvapně s ním odcházeli.

Rychlé šípy to tak překvapilo, že se mimoděk rozestoupily, aby Vontové mohli projít a mlčky za nimi zíraly, jak mizí ve tmě. Jen Mirek se ještě vzmožil na zavolání: „Na shledanou!“

Teprve za chvíli se všichni vzpamatovali a rozhovořili se o tom podivném setkání.

„To jsou zvláštní patroni, tihle Vontové!“ pravil Jindra. „Než by přijal z našich rukou záchranu, raději se dá táhnout těmi hromotluky dál — brr.“

„Je tu jistě víc všelijakých zásad a nepsaných zákonů,“ mínil Mírek, „a o těch my nic nevíme, i kdybychom sem chodili třeba každý den!“

Za tichého hovoru prošli celou uličkou a opět se ocitli v ulicích plných večerního ruchu a shonu. Celá Stínadla jim připadala jako úl rozdrážděných včel. Všude postávaly hloučky Vontů nebo kamsi spěchaly, hlučely, všude vládla zjitřená nálada. Občas zaslechly Rychlé šípy i válečnou píseň Vontů, ten podivný nápěv beze slov.

Pak se do pouličního šumu vmísily večerní zvony. Kdesi v dálce hřměla Dunivá Kateřina, ale i tady všude v okolí bylo slyšet hlasy zvonů, některý jasný, jiný temný, hluboký. Mírek se zeptal jakési stařeny na jejich jména. Bylo na ní vidět, že je potěšena zájmem hochů o takovou věc.

„Vy nejste zdejší, vidíte?“ usmála se bezzubým úsměvem. „Tak poslouvejte: Tady to vysoké zvonění, takové jasné, pěkné, to zvoní Zlatá svatá z kostela svaté Magdalény. A ten zvon s hlubokým hlasem, to je Velký Dominik z kostela Černých kapucínů. Kdybyste šli ještě dál, uslyšeli byste Živé srdce. No — a když někdo zemře, tak z kaple zvoní Umrličí prst. Ale ten nechtějte slyšet. To je moc smutné zvonění . . .“

Chlapci jí poděkovali za výklad a zeptali se ještě na Kropenatku. Stařena jim ukázala ve směru, kterým šli. Zřejmě tedy malý chlapec předtím nelhal.

Hlouběji a hlouběji se nořili do stínadelského bludiště. Snažili se jít co nejklidněji, aby nebyli příliš nápadní, a aby na sebe neupoutali pozornost Vontů.

A přece si jich kdosi povšiml, a to způsobem, který je vyděsil a udivil zároveň.

Když přecházeli jakési malé náměstíčko, vydlážděné starodávnou hrbolatou dlažbou, viděli v jeho zákoutí mezi změtí starých dvoukolo-
lových vozíků skupinu Vontů. Rychlé šípy slyšely, jak tam kdosi

mluví o Hvězdářské uličce a o Kocouří zdi, které se prý zrádně a proti všem úmluvám odtrhly a chtějí se přidat k Uctívačům ginga.

Vtom se řečník odmlčel, zadíval se pátravě k Rychlým šípům a zavolal: „Nazdar, Mirku! Jakou partu to s sebou táhneš?“

Chlapci zděšeně pohlédli na Mirka, ale jejich úžas stoupl vzápětí ještě víc, když Mírek vykřikl rozpačitě: „Ale — to víte — jdeme něco vyřídit na Kropenatku!“

Pro Vonty to byla asi postačiteltná odpověď, protože se jejich hlouček zase uzavřel a hovor v něm pokračoval.

Rychlé šípy odtud spěchaly, jak nejrychleji mohly. Chlapci v němém údivu pohlíželi na Mirka, který vypadal zaraženě a skoro zdrcezně, i zase rozpačitě. Hoši nevěděli, co si mají z jeho výrazu vybrat.

A jakmile zašli za první roh a ztratili hlouček Vontů z dohledu, sesypali se hned na Mirka se svými otázkami.

„Jak je to možné — Mirku?“ dychtivě se ptal Jirka. „Vždyť on tě zná! Ten Vont na tebe volal! A už při minulé výpravě tě jeden Vont tady oslovil. Jak to, že tě tu znají?“

„Nerozumím tomu!“ pravil stísněně Mírek. „Věřte si mně nebo ne, ale nikdy v životě jsem ho neviděl — a tehdy toho Vonta taky ne!“

„Ale vždyť jsi mu sám odpovídal! Říkal jsi mu, že jdeme na Kropenatku!“ dorážel Červenáček.

„No něco jsem mu přece musel odpovědět — ne?“ trochu podrážděně odvětil Mírek. „Nemohl jsem se ho ptát, odkud mě zná anebo snad dokonce jestli ví, že jsme Rychlé šípy z Druhé strany!“

„Všichni jsme to jasně slyšeli . . .“ dumal Jindra. „Řekl ti docela zřetelně Mirku! Nemohla to být mýlka!“

Přerušili pak své úvahy, když za vraty jednoho z domů uslyšeli smích a hovor malých chlapců. Jarka tam opatrně nahlédl, a když viděl, že zde není žádný starší Vont, zeptal se dvou menších hochů:

„Prosím vás, hoši, kde jsou tady Červené schody?“

Chlapci ztichli, podívali se s údivem na Jarku a jeden máchl rukou ven z průjezdu a řekl: „No tady přece!“ A když viděl Jarkův bezradný pohled, vykročil před vrata a ukázal přes ulici do uličky jiné, která

sem ústila. „Tady začínají!“ řekl a vrátil se zpět do průjezdu, odkud zase ještě vykřikl: „Vy hledáte Marendu, vidíte?“

Jarka jen zamával zamítavě rukou a otočil se k chlapci zády, jen aby se ho ještě na něco neptal. Čím méně hovorů s Vonty, tím lépe.

„Tak jdeme!“ pravit k Rychlým šípům. „Tady je to prý přes ulici! Červené schody!“

Vešli opatrně do úzké tmavé uličky. Po obou stranách stály vysoké starodávné domy a nebyl zde žádný chodník, jen jízdní dráha, vydlážděná žulovými kameny.

Asi po sto padesáti krocích však domy po levé straně uličky přestaly a místo nich se táhla do kopce jen nízká zeď. A ulice se zvedla vzhůru vždy čtyřmi schody, které se po desetimetrových mezerách táhly po celé šířce ulice, od domu až k zídce. Vozy zde nemohly tedy projíždět.

„Jsme tady, hurá!“ vykřikl rozjařeně Rychlonožka. Vyskočil jediným mocným skokem na všechny čtyři první schody a seskočil zase pružně a tiše jako kočka zpět. Zato velký hluk způsobila jeho kramle, která mu při skoku vypadla z kapsy. Zazvonila o dlažbu, až hochy píchlo v mozku.

Mirek na něj káravě pohlédl a Rychlonožkově bujaré nadšení hned pohaslo. Naštěstí hluk neupoutal ničí nežádoucí pozornost. Po schodech kráčeli jen asi dva nebo tři dospělí chodci, směrem vzhůru — a ti byli již tak daleko odtud, že byli skoro nerozeznatelní.

„Musíme jednat rychle, ale tiše!“ zašeptal Mirek a přešel očima zkoumavě celé schody až tam nahoru, kde se ztrácely ve tmě a kde se zdánlivě sbíhaly se zdmi domů po pravé straně. „Každý z nás si vezme na starost jeden kus dlažby mezi schody! A důkladně její kameny prohlídne. Kdo najde pětiboký kámen, zavolá nás! Já prohlídnu tenhle první pruh dlažby, Červenáčku, ty jdi na druhý, Rychlonožka za tebou na třetí, Jindra na čtvrtý a na pátý jde Jarka. Kdo ve svém pruhu dlažby žádný takový kámen neuvidí, přeběhne po schodech výš na nejbližší další neprohlédnutý pruh. A tak postupně prohlídeme třeba celou tu ulici. Musíme kámen najít! A teď — rychle do toho!“

17 Drahocenný nález

Hoši se rozběhli po schodech vzhůru. Každou mezeru mezi schody podrobili přísné prohlídce. Naštěstí zde bylo poměrně světlo, na zdi po levé straně byly plynové svítilny. „Také to, že nad zídkou byl volný prostor, přispělo k tomu, že tu bylo jasněji než v uličkách, po obou stranách zastavěných domy.

Mírek ve svém pruhu dlažby kámen nenasel. Běžel tedy po schodech vzhůru na nejbližší další volný pruh. Dva pruhy za Jarkou byly již zase obsazené, hledali tam Jindra a Červenáček, kteří v prvních pruzích také nic neobjevili.

Tak pokračovali cílevědomě kus po kuse, až uslyšeli všichni nesmělé Červenáčkovy hvízdnutí prvních tónů písňe Kovboj, dávný signál Rychlých šípů.

Seběhli se rychle k Červenáčkově pruhu. Byli již velmi daleko a vysoko od začátku ulice. „Podívejte se!“ šeptal Červenáček, třebaže nikdo cizí nebyl nablízku. „Tadyhle ten kámen to snad je — co tomu říkáte?“

„Jaképak snad?“ vyjekl radostně Rychlonožka. „Docela určitě to je on! Pětiboký kámen. Chacháá. Přece umím počítat do pěti, ne?“

Ano — skutečně: mezi zhruba čtyřhrannými kameny se pětihřanný vyjímal až nápadně zřetelně. Byl zřejmě z jiného materiálu a připomínal spíše nějakou starou ošlapanou dlaždici.

Mírek se shýbl, přešel kámen rukama a prsty ohmatal spáry mezi ním a ostatními kameny. Byly vyplněné hlínou, ztvrdlou mnoha lety.

„Bude to pěkná prácička!“ vzdychl. Pohlédl pak na dům, u kterého stáli. Několik oken v něm bylo osvětlených, nebylo však do nich vidět, protože byla poměrně vysoko a schody nebyly tak příliš široké, aby do nich bylo možné nahlédnout z většího odstupu. Vrata domu byla pootevřená a v průvanu, který vanul z chodby, mihotal se nechráněný plamének plynového hořáku.

„Musíme postavit hlídky — vid’?“ řekl Jarka, který hned pochopil, co Mirkův starostlivý pohled znamená. Mírek jen mlčky kývl.

„Nikdo nás samozřejmě nesmí při kopání vidět!“ pokračoval pak. „Ani z dálky ne! Každý by se ptal, co tady hledáme. Proto musíme mít hlídky na obě strany posunuté daleko kupředu. Rozdělíme se takhle: Jarka a já se budeme snažit kámen vykopat. Červenáček půjde až úplně dolů na začátek Červených schodů. Kdyby někdo zašel na schody z té ulice, kterou jsme sem přišli, dá signál Rychlonožkovi. Ten bude stát na schodech asi uprostřed mezi námi a dá nám výstrahu písknutím, kdyby někdo vyšel z některého domu a šel po schodech nahoru!“

„A já půjdu tam — ne?“ dovtípil se Jindra a mávl rukou po schodech vzhůru.

Mírek přisvědčil: „Ano! Zůstaň stát až tam docela nahoře — vidíš — vid’? Tam, kde se schody ztrácejí jakoby ve zdi domů. Odtamtud nás teprve může spatřit ten, kdo by šel seshora.“

„Ale co když někdo vyjde z domu mezi mnou a vámi?“ napadlo Jindru.

„Pak se už nedá nic dělat!“ řekl Mírek. „Můžeme tomu nebezpečí čelit jen tím, že Jarka a já budeme kopat tváří k tobě, vzhůru po schodech — a kdyby opravdu někdo z domu vyšel, musíme předstírat, že jsme jen něco zvedali ze země, co nám upadlo — a hned jako pokračovat v cestě po schodech. Doufejme, že si započaté práce nevšimne. Tak — a teď je všechno jasné — jen rychle na určená místa a začneme!“

Jindra odběhl po schodech nahoru, Rychlonožka a Červenáček skákali dolů. Každý z nich by byl raději u kopání, ale hlídky musí být, to uznávali. A Mirkovo slovo platilo! Věděli už z dřívějšíka, že jeho rady a různá opatření byly vždy dobré.

Tu a tam kráčel ještě někdo po schodech. Mírek a Jarka se dívali přes zídku hluboko pod sebe dolů do jiné uličky, která se hemžila chodci, a shlíželi na domy na její druhé straně. Potají přitom stále pozorovali, jak chodci na schodech postupují.

Vždycky, když už se poslední chodci ztráceli buď nahoře u Jindry, nebo dole na začátku schodů, a Mírek s Jarkou se radovali, že je konečně bezpečno a že mohou začít kopat, stále a stále se objevovali

noví, tu jeden, tu dva — a zase bylo nutné čekat, až celou dlouhou ulicí schodů projdou.

„Takhle tu budeme stát do noci!“ povzdechl si Jarka, když přecházení chodců nebralo konce. Ale jak večer pokročil, chodců ubývalo. Potom se objevily dole dvě postavy, které nesly cosi velkého. Když došly blíže, shledali Mírek a Jarka, že je to jakási žena s dětským kočárkem, který jí Červenáček pomáhá nést. Mírka Červenáčkův dobrý čin uspokojil. Vědomí, že každý člen jejich klubu jen dychtí pomáhat komukoliv a kdekoli, dobře působilo.

Žena bydlela v jednom domě nad místem, kde Jarka a Mírek stáli. Poděkovala Červenáčkově a on běžel po schodech zpět. „Teď už to snad půjde!“ šeptl Mírkovi, když běžel kolem. Opravdu — vypadalo to tak! Po schodech kromě Červenáčka nešel už nikdo.

Mírek ani nečekal, až Červenáček seaběhne až dolů. Vyňal z kapsy kramli, Jarka rovněž, a zabořili jejich ostré špičky do mezer mezi kameny. O zídku opřeli dvě polní lopatky, ty zatím nepotřebovali.

„Ani jsme je nemuseli s sebou tahat!“ zašeptal Jarka. „Zbytečně překážejí!“

Štěrbiny mezi kameny byly poměrně úzké a hoši museli zkypřenou hlínu vyhrabávat prsty. Lopatek zatím opravdu nemohli použít, nevešly by se prostě do štěrbiny.

„Jestli je ten kámen vysoký, tak to půjde ztěžka!“ řekl Mírek. Vsunul prsty do nejvíce vybraného místa, aby hmatem zjistil sílu kamene, ale než to mohl udělat, ozval se nahoře Jindra klubovním signálem.

Mírek měl ještě tolik duchapřítomnosti, že shrnul vykopanou hlínu na malou hromádku těsně k prvnímu schodu, zatímco Jarka uchopil obě kramle a ohnutý k zemi doběhl s nimi k zídce, kde se teprve narovnal a začal si nenápadně prohlížet dolejší ulici.

Trvalo ještě asi minutu, než se nahoře objevil chodec.

„To byl dobrý nápad, ty hlídky!“ pochvaloval Jarka, „Kdyby tam Jindra nestál, určitě bychom si toho člověka nahoře nevšimli a on by viděl, že tu něco kopeme!“

Chodec byl mladý člověk a pospíchal. Nemuseli dlouho čekat, až přejde. A jakmile byl dole za Rychlonožkou, vrátili se ke své práci.

Mírek vnořil prsty opět do spáry, ale nemohl dost dobře zjistit, dotýká-li se kamene nebo hlíny. „Musíme kopat dál, dokud se kámen nehne!“ uslykl jen ticho.

Po delší době se kámen začal poněkud viklat. Snad zatím jen o několik milimetrů. Ale i to naplnilo Mirka i Jarku nadšením.

„Kdybych mohl aspoň strčit do spáry obě ruce a trochu ohnout prsty v kloubech,“ šeptal Mírek, „vytrhl bych možná celý kámen najednou!“

„Snadná pomoc!“ pravil Jarka. „Pokusíme se vykopat jeden ze sousedních malých kamenů. Třeba tenhle!“ Při těch slovech už zajel kramlí do spáry a za chvíli byl menší čtyřhranný kámen venku.

Mírek se vzepřel, a když Jarka trochu pomohl, pětiboký kámen sebou zvolna — a jakoby nerad — pohnul, pak se naklonil — a vzápětí stál na své jedné boční stěně.

„Světlo! Rychle světlo! A lopatku!“ vzrušeně šeptal Mírek. Současně už sáhl také do kapsy pro baterku, zatímco Jarka skočil k zídce pro lopatky. V úzkém proužku světla se objevila pod kamenem udušaná hlína.

Jarka do hlíny udeřil zahnutou stranou kramle. Ozval se jen plný hluchý úder.

„Nic! Prázdno!“ vzdychl zklamaně. „Marně jsme se dřeli! Věci už dávno někdo vykopal.“

Vystřídal kramlí lopatkou a beznadějně ji zabořil do hlíny. Zem byla ztuhlá, slehlá kamenem, po kterém lidé řadu let chodili. Jarka však ucítil nějaký tlak, který bránil lopatce, aby se pohroužila hlouběji do hlíny.

„Co to — Mirku?“

Mírek vzal druhou lopatku a zkusil ji také zabořit do hlíny. Odházeli slabou vrstvu země, když náhle Jarka zděšeně odskočil a vykřikl: „Dost, Mirku — dost! Tam je něco divného, podívej se!“

Mírek znovu rozsvítil, ale hned Jarku uklidnil: „Ty už jsi jako Rychlonožka! Vždyť je to jen nějaký hadr, roztržený vlhkem!“

Jarka se vrátil trochu zahanbeně, ale už s lopatkou nepracoval. Mírek vyhodil ještě trochu hlíny, pak se sehnul a na lopatce vylovil ně-

jaký předmět. Spadl z lopatky na zem a jeho pád způsobil tlumený zvuk.

„Rychle s tím ke zdi!“ zašeptal Mírek. A když viděl, že rozrušený Jarka nemá valnou chuť se věci dotýkat, dodal: „Anebo se aspoň podívej, jestli pod kamenem ještě něco není — a pak rychle kameny zasaď zpátky a zasyp hlinou, než zase někdo půjde!“

A zatímco této práce se Jarka ochotně ujal, Mírek vzal nález nebojácně do ruky a odnesl jej na zídku.

Ano, byl to jakýsi hadr obalený slabou vrstvou hlíny. V hadru něco bylo. Cosi hranatého a tvrdého. S tlukoucím srdcem začal Mírek záhadný předmět rozbalovat. Obal byl slepený hlinou.

Trvalo chvíli, než se Mirkovi podařilo látku odstranit. Jeho zrakům se objevila jakási krabice, odporně lepkavá a pokrytá rzí. Při bližší prohlídce Mírek seznal, že byla kdysi před uložením politá voskem, aby do ni nemohlo vlhko a aby její stěny nerezivěly.

Mírek se obrátil prudce na Jarku. „Hotovo?“ zavolal. A již viděl, že Jarka právě zametá poslední zbytky hlíny, které zůstaly na povrchu dlažby. Oba kameny byly již zpět na svém původním místě.

Jindra sem shlížel ze svého stanoviště na horním konci schodů. Mírek mu pohybem ruky naznačil, aby se vrátil. Jindra pochopil, že úkol je skončen, a rozběhl se k nim.

Mírek shodil hadr do tmy pod zeď, uchopil pevně krabici do rukou. Jarka sebral lopatky a kramle — a dali se do běhu po schodech dolů. Uprostřed se k nim připojil Rychlonožka.

„Ukaž —“ volal na Mirka tlumeně. „Ukaž, co v tom je?“ a sápal se po krabici.

„To víš! Tady to budu tak zrovna rozbalovat!“ odbyl ho Mírek.

Červenáček se dole vynořil ze vrat prvního domu, kde se při své hlídce krčil. Blažený úsměv se mu objevil ve tváři, když uviděl v Mirkových rukou krabici. „Teď jen rychle — rychle domů!“ zašeptal toužebně.

Vešli do ulice, kde se Jarka předtím ptal malých chlapců na Červené schody. Protože dnes vnikly Rychlé šipy do Stínadel za poměrného klidu a mohly si tedy všimnout, kudy jdou, nebloudily teď příliš při své zpáteční cestě.

Třebaže večerní tma změnila vzhled každé uličky, přece Rychlé šípy jasně a skoro bez váhání na každém nároží vždy správně usoudily, kterou uličkou se mají dále ubírat.

Mirek schoval krabici úzkostlivě pod svetr, a když proti nim kráčet nějaký Vont, schoval se Mirek mezi hochy tak, aby Vont nepostřehl, že pod svetrem něco skrývá.

Oddychli si teprve, když překročili šťastně Rozdělovací třídu. Zde teprve Mirek vyjmul krabici zpod svetru a všichni se nadšeně rozběhli do klubovny.

Bylo již dosti pozdě — ale nebylo možné krabici otevírat na ulici — a nechat ji snad dnes neotevřenou vůbec, o tom chlapci ani neuvažovali. Nikdo z nich by to nevydržel.

„Zamkněte!“ velel Mirek, když vpadli do klubovny. „A zakryjte okno!“ Nikdo nepovolaný nesměl spatřit, co v krabici je. Rychlo nožka se dokonce podíval i pod stůl a do skříně, jen aby se ujistil, že zde není nějaký slídlil. Pak vytáhl i klíč ze dveří a klapkou přikryl klíčový otvor.

Před hochy ležela na stole krabice. Vydychovala pach země a ztuchliny.

Mirek začal starým nožem oškrabávat hlínu, rez a voskový povlak. Pod ním se začalo zvolna rýsovat víko. Bylo skoro nemožné sundat je z krabice, tak pevně drželo. Jarka přinesl sekyrku jako páčidlo. Teprve po několika minutách se víko nadzvedlo.

V krabici bylo cosi v několika voskovaných obalech. Mirek je chvějícíma se rukama odstranil a před očima užaslých hochů se objevila silná kniha a stoh jakýchsi papírů, zřejmě nějakých dopisů. Pach ztuchliny se ještě zvýšil.

Mirek se vrhl na knihu, rozevřel její první stránky a vzápětí vykřikl nadšeně: „Kronika Vontů! Našli jsme vontskou kroniku!“

Položil knihu na stůl, rozběhl se radostně po klubovně a volal: „Víte, co to znamená? Ta kniha — to je vlastně klíč k celé historii Vontů! Za tu by dali Vontové snad ještě víc než za ježka v kleci. S tou kronikou, když si budeme počínat rozumně a opatrně, se můžeme stát pány Stínadel! Jak nám dnes štěstí přálo!“

Vrátil se znovu ke kronice, otevřel ji a za všeobecného nadšení v ní listoval. Staré zápisy, psané inkoustem dnes již dávno vybledlým, se zde střídaly s plánky ulic, fotografiemi Vontů neznámých a zvláštních tváří, s různými nalepovanými dopisy a kresbami.

„To bude TAM-TAM!“ vykřikl Jarka. „O čem bude psát Sběrač?“

Nemohli se od drahocenného a významného nálezu ani odtrhnout. Kouzlo minulosti čišelo z každé té stránky, události dávno minulých let vyplouvaly opět na světlo.

Jindra chtěl, aby Mirek začal číst, Červenáček si zase přál, aby Mirek obracel rychleji jednu stránku za druhou až do konce. Rychlo-nožka, který byl na druhém konci stolu, ležel na stole natažený na břiše.

„Dnes už dost!“ určil však Mirek. „Zítra je schůzka. Zítra kroniku prohlédneme důkladně a začneme nový TAM-TAM!“

18 Ze starých vontských dob

Chlapci a děvčata z Druhé strany byli zvyklí na to, že každé číslo TAM-TAMU, toho podivuhodného časopisu, který Rychlé šípy vydávaly, přineslo vždy úžasné zprávy o Stínadlech, Vontech a událostech kolem nich. I ta čísla, která vyprávěla o pátrání po hlavolamu z minulého roku, si teď znovu půjčovali všichni, kteří loni neměli časopis předplacený,

Ale rozruch, jaký způsobilo dnešní číslo TAM-TAMU, Druhá strana snad ještě nepamatovala!

„Četl jsi už nový TAM-TAM?“ — „Viděli jste už TAM-TAM?“ zdravili se hoši a děvčata na ulicích, ve škole, zkrátka všude, kde se potkali.

Mirek se sice vyhnul jakékoli zmínce o tom, jak našli ve Stínadlech vontskou kroniku, ale ohlásil v úvodu, že TAM-TAM začne otiskovat skutečnou historii vontského sdružení od jeho vzniku.

Za úvodem byla na zvláštní stránce veliká fotografie zakladatele Vojtěcha Vonta, podle kterého si Stínadelští dali své jméno. Byl to

chlapec asi šestnáctiletý, smělého, výrazného obličeje. Z jeho očí — přestože fotografie nebyla moc jasná — vyzařovalo cosi silného a sebevědomého. Nebylo divu, že dovedl uchvátit mysl stínadelských chlapců.

Rychlé šípy našly jeho fotografii ve vontské kronice a daly ji pro TAM-TAM ofotografovat a rozmnožit. Snímky přes všechnu snahu fotografa nemohly ovšem už být zřetelné, jako byla fotografie Vojtěcha Vonta v kronice, ale výraznosti jeho tváře a očí to neubralo. A zatímco Rychlé šípy se na jeho podobenku dívaly s nepříjemným mrazením při představě, co by jim asi udělali Vontové, kdyby se dozvěděli, že našly a ze Stínadel odnesly jejich kroniku, prohlíželi obyčejní Druhostraníci Vontovu fotografii přímo s posvátnou hrůzou. Boje v pohraničních ulicích byly stále ostřejší. Vontové víc a víc útočnější. Již při pouhém vyslovení slova Vont a Stínadla běžela husí kůže po těle. A teď zde čtenáři vidí zakladatele toho všeho, snad už dnes třeba dávno mrtvého, a mají možnost vidět a číst to, co neviděla a snad ani nezná dnešní generace Vontů. Co řeknou Vontové, až se to vše dozvedí? A jaká bude jejich pomsta?

„Dlouhá a podivná je historie vontských Stínadel,“ začínal v TAM-TAMU Mirkův úvod. „Odnepaměti bouřil a klokotal život hochů v jejich uličkách a zákoutích jako nikde jinde. Ano, snad nikde jinde nežili chlapci způsobem tak zvláštním a tak divokým a neukázněným jako zde. Jen se zeptejte svých otců, kteří prožili své mládí zde na Druhé straně! Potvrdí vám, že i oni byli obětmi výpadů Stínadelských, že i oni s nimi válčili po všechna svá chlapecká léta.

Jak běžel čas, stávala se pověst Stínadel stále špatnější. Všechny okolní čtvrti města Stínadly opovrhovaly, i když se jich v hloubi srdce bály. A tak jako dnes ani tehdy se nepěstovaly žádné přátelské styky mezi hochy stínadelskými a jinými.

V žádné jiné čtvrti se nemohlo dařit tomu zvláštnímu způsobu života chlapců tak jako zde. Stínadla, to bludiště nejroztodivněji stavěných uliček, průchodů, dvorečků a plácků, vdechla svou ponurost, tajemnost a podivnost i celému životu chlapců, kteří se v nich narodili a zde žili.

A každá ta ulička, každé to náměstíčko či řada domů, uzavřená okolnímu světu zdí, ze které vedou jen vrátka nebo nějaké schůdky, to všechno bylo království samo pro sebe. V každé té uličce žil chlapec, který jí byl náčelníkem, soudcem i trestající spravedlností zároveň. Co on řekl, to se dělalo, co on ustanovil, proti tomu nebylo odvolání. A rána, kterou dala jeho ruka, byla trestem, proti kterému potrestaný nesměl protestovat.

Ale Stínadla nevedla války jen proti okolním čtvrtím! Rvala se a válčila i sama uvnitř sebe! Jedna ulička kula pikle proti druhé, každá pracovala na svou vlastní pěst a bitky mezi nimi byly na denním pořádku. Někdy spolu přátelily dvě či tři uličky nebo plácky, byla celá sdružení spřátelených ulic, která měla různé smlouvy o vzájemné pomoci, přísahy věrnosti a vůbec všelijaká ustanovení a zvláštní zvyky.

Byly to veliké a slavné bitvy, které jednotlivá místa ve Stínadlech mezi sebou vybojovávala! A vznikaly z důvodů, které my asi nikdy zcela nepochopíme! Příslušník jedné ulice byl například napaden příslušníkem uličky jiné. Ulice napadeného žádala veřejnou omluvu od ulice útočnicka. Omluva nepřišla do předepsané hodiny a příští den už vzplála veliká a nelitostná bitva mezi oběma ulicemi. Každá ulice měla svoji vlajku. Ukořistit co největší počet cizích vlajek — to byla pýcha každé ulice. A podle počtu ukořistěných vlajek se měřila její udatnost. Bouřlivé a vzrušené dny měla Stínadla!

Kterého jara vzplanulo veliké nepřátelství mezi uličkami Na talířku, Harfenickou, Hřbitovní a Kostelní na jedné straně a Podzemní uličkou, Ve sklepeních, U tunelu a Rejdištěm na straně druhé. Nepřátelství začali hoši z Harfenické ulice. Ulice Na talířku, Hřbitovní a Kostelní šly s ní, protože byly vázány smlouvou.

Čtvrtý den nepřátelství se drobné potyčky boje proměnily v ohromnou bitvu, kterou za stranu Na talířku osobně vedl statečný a čestný náčelník Robert Komour. Ke straně protivníků se přidaly toho dne ještě Myší schody a Zazděná ulička a říkalo se, že přistoupí ještě Rváčov.

Robert Komour viděl, že zneprátelené ulice dostávají těmito posilami značnou převahu a chtěl nepřátelství ukončit ještě dříve, než

vstoupí do bojů proti nim také Rváčov, který byl zvlášť početný a nebezpečný.

Proto se vydal sám k vedoucím nepřátelských ulic, aby je požádal o příměří. Na rozhraní Zazděné uličky a Mokré jámy však byl zasažen velkým kamenem do hlavy a těžce zraněn. Bitva tím skončila, ale Komour za pět dnů potom na své zranění zemřel.

A tu vstupuje do popředí chlapec, až dosud neznámý, obyčejný prostý bojovník z ulice Na ostrůvku. Využívá pokleslé nálady, která zavládla po celém okolí úmrtím Berta Komoura, i chvilkové smířlivosti, již jeho smrt měla za následek, a bouří proti bitkám a věčnému nepřátelství jednotlivých ulic a placků proti sobě. Jeho jméno je *Vojtěch Vont*.

Tělo mrtvého Roberta Komoura leží ještě doma nepohřbeno a kolem Vojtěcha Vonta je již seskupeno několik ulic, které jsou ochotny podepsat věčný mír se všemi stínadelskými uličkami a náměstíčky a bránit jej proti každému, kdo by jej chtěl rušit.

A stále nové a nové ulice se hlásí do svazku těch, kdož už si nikdy nepřejí žádnou bitvu, a Vojtěch Vont uprostřed těchto jednání, schůzí a sepisování smluv stojí pevný, šlechetný a klidný jako bezpečná záruka míru. Jeden náčelník za druhým přichází a dává k použití veškeré bojovníky své ulice s celou jejich silou a věrností.

Nastává den pohřbu Berta Komoura. Stínadelští nemají na věnce a kytice, ale Bertova rakev je doslova zasypána žlutými kvítky, které kvetou v tu dobu na každém stínadelském dvorečku, v každém zákoutí, kam jen trochu může sluníčko, i u zdí domů, kde lidé mnoho nechodí.

A na památku toho dne všichni hoši ve Stínadlech si dali na klopu kabátů tento žlutý kvítek, aby jim stále připomínal zhaslý život Roberta Komoura a věčný mír, který si při jeho památce slíbili.

Vojtěch Vont nezůstal jen u své výzvy k trvalému přátelství, ale vypracoval přesné řády a smlouvy, a když pak po několika dnech byl veřejně zvolen náčelníkem celých Stínadel, vytvořil jedinou velkou organizaci jejich ulic, ve které se každá ulice, ba i každý jednotlivec dovolal svého práva.

Žluté kvítí na Robertově hrobě zvadlo, ale jeho smrt nebyla marná, pevně stmelila Stínadla. Každý večer se scházela Vontská rada, které předsedal Vojtěch Vont, a na ní byly projednávány všechny stínadelské záležitosti. Jako odznak stínadelské příslušnosti byl zvolen špendlík se žlutou hlavičkou. Tak žlutou, jako bylo kvítí, které ve Stínadlech rostlo v době, kdy za jejich svornost umíral Robert Komour, a které mu stínadelská mládež nasypala na rakev a na hrob.

Když byla výstavba organizace stínadelských ulic hotova, začala pracovat Vontská rada na báječných věcech. Pořádala zápasy v různých sportech mezi jednotlivými ulicemi, vypisovala všelijaké turnaje a ligy a bojovala za chlapecká práva i u dospělých lidí. Vymohla si vstup do opuštěných ohrad, ve kterých zřídila malá hřiště, jejím přičiněním byly odstraněny různé zákazy, které zabraňovaly až dosud hrám na místech, kde hra opravdu nikomu nepřekážela, a vůbec mnoho jiných věcí.

Zatímco vnějším odznakem každého stínadelského chlapce byl žlutý špendlík, symbolem náčelnictví nad celými Stínadly byl hlavolam Jana Tleskače. Již tehdy byla známa existence ježka v kleci, ale nikdo ze stínadelských nevěděl, kde je hlavolam skryt. Jen velká Vontská rada věděla, že ježek v kleci je u Vojtěcha Vonta. A tak bylo psáno v nejtajnějších pravidlech: z generace na generaci bude Tleskačův hlavolam přecházet mezi námi a bude vždy u toho, kdo povede Stínadla!

Několik let řídil Vojtěch Vont moudře osudy Stínadelských. Byl již skoro dospělý, když předal svou vládu svému mladšímu nástupci, nejschopnějšímu z Vontské rady. Na památku prvního náčelníka si pak Stínadelští začali říkat Vontové.

Organizace sílila, nebyla snad už jediná ulička, která by k ní nepatřila. Vyvíjela se stále větší a větší činnost k prospěchu všech Vontů. Ustanovila nové zvyky, pravidla, zavedla svátek Vontů, již nikdy nebyl porušen ve Stínadlech mír mezi uličkami.

Jak léta ubíhala a staří Vontové odcházeli a noví dorůstali, zapomínalo se však víc a více na ušlechtilé zásady zakladatele Vojtěcha Vonta. Bojovnost nových Vontů znovu vzplanula. Neznali už Roberta Komoura a jeho příběh. Neznali už ani Vojtěcha Vonta. A když

vontské zřízení bylo přece jen příliš pevné a jeho zákony o vnitřním míru jasné, obrátila se jejich bojovnost ven ze Stínadel, do jiných čtvrtí. Výpravy a nájezdy na Druhou stranu i jinam, kde chlapci neměli ani potuchy o nějaké společné obraně, byly výslednicí této bojovnosti a úpadku vontské cti.

Rok za rokem míjel nad stínadelským bludištěm. Některý byl pro Vonty úspěšný, jiný špatný. Vontské rady se střídaly a podle svých schopností a podle povah těch, kdož v nich zasedali, vypadala i jejich činnost. Také titul Velkého Vonta, náčelníka celých Stínadel, přecházel z osoby na osobu. A s ním i Tleskačův hlavolam — ježek v kleci.

Katastrofa nastala loňského roku. Dosavadní Velký Vont se chtěl vzdát svého úřadu a předat jej svému nástupci. Hlásili se k němu však Vontové dva: Mažňák a Losna.

Podle pravidel měl být titul Velkého Vonta mezi nimi tedy vybojován. Víte, že jsme tehdy do tohoto boje zasáhli ve snaze zajistit Velké Vontství Losnovi. Byl zárukou lepšího vedení Stínadel než povahově vadný Mažňák.

Boj mezi Mažňákem a Losnou před očima Vontské rady skončil tragicky. Neočekávaným zásahem Mažňákova otce zmizel symbol Velkého Vontství — ježek v kleci — v podzemní stoce svatojakubského kostela. Bylo po volbě Velkého Vonta. Vontové rozeštvaní na několik táborů ztratili po prozrazení této zprávy zájem o celé vontské zřízení, organizace se rozpadla a ve Stínadlech zavládl zmatek a staré násilí.

Teď po roce bezvládí se Stínadla zase zdvíhají. Průběh tohoto probouzení znáte. TAM-TAM vás informuje. Očekávejte zprávy v dalších číslech, kde vám kromě nynějších událostí budeme na zvláštní stránce vypisovat různé zajímavé podrobnosti ze starých vontských dob, o kterých jsme vám dnes přinesli zatím jen stručný nástin.

Vaše Rychlé šipy.“

Jaký div, že zájem o TAM-TAM stoupl tak, že se „trat“ každého z jeho pěti sešitů prodlužovala o celé desítky nových čtenářů. Jirka Rymář se stal veledůležitou osobností, neboť určoval, kdy který čtenář má od koho TAM-TAM dostat.

Parta Tondy Plíhala ve Dvorcích, která vydávala Sběrače, se užírala závistí nad úspěchy TAM-TAMU. Co byl Sběrači platný jeho rozmnožovací stroj, když jeho obsah byl proti TAM-TAMU nicotný!

Je samozřejmé, že Mírek nenapsal do TAM-TAMU všechno, co v kronice vyčetl. Na jejích stránkách byly mnohé příběhy, které chtěl uveřejnit až snad někdy později — a o některých se rozhodl po poradě s ostatními hochy Rychlých šípů, že je neuverejní vůbec.

Čtenářstva Sběrače valem ubývalo. Marně psal Tonda Plíhal se svými kumpány do jeho stránek plamenné výzvy k Dvorečákům, aby jakožto příslušníci dvorecké čtvrti — svůj časopis podporovali. „Jaképak podporování!“ prohlásil jeden ze Dvorečáků. „Ať přináší Sběrač dobré věci — a získá zájem hned!“

Tonda Plíhal věděl, že různými klepy a s opičením po TAM-TAMU už dlouho nevydrží, a tak se rozhodl k velkému kroku. V příštím čísle Sběrače halasně oznámil, že se jeho vydavatelé odeberou do Stínadel, aby odtamtud přinesli nové zprávy. Na konci tohoto sdělení byla podivná věta: „Zaslechli jsme zvláštní řeči o Rychlých šípech. Jdeme do Stínadel zjistit, co je na nich pravdy. Jestli pravdivé budou, zničí to Rychlé šípy!“

19 Neuvěřitelná zpráva

Po sobotní výpravě, při které Rychlé šípy vykopaly ve Stínadlech na Červených schodech starou vontskou kroniku, jim nadešel týden nabitý událostmi, na které později měly Rychlé šípy ještě dlouho, dlouho vzpomínat.

Popraskem, který vzbudilo nové číslo TAM-TAMU, vlastně celá ta řada událostí začínala.

Ve středu pak Rychlé šípy konaly schůzku, na níž se chtěly radit, jak nejlépe využít vontské kroniky pro své účely.

„Je nutné jednat co nejrychleji!“ bouřil Jarka k hochům v klubovně ještě před Mirkovým příchodem.

„Každou minutu hrozí nebezpečí, že záhadný Široko objeví, že ježka v kleci lze rozšroubovat. A jakmile tuhle skutečnost zjistí, je konec! Dostane se na ježka, i kdyby měl jeho klec rozbít, přepilovat. A víte, co by to znamenalo.

Plán létacího kola načrtnutý na hedvábný papír by byl prozrazený — a možná že i zničený nevědomostí Široka. Musíme jít do Stínadel co nejdřív!“

Hoši s ním plně souhlasili, ale Mírek — kupodivu — zase už neprojevoval velkou chuť k výpravě. A když se všichni ostatní hoši shodli, že pátek by byl nejvýhodnější den, nechtěl Mírek o pátku ani slyšet.

„Dejte mi pokoj s pátkem!“ řekl trochu nevrle. „V kterýkoli jiný den by se mi to hodilo líp, jenom ne v pátek!“

„A proč?“ zeptal se Jindra. „Jindy jsi měl v pátek vždycky čas, zejména na Stínadla — a teď ne! Jak je to možné?“

Červenáček byl zticha, ač ho také svrběl jazyk. Nechtěl se však zase spálit jako posledně.

Zato si dnes smočil Rychlonožka. „To je škoda!“ pravil a zpitvořil svůj obličej do směšného výrazu, který vždycky každého rozesmál. „Zrovna když všichni v pátek můžeme, Mírek nemůže!“

Jarka mlčel a jen Mirka s tichým údivem pozoroval.

Zdalo se mu, že vidí v jeho tváři jakousi únavu, nechuť nebo cosi podobného, čemu dobře nerozuměl. Už několikrát tento výraz u Mirka viděl. Ano — bylo to před minulou výpravou do Stínadel, do které se Mirkovi také příliš nechtělo — a pak — ano, pak tentýž výraz nejistoty viděl Jarka u Mirka ve Stínadlech, když na něj Vontové volali jménem.

Teď zde Mírek sedí, tichý a zasmušilý a jakoby bezradný. Jarka marně přemýšlí, co se s Mirkem děje. Zná Mirka nejdéle ze všech chlapců Rychlých šípů. Ještě nikdy nezažil, že by Mírek uprostřed nejhorečnatější práce ochaboval. A teď se to stalo již dvakrát. Před poslední výpravou a dnes zase! Má snad Mírek opravdu strach, jak to nešťastně proekl Červenáček? Účinkovala na něj výstraha před neznámým nebezpečím opravdu tak hluboce? Zřejmě ano — jiné vysvětlení není!

„Ne — opravdu tenhle týden nemůžu!“ řekl pak Mirek těžce. „Nezlobte se na mne, ale není to opravdu možné! Víím, že se vám to zdá divné, a velmi nesprávné. Šel bych tam snad raději než vy! Víím, jak je to všechno důležité! Jarka to řekl správně, že je škoda každé minuty. A přece — přece nemůžu!“

Jindra, který byl dnes zvlášt' rozdychtěný a bojovný, chtěl zase ještě něco namítat, ale Jarka mu dal potají znamení, aby byl zticha. Stejně by nic nepořídil a rozladění by bylo ještě větší.

A zatímco v klubovně Rychlých šípů probíhala tato trochu pokažená klubovní schůzka, děly se mimo klubovnu jiné věci.

Přes Rozdělovací třídu se mihlo několik postav a zmizelo ve Stínadlech. Byla to parta Tondy Plíhala, rozhojňená o Bratrstvo Kocičí pracky. Tiše a nenápadně vklouzli do stínadelského bludiště, se srdcem tlukoucím a čelem zvlhlým potem úzkosti. Cesta do Stínadel — poslední pokus, jak zachránit pověst stále upadajícího Sběrače.

A asi za hodinu se odehrávalo cosi v ulici, kde bydlel Jirka Rymáň.

Tento věrný pomocník Rychlých šípů se právě vracel domů ze své obchůzky za několika staršími čísly TAM-TAMU, která se pozdržela u některých liknavých čtenářů. Nebylo snadné přimět tolik čtenářů ke kázni v předávání přečtených čísel TAM-TAMU. Každodenně vzniklo několik nepříjemností a zdržení v obíhání sešitů a Jirka Rymáň, který si vzal za úkol bdít nad jejich správným kolováním, musel vše zajišťovat, napravovat, upomínat liknavce, přepisovat a přepracovávat „trati“, po kterých časopis obíhal jednotlivé čtenáře. Jak pohodlné to mají Dvorečáci se svým Sběračem, psaným na psacím stroji, proti Rychlým šípům! Sběrače čtenář nemusí vracet zpátky! Koupí si jej a může si jej nechat a číst třeba tisíckrát za sebou. A nejsou žádné hádky, kdo má výtisk dříve dostat. Ovšem, Sběrač je také trochu dražší. A přece je rozhodně lepší pracovat pro Rychlé šípy. Jirka Rymáň tiskne v ruce několik posledních sešitů TAM-TAMU a pospíchá. Zdržel se hádkou s Bamberou, s tím starým lstivým lišákem, který vždycky každého napálí. To bylo výmluv, proč nepředal TAM-TAM ještě odpoledne dál podle výpůjčního řádu! Jirka má vážné podezření, že si Bambera založil svou

„soukromou čtenářskou trať“, že má totiž sám několik čtenářů, kterým za poplatek TAM-TAM půjčuje, a proto ho nemůže odevzdat včas dál!

Z rozhorlených úvah vyrušily Jirku Rymáně kroky, které se za ním náhle ozvaly. Snad by si jich nevšiml, kdyby je za sebou slyšel už déle. Ale kroky se ozvaly tak náhle! Zřejmě někdo za ním vyšel ze vrat domu, který právě minul. Kdo to asi je?

Jirka se otočil a uviděl za sebou tři postavy neznámých výrostků. Ulice byla pustá a tmavá. Nebylo mu právě volno u srdce, přestože nebyl bázlivý, což ostatně dokázal už svou neohroženou cestou do Stínadel. Pak jeden z výrostků zavolal:

„Kde tady bydlí Rymáň?“

Jirka se trochu ulekaně zastavil a pravil: „Rymáň? Co mu chcete? To jsem já!“

Výrostci došli až k němu a vzápětí Jirka litoval, že se nedal do běhu. Neboť výrostci ho obstoupili ze všech stran.

Stiskl pevněji sešity v podpaží a nedůvěra k výrostkům vzrůstala každou vteřinou. Prohlíželi si ho vyzývavě a výhrůžně. Když se jeden z nich obrátil směrem k svítelně na zdi, zalesklo se mu cosi na klopě kabátu. Zřejmě jehla — nebo ne — špendlík, zapíchnutý zesponu do klopky kabátu.

Špendlík! U Jóviše — žlutý špendlík! Jirka Rymáň přelétl očima klopky kabátů dvou druhých chlapíků. U jednoho neviděl na klopě nic, ale druhému se tam také leskla část špendlíku, zesponu zapíchnutého, která projela na povrch.

„Vontové!“ vyjekl Rymáň v pekelné hrůze. „Vy jste Vontové, vidíte?“ Před očima mu vyvstala znovu ta hrůza pronásledování a zalečení do Stínadel.

Jeden z výrostků se ušklíbl a zasyčel zlověstně: „Těší nás, že nás poznáváš!“ Chvíli se pásli na jeho úzkostech, a když postřehli, že se mimoděk rozhlédl, aby zjistil, kudy by jim utekl, semkli se kolem něho ještě těsněji a druhý z nich promluvil:

„Vidíš, že je s tebou konec! Potřebujeme to vaše čtení o nás, co si tady píšete a půjčujete. Ty to máš prý na starosti.“

Rymáň se potil úzkostí a tiskl TAM-TAMY ještě usilovněji k tělu. Ano, je konec, je konec, klokotalo mu horečně hlavou. Co mu řeknou Rychlé šípy, až se dovědí, že je tolik sešitů TAM-TAMU ztraceno. Sebral je právě od nových čtenářů, kteří chtěli znát i předchozí čísla. Smůla všech smůl, jsou tady všechny TAM-TAMY i z minulého roku! A letošní!

Náhle Jirka Rymáň pocítil prudké škubnutí, a než se nadál, jeden Vont mu TAM-TAMY vytrhl z ruky.

„To nesmíte!“ vyjekl zoufale Jirka a sápal se na něj.

„Tebe se budeme ptát, skrčku!“ zasmál se tvrdě Vont, který držel sešity a bránil se Jirkovi prázdnou rukou.

Jirka se však nemínil vzdát. Cloumal Vontem, seč jeho síly stačily, a rval se i s ostatními. Hrůza, co řeknou Rychlé šípy, zatlačila do pozadí hrůzu z Vontů.

„Pomoc!“ volal Jirka. „Jsou tady Vontové! Ukořistili TAM-TAMY! Pomoc! Pomoc!“

Jakýsi starý pán, který jediný kráčel ulicí, přešel sem z protějšího chodníku a řekl karatelsky: „Ale hoši, hoši, což musíte dělat takový hluk při těch svých věčných tahačkách? A vy velcí nechte přece toho malého s pokojem!“ Pak klidně odcházel.

Z vedlejší ulice přiběhli dva menší hoši, a když slyšeli, že jsou zde Vontové, rozkřičeli se a zmizeli ve tmě.

Vont, který držel TAM-TAMY, vecpal je kamsi za kabát a dal se do běhu směrem k Rozdělovací třídě. Také druzí dva nemínil ztracet zde příliš času. Půda začala být horká. Jirka volal pořád o pomoc, v domech se otvírala okna a z uhlířského krámu vyběhl začerněný uhlíř.

Jeden ze dvou zbylých Vontů odrazil Jirku prudkou ranou ke zdi a v nejbližší vteřině se oba rozběhli za svým druhem.

Uhlíř přiběhl k Jirkovi a ten mu jen zhruba vysvětlil, co se stalo.

„No, hlavně že jsi živý,“ smál se uhlíř. „Křičel jsi, jako by tě brali loupežníci!“

Jirka Rymáň šel tedy domů, ale byl tak rozechvělý, že tam nemohl vydržet. Vzal si svou večeři — dva namazané krajíce chleba — a pod záminkou, že si půjde do průjezdu hrát s domovníkovým psem,

vytratil se před dům, rozčileně pobíhal po chodníku a zase se vracel do průjezdu, zdrcený a naprosto bezradný. Má ještě teď běžet k Rychlým šípům? Hrůza ho z toho obcházela. A přece dříve nebo později jim ztrátu TAM-TAMŮ musí ohlásit!

V nejistotách a úzkostech se potuloval neklidně u domu až skoro do chvíle, kdy se domy na noc zamykají.

Pak uslyšel ve vedlejší ulici udýchaný hovor a cosi jako bědování. Vyběhl k rohu, aby se podíval, co se tam děje — a uviděl podivný jev. Uprostřed ulice, v jízdni dráze se potáceli naprosto vyčerpaní členové Bratrstva Kočičí pracky. Dlouhé Bidlo a Bohouš podpírali Štětináče, který byl snad zchvácený nebo dokonce raněný, Dlouhé Bidlo nemělo svou placatou tenkou čepici a Štětináči scházel kabát. Bohouš měl svou usmolenou košili roztrženou vedví a brečel. Něco mezi vzlyky povídal, popotahoval a zase prohlížel cáry, které mu visely z košile.

Jirkovi dalo velkou práci, aby z Bohoušova vzlykavého hovoru pochopil celé neštěstí, které Bratrstvo Kočičí pracky potkalo. Bratrstvo se zřejmě vydalo do Stínadel a tam padlo Vontům do spárů! Jen jedné věci nerozuměl! Tomu, co tiše a jakoby vítězoslavně říkalo Dlouhé Bidlo!

„Ale ta zpráva! Lidičky — ta zpráva! Ten objev! To bude rána pro Rychlé šípy! Ty se budou divit, co ten jejich povedený Mirek Dušín za jejich zády dělá! Prosím — kdo by to byl řekl: Mirek Dušín vede asi deset stínadelských ulic a chce se stát Velkým Vontem!“

Jirka se nemohl již ovládnout. Rozběhl se k nim a volal: „Čím se chce Mirek stát? A co vede ve Stínadlech? Jak to víte? Kdo vám to řekl?“

Dlouhé Bidlo se na Jirku podívalo trochu nechápavě a pak řeklo s ledovým klidem: „Když si koupíš zítra Sběrače, dovíš se tam všechno!“

Neuvěřitelná hrozná zpráva Jirkou otřásla a na chvíli zatlačila do pozadí i strach před Rychlými šípy pro ztracené TAM-TAMY. Chtěl běžet ihned k nim do klubovny a neuvážil, jak je již pozdě a že v klubovně jistě dávno nejsou. Hluk zavíraných dveří domů mu teprve připomněl pozdní čas.

Přiběhl k domu, kde bydlel, právě když paní správcová chtěla zamýkat. V úzkostné náladě přišel domů, umyl se, připravil si učení na ráno a se strachem šel spát.

20 V nouzi poznáš přítele

Snad ještě nikdy nebylo na Druhé straně takové pobouření mezi hochy a děvčaty jako v den, kdy vyšlo nové, spěšně vyrobené číslo Sběrače! Několik hochů vidělo už včera neslavný návrat vydavatelů Sběrače a Bratrstva Kočičí pracky — a tak dnes už od rána se šířila od úst k ústům zpráva, že se něco stalo a že tito odvážlivci přinesli ze Stínadel úžasné noviny. Ke vzrušení nemálo přispěla i zpráva o ukřištění TAM-TAMŮ.

Byl to perný den pro Rychlé šípy. Jirka Rymaň plakal strachem i zoufalstvím, když svoje neštěstí Mirkovi oznamoval. Čekal na Mirka schválně brzy ráno před jeho domem, aby mu všechno poctivě oznámil ještě před odchodem do školy.

Mirek přijal zprávu statečně, ale bylo vidět, že je zneklidněný. Nelitoval ani tak ztráty sešitů, protože od každého čísla měly Rychlé šípy ještě čtyři opisy. Obával se však bouří, které ve Stínadlech vzejdou, až Vontové uvidí, co vše Druhá strana o nich ví. Budou teď ještě více na stráži, ještě nedůvěřivější ke každému neznámému, kdo se objeví ve Stínadlech, a to znamená zvýšené nebezpečí při každé výpravě!

Ztráta sešitů TAM-TAMU nebyla však ničím proti zprávě, kterou přinesl Sběrač a která se rozlétla jako bleskem po celých Dvorcích i Druhé straně.

Tonda Plíhal, který si trochu nepoctivě přisvojil a napodobil Mirkův sloh, líčil barvitě včerejší cestu do Stínadel, různá nebezpečí a příhody, které je cestou potkávaly. Kdesi v hlubinách Stínadel pak prý byli svědky vzrušujícího zápasu dvou vontských skupin, z nichž každá měla asi osm až deset členů. A pak prý se dostali do jakéhosi dvora, kde našli úžasnou věc.

Ve vývěsní skříňce na zdi byly různé vontské zprávy, určené nejbližším ulicím, a byla tam fotografie chlapce, ve kterém výprava Sběrače s největším úžasem poznala Mirka Dušina! Pod fotografií byl nápis, který si Tonda Plíhal přesně opsal:

„Mírek Daneš je náš. Mírek nás povede k cíli! Nikdo nebude řídit Stínadla tak jako Mírek. Jedině on se musí stát Velkým Vontem! Dejte své hlasy jediné jemu!“

Po této ohromující zprávě následovalo ve Sběrači ještě ujištění, že se Plíhalova výprava nemohla mýlit, Mirka na fotografii všichni účastníci bezpečně a bez nejmenších pochyb poznali.

„Je zajímavé a pro Rychlé šípy příznačné,“ psal pichlavě Tonda Plíhal dále, „toto zrádné jednání Mirka Dušina! Zde mezi námi předstírá věrnost Druhé straně a boj proti Vontům — a tam se uchází o vládu nad nimi, o Velké Vontství. A myslí si, že to nevyjde najevo a že se to dá ututlat tím, že si změnil jméno Dušín na Daneše!“

Snad bychom to mohli odpustit komukoli jinému. Ale Rychlým šípům, které si hrají vždy na čestné, věrné a správné lidi, něco podobného odpustit nelze! S Rychlými šípy už opravdu žádný slušný člověk nemůže promluvit!

Naše výprava do Stínadel nebyla poslední, přestože jsme tam zažili potom ještě mnoho hrozného. Nebojíme se jít tam znovu a osvětlit všechny temné pikle Mirka Dušina!“

Nelze se divit, že Sběrač s takovou zprávou šel jako na dračku! Celý jeho náklad byl vyprodán během několika dopoledních hodin a ještě se na mnohé zájemce nedostalo. To se ještě nikdy Sběrači nestalo! Dříve vždycky více než polovina výtisků zbyla.

Hoši běhali se Sběračem v ruce po školních chodbách i po ulicích, Sběrač zaplavil celé Dvorce i Druhou stranu.

Věrné přívržence Rychlých šípů objev zdrtil. Rychlé šípy, jejich vzor, podle kterého se vždy řídili, které obdivovali a milovali, ty se mohly takto zachovat? Bylo to opravdu neuvěřitelné — jenže — Sběrač by si takovou zprávu nemohl jen tak vymyslet! Vždyť byli pod ní podepsaní všichni účastníci výpravy! Všichni Mirka na fotografii určitě poznali. Snad jeden, nebo dva by se mohli mýlit, ale *všichni* rozhodně ne!

Bylo to hrozné zjištění! Rychlé šípy — zrádci své čtvrti! Prospěcháři, kteří hráli na obě strany! Potměšilí licoměrníci s maskou přetvářky na svých zdánlivě nevinných a ušlechtilých tvářích! Br — —

V každé ulici, na každém rohu, v každé třídě — všude se shromažďovaly hloučky rokujících hochů a děvčat. Vznikaly hádky, padly i první rány. Věrných přívrženců Rychlých šípů ubývalo — a ti zbylí měli těžké chvíle.

Přísluví *V nouzi poznáš přítele* zde platilo více než kde jinde. Přátelé Rychlých šípů se od nich odvraceli, místo aby je hájili, v několika minutách po přečtení Sběrače celé jejich přátelství a věrnost zmizely jako dým, větrem odvátlý. Neboť *být věrný* není lehké umění! *Být věrný, to znamená stát u svého přítele nejenom tehdy, když je na vrcholu své slávy, když nic nepotřebuje, a když spíše ještě rozdává, ale i tehdy, když se řítí do hlubin neštěstí, pomluv a opovržení!*

Zbyla jen hrstka těch, kteří dovedli být takto věrní! Většina těch, kteří ještě do včerejška byli Rychlími šípy nadšeni a chlubili se jejich přátelstvím, měla pro Rychlé šípy najednou jen slova pohany, nebo alespoň významné úsměvy, štiplavé poznámky a pokrytecké kývání hlavou, které mělo říkat asi: Ach, ach, komu jsme to věnovali svou důvěru! Takové zklamání!

Hoši, kteří Rychlým šípům vděčili za mnohou cennou radu při zakládání a vedení svých klubů, se najednou naparovali, říkali, že něco takového se *v jejich* klubu nikdy nemůže stát — a v klubovních kronikách přelepovali čistým papírem přátelská slova, která si tam kdysi dali od Rychlých šípů „na památku“ napsat a kterými se ještě do včerejška chlubili.

Jarka běžel, na nejvyšší míru pobouřený, do klubovny hned odpoledne, jakmile si odbyl hodinu matematiky. V klubovně však nikdo nebyl, a tak se vydal k Mirkovi do bytu.

Mirkova maminka, která mu přišla otevřít, se na něho trochu nevlídně podívala, ale Jarka jejího pohledu nedbal a hned se hnál do Mirkova pokojíčku.

Mírek seděl u stolku a před ním ležely školní knihy a sešity. Byli tu už také Jindra, Červenáček a Rychlonožka. Mírek se zřejmě před

jejich příchodem učil. Proto také asi ten nevlídný pohled Mirkovy maminky! Žádní rodiče nevidí rádi, když jejich syna někdo vytrhuje od učení!

Mírek byl pobledlý a jeho oči měly vyčítavý výraz, ústa měl však hněvivě stažená. Byla tu asi nějaká rozepře, než Jarka přišel. Snad ji dokonce svým příchodem přerušil. Že zase Červenáček, Jindra nebo Rychlonožka řekli něco hloupého, co Mirka urazilo?

„Mirku! Už víš — vid’?“ volal Jarka již od dveří. „Prosím tě, řekni nám upřímně, co je na tom pravdy?“

Mírek povstal trochu prudce od stolku a téměř vykřikl: „Tak TY už tomu taky věříš?“

„Ale — ale ne, nevěřím!“ zarazil se Jarka.

„Věříš! Věříš! Nepřišel bys, kdybys nevěřil!“ hovořil lítostivě i hněvivě Mírek.

„Že jsem přišel, to ještě neznamena, že ti nevěřím!“ odpověděl Jarka, nemile překvapený Mirkovým tónem. „Smím přece přijít a pohovořit si s tebou o tom, co se o tobě a tím vlastně i o celém našem klubu píše — či ne?“

Mírek mlčel, ale Jindra dodal: „Nesmíš se na nás tak zlobit, Mirku, že se chceme všechno dovědět! Podívej se, je tu tolik záhadných věcí: Vontové na tebe dvakrát volali ve Stínadlech. Všichni jsme to přece slyšeli. *Tobě* hrozí ve Stínadlech nějaké nebezpečí, větší než nám, jak říkala ta výstraha! Už minule ses zdráhal jít s námi do Stínadel, a teď jsi dokonce výpravu odložil vůbec, aniž jsi nám vlastně vysvětlil *proč!* A do toho přichází ještě ta zpráva ve Sběrači! Můžeš se nám divit, že chtě nechtě hledáme ve všech těch událostech nějakou spojitost?“

Jarka dával za Mirkovými zády Jindrovi znamení, aby mlčel. Vždyť to bylo vlastně obvinění! Jindra tu otevřeně doznával, že Mirkovi nedůvěruje a že zpráva Sběrače tuto nedůvěru jen posiluje.

Mírek se obrátil k Jindrovi, vzal ze stolu nějakou knihu a uhodil jí o stůl. Bylo vidět, že chce něco říct, ale v posledním zlomku vteřiny že si to rozmýšlí.

Pak se rázně otevřely dveře a dovnitř vešla Mirkova maminka. „Myslím, že ses měl učit, Mirku!“ řekla a v jejím hlase zněla přísnost.

Mírek zčervenál. Nikomu není milé, když ho napomínají jeho rodiče před kamarády — a zejména když všichni tito kamarádi jsou mladší než on.

Hoši ze slov Mirkovy maminky pochopili, že nejsou vítanými návštěvníky a že se v tom napomenutí Mirkovi vlastně skrývá výzva, aby odešli. Jarka chtěl ještě podat Mirkovi ruku na rozloučenou tak, jak bylo vždy mezi nimi zvykem, ale Mírek se otočil a poodešel k oknu, odkud se mrzutě zadíval dolů na ulici. Učinil tak snad schválně — nebo opravdu neviděl Jarkovu ruku?

Jarka ji s ustrnutím stáhl zpět a vyšel s hochy z místnosti.

21 Štětinač nabízí důkazy

Na schodech domu, kde Mírek bydlel, dalo se rozčilené napětí ještě poněkud vydržet. Ale sotva vyšli z domu ven a ocitli se na ulici mezi lidmi, připadali si jako sirotci. Mírek se na ně zřejmě rozhněval! Snad už ho nikdy neuvidí v klubovně mezi sebou! Budou vůbec mít potom ještě klubovnu? Budou udržovat svůj slavný klub Rychlých šípů dále, když z něho Mírek snad odejde?

Jindra, Červenáček a Rychlonožka obklopili teď Jarku, nejstaršího člena klubu. Zbyl jim jen on. Byl trochu pobledlý přestálým rozčilením a smutný tak, jak ho chlapci ještě neviděli. „Snad bychom měli jít na chvíli do klubovny — co říkáte?“ zahovořil tiše. „Tam jsme doma! Snad tam dostaneme nějaký dobrý nápad, jak se z toho všeho dostat!“

Všichni se té myšlenky chopili jako něčeho spásného a obrátili se směrem ke klubovně.

Neušli však ještě ani sto kroků, když potkali Štětinače a Bohouše z Bratrstva Kočičí pracky. Oba tito výtečníci se již z dálky na Rychlé šípy vítězoslavně smáli, mávali na ně rukama a povykovali.

Jindra radil, aby se Rychlé šípy raději obrátily k přicházejícím zády, aby se vyhnuly nepříjemnému setkání. Jarka však byl jiného názoru. „Musíme z nich dostat všechno, co vědí!“ pravil umíněně. „Pořád tomu nechci věřit!“

Štětináč a Bohouš zatím přišli už na doslech a Štětináč posměšně zahoukal: „Tak co, plantážníci, jak je vám po té ostudě? Že se prosím vás vůbec ještě odvážíte na ulici?“

„Proč bychom se neodvážili?“ vyjel na něj Rychlonožka. „Snad si nemyslíte, že se kvůli nějakému Sběrači a jeho klepům zavrtáme do země jako krtci?“

„Náhodou to nejsou žádné drby!“ odsekl Štětináč uraženě. „Když jsme to napsali do Sběrače, tak je to určitě pravda! Ano, ten váš povedený Mirek je zrádce, pracuje s Vonty!“

Jarka se vložil do rozhovoru: „Že jste si to napsali do Sběrače, to není ještě důkaz, že je zpráva pravdivá! To my si taky můžeme napsat do TAM-TAMU, že máme v rukou ježka v kleci — a přece to není pravda!“

Štětináč se trochu zarazil a Jarka si teď povšiml jeho potlučeného a poškrábaného obličeje. Vontové ho důkladně poznamenali!

„Co kdybychom vás tedy přesvědčili?“ řekl po vteřině váhání Štětináč. „Co kdyby — — kdyby — — co kdybyste se šli na Mirka do Stínadel sami podívat!“

Jarku až polilo horko při těch slovech. Pořád v hloubi duše věřil, že zpráva o Mirkovi je mylná, vylhaná, zkrátka nepravdivá. A teď mu tu Štětináč nabízí důkaz, který vylučuje jakékoli pochybnosti o pravdomluvnosti Sběrače!

Mimoděk pohlédl na Jindru. Ten jen slabě kývl, jako by chtěl povědět: „Přijmi! Přijmi tu nabídku!“ Štětináč však nedal Jarkovi ani čas, aby se vzpamatoval.

„My tam jdeme zítra, v pátek! Na tom dvoře bude schůze a Mirek ji povede! Četli jsme to tam v té skříňce. Můžete jít s námi, jestli se nebojíte!“

„Chudinko — my a bát se!“ vybuchl na Štětináče Rychlonožka. „Náhodou my — “

Jarka přetřhl jeho chlubení slovy: „Dobrá! Nevěříme ani teď vašemu tvrzení! Do Stínadel s vámi půjdeme jen proto, abychom vám mohli dokázat, jak jste lhali!“

Štětináč se jen ušklíbl a řekl chladně: „To si řekneme až pak! Zítřka v pět hodin odpoledne máme sraz v Drobílkově ulici. Tam se k nám můžete připojit. Čekat ale nebudeme, to si nemyslete!“ Odvrátil se od Rychlých šípů, Bohouš za ním poskočil, popotáhl nosem a oba majestátně odpluli.

Rychlé šípy se za nimi ještě chvíli dívaly, až Červenáček řekl: „Je to vlastně to jediné, co vůbec můžeme udělat. *Jít se přesvědčit!* Pak teprve můžeme uvažovat, co vůbec dělat dál!“

„Co ale naše pátrání? Co TAM-TAM? Co ježek v kleci? A co s vontskou kronikou?“ skoro plačtivě vypočítával Rychlonožka.

„Jsme v pěkné kaši!“ odpověděl Jarka. „Všechno to zatím musí stranou! A řeknu upřímně: Kdyby ta hrozná věc — víte — s Mirkem — měla být pravdivá — tak by mě už nic z toho netěšilo — to by byl konec s klubem . . .“

Hoši mlčeli, ale každý z nich si myslel totéž.

Až potom zase Jindra promluvil. Nesměle a tiše, jako by se bál nahlas vyslovit hroznou myšlenku, která ho napadla: „Mirek tedy má vést zítřka — v pátek — vontskou schůzi! Proto tedy nám tvrdil tak náhle, že *v pátek do Stínadel s námi nemůže!* Že by měl Sběrač přece jenom pravdu?“

Jarka jen bolestně vzdychl a neodpověděl.

Do klubovny už nešli. Najednou je tam nic netáhlo. S příslibem, že se všichni sejdou zítřka v pět hodin v Drobílkově ulici, se rozešli.

22 Konec všech nadějí

Pobouření mezi hochy a děvčaty ve Dvorcích a Druhé straně neustávalo, naopak stoupalo každou hodinu. Sběrač využil situace a vydal honem své nové mimořádné číslo, které šlo právě tak na odbyt jako předchozí!

Plíhalova parta v něm psala, že Mirek Dušín se asi rozejde s Rychlími šípy a jejich klub se tím vlastně rozpadne. Přiznala rovněž, že viděla ve Stínadlech Široka a označila ho jako záhadnou osobu, pro kterou není nic nemožného.

Zprávy o Širokovi přišly však také odjinud než ze Sběrače. Z pohraničních ulic, které sousedily Rozdělovací třídou se Stínadly, přicházely o něm podivné zvěsti a spolu se zprávami starého TAM-TAMU a teď ze Sběrače dělaly ze Široka bytost takřka nadpřirozenou! Jeho síla byla neuvěřitelná, jeho rychlost přímo závratná a žádná výška nebo šířka nebyla pro něj dost veliká. Skákal přes zdi, jako by měl křídla, do hloubek padal s obratností kočky. Zdálo se, že se vysmívá každému, s kým přijde do styku, ať jsou to Vontové či kdokoli jiný!

Když se v pátek v pět hodin odpoledne Rychlé šípy — bez Mirka ovšem — dostavily do Drobníkové ulice na sraz Plíhalovy party, bylo zde už celé Bratrstvo Kočičí pracky a dva chlapci ze Sběrače. Chovali se k Rychlým šípům povýšeně, přezíravě. Ta tam byla všechna úcta k nim.

Pak přišel Tonda Plíhal, uplivil si opovržlivě, podíval se na Rychlé šípy a řekl posměšně: „Tak co — jdete se přesvědčit o svém neštěstí — vidíte? Už mi tady Štětináč říkal, že chcete jít s námi. Moc rád vás s námi neberu, to mi věřte! No — ale bude dobře, když se přesvědčíte sami!“

Rychlé šípy se snažily ze všech sil zachovat klid. Jarka Plíhalovi odpověděl: „Jen se nebojte! Chodili jsme už do Stínadel, když vy jste se chvěli strachy jen při vyslovení toho jména! Ostatně — vždyť vy nás tam *neberete!* Vy nám tam jdete ukázat, kde je ten dvůr! Kdybychom to místo znali, neprosili bychom se vás o to!“

Tonda Plíhal na to jen něco zabručel a pak se bavil jenom se svými kumpány. Rychlé šípy stály opodál, zachmuřené a zneklidněné.

Začalo se rychle stmívat. Plíhal dal znamení k odchodu.

Přeběhli Rozdělovací třídu v několika hloučcích — také v okrajových uličkách Rychlé šípy postupovaly v odstupu za výpravou Sběrače. Cesta ubíhala velmi pomalu, ve Stínadlech bylo dnes živěji než

jindy. Každou chvíli se chlapci museli skrývat za vraty domů nebo předstírat zájem o výkladní skříně, aby jim protijdoucí Vontové neviděli do tváří.

Na kostelních věžích se rozezvučely zvony. Do ztemnělých uliček a plácků zaléhalo hřmění Dunivé Kateřiny i jasný hlas Zlaté svaté. Do jejich kovového hluku se mísily hlasy zvonů dalších, snad Živého srdce, Velkého Dominika a jiných . . .

Rychlé šípy s pohnutím vzpomínaly, jak tuto zvonivou záplavu poslouchaly ještě nedávno s Mirkem — to bylo mezi nimi ještě vše v pořádku! Jak vzdálená se zdála ta krásná doba pohody a svornosti. Vráti se ještě někdy?

Od Plíhalovy party se teď odpojil Štětínáč a počkal na Rychlé šípy.

„Tak tady to už bude!“ zašeptal výstražně. „Půjdu teď kus s vámi! A to vám povídám! At’ se stane, co se stane, tak se neznáme! Ne abyste nás prozradili! Zavedu vás do jednoho baráku nahoru na pavlač a tam budete čekat, až — až — až ho zkrátka uvidíte!“

Neřekl *koho*, ale všem to bylo jasné: až uvidí Mirka mezi Vonty! Štětínáč ještě dodal: „Pak už si dělejte, co chcete, ale musíte být naprosto zticha! Nesmíte na sebe ničím upozornit. Víte dobře, co by to znamenalo — že byste ze Stínadel zdraví neodešli!“

Kráčeli mlčky. Rychlé šípy se srdcem stísněným tím, co je očekávalo. Ještě pořád se nevzdaly naděje. Ještě pořád doufaly v nějakou záchranu. V něco, co ukáže, že jde o omyl nebo o lež Plíhalovy party. Poslední minuty nejistoty se však blíží ke konci — a za chvíli tu bude jistota! Nejbližší chvíle rozhodnou o osudu slavných Rychlých šípů!

Štětínáč se nenápadně zastavil u pootevřených vrátek jednoho ze starobylých domů, nad nimiž hořela malá lucernička: „Jsme tady! Za tím domem je dvůr. Vy půjdete nahoru po schodech, rozumíte! Ve druhém poschodí je otevřená pavlač. Ostatní všechno víte!“

Nechal je před vrátky a kvapně odcházel za partou Tondy Plíhala. Dívali se za ním nedůvěřivě, až zmizel v šeru kdesi na konci ulice.

„Není to nějaká past, kterou na nás nastražili?“ prohodil Rychloňka a nahlédl do průjezdu za vrátka.

Jarka mávl unaveně rukou: „Mně už je všechno jedno. Ať už se stane, co chce, nic horšího už nás potkat nemůže. Pojd'me dovnitř — a uvidíme!“

V malých přestávkách vstoupili všichni do domu. Za vrátky byla skoro úplná tma, ale když si zvykli na temnotu, uviděli po pravé straně chodby začátek starodávného schodiště. Vydali se po něm váhavě nahoru.

Schody byly dřevěné, prošlapané, a vrzaly, ač se hoši snažili jít po nich co nejopatrněji a nadlehčovali se, jak mohli. Ze dveří, které vedly ze schodů do nějakého bytu, vyhlédla podezřívavě jakási stará žena. Rychlé šípy v posledním zlomku vteřiny zaskočily za ohyb chodby, takže je nespatriila. Dýchaly prudce vzrušením.

V prvním patře byly zasklené dveře na pavlač zamčené, ale ve druhém poschodí nebyly dveře dokonce žádné. Před hochy se rozevřela tmavá propast dvora. Vešli opatrně na pavlač a přitiskli se ke zdi. Na jedné straně bylo několik dveří k bytům. Jarka uviděl na druhé straně kout, který se mu zdál bezpečnější, tam nebyly žádné dveře. Nikdo z obyvatel domu je tam nemůže tak snadno překvapit. Ovšem, stejně tu nedělají nic zlého — ale bylo by obtížné vysvětlovat lidem, proč zde jsou a co zde pohledávají!

Na dvoře, který byl poměrně veliký a ze všech stran obklopený pavlačemi, bylo živo. Snad dvacet — snad třicet Vontů zde pobíhalo, rokovalo, někteří seděli na starých bednách a na uložených zde dvoukolevých vozících.

„Co by asi dělali, kdyby se dověděli, že jsme tady?“ zašeptal úzkostlivě Rychlonožka a pohlédl mimoděk k východu z pavlače na schody.

Večerní zvony umlkly a ve vzduchu se ještě několik vteřin chvěl jejich tón. Ale ani teď nebylo možné rozeznat v šumu, který dole Vontové působili, žádný jednotlivý rozhovor.

Občas se otevřely některé z četných dveří, vedoucích na dvůr, a kdosi šel k vodovodu pro vodu.

Zřízení plynárny přišel a dlouhou násadou rozžehl plynovou lampu. Dvůr dostal neskutečný a strašidelný vzhled.

A pak už šla jedna událost za druhou!

Mezi Vonty nastal pojednou ruch, seskakovali z beden, hloučky se stahovaly k sobě v jediný velký shluk a všichni pohlíželi k jednomu z průjezdů, které do dvora ústily.

Několik Vontů běželo komusi naproti.

Za chvíli se vrátili a v jejich středu byl kdosi, koho všichni očekávali. Nadšený ryk Vontů se mu nesl v ústrety.

A když mu zář lampy dopadla na tvář a on ještě poněkud pozvedl hlavu, aby mohl přehlédnout všechny, kteří ho zde vítají, poznaly v něm Rychlé šípy *Mirka Dušina*.

23 Mirek vysvětluje

Mirek Dušín k Vontům něco prohodil, asi pozdrav, a oni mu bouřlivě odpověděli. Ale nahoře na pavlači Rychlé šípy chvíli ani neposlouchaly, Nemohly prostě! Hrůza z pravdy, kterou viděly, je ochromila. Mirek je zrádce! Mirek je zrádce! Je konec klubu! Je konec všeho!

Rychlonožka se odtrhl od zábradlí, klekl si v zoufalství tváří ke zdi a nařikal: „Je to on! Je to Mirek!“

Červenáček plakal. Nemohl zadržet slzy, nešlo to!

Jarka se chvěl po celém těle, a ať se snažil sebevíc, nemohl chvění potlačit. Konec! Konec! Položil si obě ruce na oči, jako by nechtěl vidět Mirkovu zradu, ale výjev tam dole jej zase přitahoval.

V těch několika chvilkách projely Jarkovi hlavou řady událostí. Jak ho tehdy před několika roky Mirek osvobodil u Šmejkalovy ohrady ze zajetí Černých jezdců, jak se pak seznámili s Jindrou Hoje-rem a potom i s Červenáčkem a Rychlonožkou. Jarkovou hlavou šly všechny barvité, veselé i vážné příhody, které spolu prožili, boje a konečné smíření s Černými jezdci, tahačky s Bratrstvem Kočičí pracky, prázdninové dobrodružství s kluky-piráty a desítky jiných příhod. Ve všech těch příbězích vystupoval Mirek jako chlapec ze všech nejušlechtlejší, nejvzornější, A teď zde — zrada — zrada přátelství, věrnosti, zrada všeho!!

Kdesi v domě vznikl jakýsi hluk, ale Rychlé šípy jej nevnímaly. Tak je rozrušil výjev dole ve dvoře. Mirek Dušín tam právě seskupil všechny Vonty kolem sebe a naléhavě k nim mluvil. Nahoru dolétlo z jeho řeči jen tu a tam nějaké slůvko. Rychlé šípy však i z těchto úryvků vyrozuměly, že Vontům dává pokyny jak získávat další ulice pro jejich plány.

Hluk v domě zatím mohutněl, sílil víc a více, blížil se, až v něm bylo možné rozeznat psí štěkot. Vtom již také cosi divoce letícího se vřítilo na pavlač — ach — Bublina, věrný pes Rychlých šípů, Bublina, který zřejmě utekl z bytu Jindrových rodičů, kde měl v tomto týdnu svůj psí domov — a vystopoval Rychlé šípy až sem!

S hlasitým radostným štěkotem se vrhal na hochy, točil se do kolečka a znovu na ně skákal ve snaze olíznout jejich tváře. Než se ustrnulé Rychlé šípy mohly vzpamatovat z nevídaného Bublina příchodu, přiběhl za ním na pavlač i jakýsi muž, asi správce domu — a hněvivými slovy i ranami hnal Rychlé šípy z pavlače.

„Co tady děláte, ničemové?“ křičel zlostně. „Klid'te se odtud! Ven! Ven!“

„My vám tu pavlač přece neukradneme!“ pichlavě vykřikl Rychlonožka. Nová záplava pohrůzek i ran následovala tuto Rychlonožkovu větu. A Bublina do toho křiku štěkal a štěkal, bez ustání, zuřivě a útočně. Hájil své dvounohé kamarády.

Vontové na dvoře zpozorovali, že se na pavlači něco stalo, proto měl Jarka jedinou snahu dostat se po schodech co nejrychleji z domu ven. Běželi dolů tak, jak snad jen oni uměli, zanechali hartusícího muže na schodech daleko za sebou.

Ale ani úžasná rychlost, kterou sbíhali ze schodů, jim nepomohla. Vontové měli do průjezdu ze dvora blíž, a proto v něm byli dříve.

Když se hoši vřítily ze schodů do průjezdu, padli Vontům přímo do rukou. Byl jich plný průjezd a číhavé ticho, které zachovávali, bylo horší, než kdyby nějak křičeli.

Celé desítky rukou se zmocnily překvapených a zděšených Rychlých šípů. Vontové je hnali cloumáním a strkáním na dvůr, kde ještě před minutkou probíhala vontská schůze!

„Máme vás! Už jsme vás dopadli! Už nám neutečete tak jako posledně!“ volal jeden z Vontů. Zřejmě si Rychlé šípy pletl s výpravou Sběrače, kterou tu asi přistihli při opisování vývěsek z oznamovací skříňky a marně pronásledovali.

„Nikdy jsme tady nebyli!“ hrdě odsekl Jarka, ale Vont ho přerušil: „Nelži, nelži, nebo dostaneš!“ Smýkl hrubě Jarkou, až narazil na jiného Vonta.

Kdesi vzadu se ozývalo zoufalé skučení Bublíny, kterého asi také chytili. Jarka se chtěl ohlédnout, ale zabránilo mu v tom další smýknutí a rány Vontů.

Na dvoře, kde bylo jasněji, hledaly Rychlé šípy mezi Vonty Mirka. Co tomu řekne, až je uvidí ve vontském zajetí? Pomůže jim? Přece je nenechá v jejich drápech? A jak se bude vůbec tvářit, až je spatří?

Ať se však hoši namáhali, jak chtěli, Mirka nespatriili. Asi už je uviděl a raději zmizel, aby se vyhnul nepříjemnému setkání.

Přes veškerý odpor je Vontové vlekli dvorem do jakési opuštěné stáje. Několik Vontů sem vstoupilo s nimi, zbytek zůstal venku.

Jarka i ostatní chlapci byli tak vyčerpaní, že by si nejraději sedli a vůbec na nic nemysleli. Ale nebylo možné ani vteřinku si odpočínout. Jeden z Vontů, starý asi jako Jarka, se před nimi rozkročil a zaburácel; „Kdo jste? A jak jste se sem dostali?“

„Parníkem!“ uštěpačně odsekl Rychlonožka.

Vont zlostí zčervenal; jiný se zachechtal nad Rychlonožkovou odpovědí.

„Zdá se mně,“ pravil Vont, „že máš nějakou moc dobrou náladu! Tak si tě vezmeme jako prvního. Jak se jmenuješ?“ vykřikl hrozivě. Ale ani tento křik na Rychlonožku neplatil. Vždycky v největším strachu začal vtípkovat, aby si dodal odvahy.

„To kdybych věděl!“ předstíral zkroušenost. „Já si zrovna nevzpomenu! A mám to jméno na jazyku — podívej se!“ Vyplázl na Vonta jazyk a zase se tvářil docela nevinně.

Vont udělal pohyb, jako by chtěl Rychlonožku uhodit, ale pak nechal ruku klesnout a křičel dále: „Co jste tu dělali?“

„Měli jsme dlouhou chvíli, tak jsme se koukali z pavlače!“ klidně vykládal Rychlonožka.

Zdalo se, že po těchto slovech došla Vontovi trpělivost. Jeho ruka se vymrštila a dopadla na Rychlonožkovu tvář. Rychlonožka jen zamžikal očima, ale tvářil se statečně a hrdě, přestože viděl, že se Vont připravuje k druhé ráně.

Ale další rána už nedopadla. Venku se ozvalo známé kvičení a v nejbližší vteřině se otevřely dveře do stáje a jimi vklopýtal dovnitř — kýmsi popostrčený — hlasitě brečící Bohouš z Bratrstva Kočičí pracky!

„Jejda — Rychlé šípy! Pomozte mi, zachraňte mě, Rychlé šípy!“ volal a hrnul se k nim, ačkoli musel vidět, že jsou zde zajatci jako on.

Tento bázlivý, všemi špatnými vlastnostmi oplývající chlapec, kterého Druhá strana znala také pod jménem Ostuda Bohoušů, neměl ani ponětí o nějaké chlapecké hrdosti, o statečnosti a cti. Přátelil se s tím, od koho mu kynul větší prospěch, za knížku nebo za baterku ochotný zradit celé Bratrstvo Kočičí pracky, což také už několikrát udělal.

Také teď, když viděl, jak jméno Rychlých šípů mocně zapůsobilo na Vonty, stal se k Rychlým šípům bezohledným, jen aby zachránil sám sebe.

„Ano, ano, jsou to Rychlé šípy!“ volal žalobnicky a poníženě k Vontům. „Vid'te, že mi nic neuděláte — a že mě pustíte domů, když vám o nich všechno řeknu?“ Rozbrečel se znovu strachy, popotahoval nosem, utíral si oči i nos do rukávu a zase začal překotně volat:

„A jsou to Rychlé šípy, co píšou o Vontech do TAM-TAMU! Pustíte mě za to domů, vid'te? Řeknu vám, kde zůstávají a kde mají klubovnu! Já chci domů, já chci domů, búúú . . .“

Rychlé šípy nemohlo potkat nic horšího než tento zbabělec, který je takovým hrozným způsobem prozradil.

Vontové se na ně vrhli jako smečka vlků. To nebyla rovnocenná bitka, to byl výprask, krupobití ran, které se na Rychlé šípy sneslo. Potácely se pod lesem dopadajících rukou, jejich obrana byla naprosto bezvýznamná, a Vonty ještě více rozdráždila.

Nakonec je ztlučené vyvedli ze stáje na dvůr, hnali průjezdem ven a vystrčili na ulici. Řvoucí Bohouš zůstal ve stáji.

„Nevidíme se dnes naposled!“ zahřměl na ně Vont, který ve stáji Rychlonožku vyslyšal. „Ještě o nás uslyšíte!“

Rychlonožka mu tentokrát zůstal odpověď dlužný. Už mu nebylo do vtipů.

Motali se stínadelskými uličkami jako omámení přestálým utrpením, tělesným i duševním. Vzdychnali a polykali sliny, smíšené s krví, vytrysklou ze rtů a zubů.

„Půjdeme k Mirkovi!“ rozhodl Jarka, když se už blížili k Rozdělovací třídě. „Ukážeme se mu, aby viděl, co způsobila jeho zrada. A řekneme mu, co si o něm myslíme!“

Čím více se blížili k domu, kde Mirek bydlel, tím větší bylo jejich vzrušení. Když byli pak již na schodech před jeho bytem, vzpomněl si náhle Jindra na cosi a vykřikl: „Jarko — ach — Jarko — a co Bublina? Zůstal tam! Ve Stínadlech!“ Všechny při jeho slovech pohltilo horko. Opravdu — nikdo v té hrůze na Bublínu ani nevzdech. Ztratil se tam někde, když je Vontové táhli dvorem do stáje.

Ale jakkoli byla jejich lítost nad ztrátou věrného Bublíny veliká, přehlušily ji teď představy toho, co v nejbližších vteřinách přijde: setkání s Mirkem!

Jarka už tiskne tlačítko zvonku a kdosi jde otevřít. Je to Mirkova maminka. Usmívá se na chlapce povzbudivě, v její tváři není ani stín té rozmrzelosti, s jakou je vítala včera.

Jarka skoro letí do Mirkova pokojíku. Mirek tam sedí nad učením, a když vidí Jarku, usmívá se a povstává. I ruku mu podává.

Ale Jarka nechce vidět ani ruku, ani úsměv.

„Co jsi nám to udělal?“ vykřikl jen zoufale a hlas se mu zadrhl. „Vždyť jsi nás zradil!“

„Ale jak — co to mluvíš? Jak jsem vás zradil? Já ti nerozumím!“ pravil udiveně Mirek a jeho tvář zvažněla.

„Ještě zapírej! Ještě zapírej a v hloubi duše si myslí, jak jsme hloupí!“ mluvil horečně Jarka. „Proč jednáš za našimi zády s Vonty? Proč jsi nám nic neřekl? Co to má znamenat? A proč jsi nás nechal

v jejich spárech dnes ve Stínadlech na tom dvoře? Na ně jsi měl čas a na nás ne?“

Mírek si mne čelo, vrtí udiveně hlavou a jde k Jarkovi. Dívá se mu zblízka do očí. Ale Jarka neuhýbá a sám se mu dívá zpříma do tváře. A vidí Mirkovy bezelstné oči, hrdé a čisté, jako je vidával vždy předtím. Je možné, že se někdo umí tak přetvařovat?

Mírek položil obě ruce na Jarkova ramena: „Prosím tě, Jarko, řekni mi to všechno ještě jednou pomalu a klidně. Opravdu tomu nerozumím. Říkáš tu něco o zradě, o mém jednání s Vonty a o tom, že jsem byl dnes mezi Vonty. Ale vždyť já o ničem nevím! Vždyť já jsem s nikým nejednal — a dnes jsem od příchodu ze školy doma a učím se! Podívejte se tady — —“ máchl rukou ke stolu a rozhodil po něm školní knihy a sešity.

„Tak ty jsi to opravdu nebyl — — a opravdu o ničem nevíš — ?“ jektl Jarka, který byl se svými silami i rozumem v koncích. „A ani to nevíš, co o tobě psal Sběrač?“

Mírek se trochu usmál: „To vím! Prý mne viděli ve Stínadlech. Ale to není možné, vždyť já tam opravdu nebyl. To mne považujete za tak neupřímného? Musí to být nějaký omyl! Hrozný omyl. Snad je ve Stínadlech někdo, kdo vypadá jako já — to se přece někdy stává, že si jsou dva lidé podobní k nerozeznání — je to asi nějaký můj dvojník. Vzpomínáte si, jak na mne volali Vontové už dvakrát Mirku, když jsme byli ve Stínadlech? Měli mne asi za nějakého jejich Vonta, který se k dovršení celé té podivné náhody jmenuje dokonce taky ještě Mírek!“

„Mírek Daneš!“ doplnil Jindra.

„Tak opravdu jsi dnes nebyl ve Stínadlech?“ zpola radostně i zase ještě pochybovačně se ptal Jarka.

Odpověď mu však dává mimoděk sama Mirkova maminka. Nahlédla do pokojíku a řekla vlídně: „Dnes vás tu vidím, hoši, raději než včera. Mírek se učí dnes už od oběda. Tak ať se teď chvíli s vámi pobaví. Potřebuje si trochu odpočinout!“ A zase zavírá za sebou dveře a nechává hochy o samotě.

Jarka teď překotně vysvětluje Mirkovi všechny události od včerejška, kdy Sběrač rozšířil tu poplašnou zprávu o Mirkově zradě. Vy-

kládá mu, jak byli zmatení, když se Mirek tak náhle zdráhal jít v pátek do Stínadel, a jak toto zdráhání jen posílilo jejich podezření.

„Že jsem vám to neřekl hned!“ dopálil se Mirek sám na sebe. „Hned vám vysvětlím, proč už jsem dvakrát měl tak málo chuti jít do Stínadel. Nechtěl jsem vám to říct, ale musím s barvou ven, když je v sázce naše přátelství a důvěra. Zanedbal jsem totiž trochu školu — a musel jsem to dohnat. Slíbil jsem rodičům i sobě, že napřed bude u mne škola — a pak teprve klub! Styděl jsem se vám přiznat, že já, vedoucí klubu, jsem ve škole polevil. No — už se stalo, chtěl jsem to zachovat v tajnosti a zatím jsem všechno ještě víc pokazil a málem bych tím rozbil klub.“

Jarka s hochy zapomněli na všechno utrpení dnešního i včerejšího dne. Vyprávění nebralo konce a nadšení všech stoupalo každou minutou. A stouplо ještě více, když Mirek prohlásil, že si právě dnes několik známek ve škole polepšil a zítra napraví zbytek — potom se může zase vrhnout do klubovní práce v plné míře.

Dlouho pak ještě všichni povídali. Byl to krásný večer, plný staré dobré, přátelské pohody, který Jarku, Jindru, Červenáčka a Rychlo-nožku plně odškodnil za utrpení posledních dvou dnů.

A jen jediná věc kalila všem dobrou náladu: ztracený Bublina, jejich věrný psí druh v nesčetných starých příhodách. Naleznou ho ještě?

„Měli jsme boty našlapané z klubovní podlahy, kterou jsme právě čerstvě naolejovali!“ uvažoval Jarka. „Proto mohl Bublina naše stopy sledovat celou dlouhou cestu do Stínadel, aniž je ztratil. Našel by jistě i cestu zpátky. Ale nevíme, co se s ním stalo! Vontové ho zajali s námi! Myslím — myslím — —“

„Co myslíš?“ zeptal se naléhavě Červenáček.

„Že ho ti lotři asi zabili!“

Ano — bylo to více než pravděpodobné — a všechny to rozesmutnilo.

24 Bublina dosud žije?

Mirek splnil dané slovo. Ve dvou dnech si opravil ve škole své známky a třetí den se objevil mezi Rychlými šípů zase takový, jak jej znávali z dřívějších let. Veselý, vlídný, nabitý chutí do klubovní činnosti.

Hochy a děvčata Druhé strany velmi překvapilo, když se proroctví Sběrače nesplnilo — a klub Rychlých šípů se nerozpadl! Také parta Tondy Plíhala a Bratrstvo Kočičí pracky ne a ne pochopit, že se hoši Rychlých šípů s Mirkem zase usmířili, třebaže Mirka přece viděli na vlastní oči, jak se na dvoře ve Stínadlech pohyboval mezi Vonty a vedl jejich schůzku!

Sběrač vyšel ihned druhý den po té události a popisoval, jak Štětináč zavedl Rychlé šípů na pavlač domu, odkud mohly Mirka pozorovat, a jak je zajali Vontové, když je štěkot Bubliny prozradil.

Ze Sběrače se Rychlé šípů také dozvěděly, co se dělo dále, když je Vontové uvěznilo ve stáji. Výprava Tondy Plíhala měla svou pozorovatelnou v jiném domě, odkud bylo do dvora také vidět. Sledovala mimoděk i vyhnání Rychlých šípů z pavlače, viděla, jak byly vlečeny přes dvůr do stáje a jak Bublinovi svazovalo několik Vontů nohy provazem a jak jej vhodili do starého pytle. Hlouček Vontů odnášel pytel s Bublinoou kamsi ze dvora průjezdem domu pryč.

Brzy potom byla objevena i Plíhalova výprava. Obyvatelé domu ji spatřili na pavlači a rozprášili. Vontové chytili jen Bohouše, který se ve zmatku a strachu obrátil dole v průjezdu na nepravou stranu, běžel přímo proti Vontům do dvora, místo aby utíkal z průjezdu ven, do ulice.

Tonda Plíhal se svými druhy prechal a skrýval se chvílemi na vybetonovaných březích potoka Černé vody, který protéká Stínadly místy v pod zemi, pod jejich uličkami. Tam kdesi později také uviděli v potoce plovoucí pytel s utopeným Bublinoou.

Rychlým šípům se srdce sevřelo lítostí, když četly tuto smutnou zprávu. Bublina, jejich věrný pes, účastník většiny jejich příhod, zaplatil tedy svou věrnost k nim smrtí. Bublina nebyl pes nějak vzácné

rasy. Nevypadal nijak vznešeně, ale byl to tvor tak věrný, že mnohý člověk by si z jeho věrnosti mohl vzít příklad. A co více: stálým pobytem mezi hochy si na ně tak uvykl a tak se naučil je chápat, že jim rozuměl takřka každé slovo, vycítil jakékoli nebezpečí a hochy před ním bránil. Opatrnost jej opustila právě v tu nešťastnou chvíli na stínadelské pavlači, kde začal radostí štěkat.

Kdo nikdy neměl svého psa, nepochopí snad dobře zármutek Rychlých šípů nad jeho smrtí. Ale ti, kdo psa někdy měli a po několika letech se s ním museli z jakýchkoli důvodů rozloučit, dovedou si představit, co pro Rychlé šípy ztráta Bubliny znamenala a jak jimi otrásla.

„Draze nám to zaplatí, ti surovci!“ ulevoval si Rychlonožka stokrát za den v bezmocném hněvu a lítosti. „Ničemové hrubí — na bezbranném psu si vylili svou zlost!“

První den čekali, že se Bublina náhle objeví u dveří bytu některého i Rychlých šípů. Že zašteká a zaškrábe na dveře, jak bylo jeho zvykem. Druhý den se naděje zmenšila, a když se Bublina nevrátil ani třetí den, pohasla její poslední jiskřička. Sběrač měl pravdu . . .

Hoši se v klubovně nemohli ani podívat na prázdnou pokrývku u kamen, na které Bublina vždy moudře poslouchal a rozhlížel se po chlapcích, když odbývali svou schůzku. Zdálo se jim, že s Bublínou zmizelo kus něčeho, co dělalo klub klubem.

Proto vyslechli s nesmělou nadějí čtvrtého dne Mirkovu zprávu: „Chlapci, Bublina je pryč živ!“ Mirek však při těch slovech nevypadal ani trochu radostně a hoši hned pochopili, že cosi není v pořádku.

„Dostal jsem psaní! Poštou! Podívejte se!“ Mirek vytáhl z kapsy obálku s orazítkovanou známkou. „Kdosi ze Stínadel nám píše!“ Vyňal složený papír, rozevřel jej a četl nahlas:

Rychlé šípy! Váš pes žije, je v našem zajetí. Jestli chcete zachránit jeho život, můžete tak udělat. Je to ve vaší moci! Chceme však za psa výkupné. Dejte nám vontskou kroniku a — dostanete psa! Přijďte si pro něj! Čekáme vás příští pátek, jakmile se setmí. Vezměte s sebou svítilnu s modrým sklem. Vejděte do Stínadel uličkou, která ústí do Rozdělovací třídy proti vaší Drobílkově ulici. Tou uličkou půjdete, až

přejdete na čtvrtou příčnou ulici. Tou se dáte doleva. Přijdete k malým schůdkům, vyjdete po nich nahoru do jiné ulice a půjdete jí tak dlouho, až přijdete na roh, kde je pekařství. Tam odbočíte do uličky, ve které je hned u kraje malý kostel. Ten obejdete a objevíte za ním plácek. Přejděte toto náměstíčko a vejděte do uličky, která z něj vzadu vede. Tou pak jděte asi sto kroků, zastavte se, rozsviňte modrou svítilnu a čekejte, až se vám někde ve tmě objeví jiné modré světlo. K tomu jděte a pak uvidíte, co bude dál! Střežte se nás obelstít! Střežte se! Jste v naší moci! Když nepřijdete, nevádí: Modré světlo ve tmě na vás bude čekat další pátek — a když zase nepřijdete, tak ještě potom další pátek! Čtrnáct dnů a čtrnáct nocí od prvního pátku počínaje vám stojíme v daném slově. Pak váš pes zahyne!“

Mirek dočetl a složil pomalu papír.

„Tak!“ pravil zachmuřeně Jarka. „Vypadá to moc pěkně. Vontskou kroniku, kterou jsme chtěli vyměnit se Širokem za hlavolam, máme teď dát za Bublínu!“

„K šípku s celou kronikou — a s celým ježkem v kleci!“ vykřikl vášnivě Červenáček. „Bublína je mi stokrát milejší než všechny ty věci dohromady!“

„I než plán Tleskačova létajícího kola?“ zeptal se Rychlonožka.

Červenáček se trochu zarazil, ale pak dodal prudce: „Ano! Ano, ano! Říkejte si, co chcete, ale já se radši toho všeho zřeknu, jen když budu mít Bublínu zase zpátky!“

„Je to všechno příliš důležité a naše osobní přání jsou proti tomu malicherná — nesmíme se jimi dát ovlivnit!“ hovořil vážně Mirek. Bylo vidět, že váží opatrně každé slovo, aby hochy nepodráždil.

„Co tím chceš říct?“ otázal se Jindra.

Jarka mu odpověděl místo Mirka: „Je to přece jasné! Co my si přejeme, je úplně vedlejší, Bublína má cenu jen pro nás, ale pro nikoho jiného. A naopak — ježek v kleci má význam pro všechny lidi. Představ si, že se v něm plán létacího kola skutečně objeví, kolo podle plánu sestrojí a — že se tím změní vlastně celý způsob dopravy, že z téhle výroby vznikne ohromný průmysl — a —“

„A představ si,“ přerušil Jarku Mírek, „že budeme-li mít v ruce hlavolam, můžeme mít vliv na uspořádání poměrů ve Stínadlech a že se tak můžeme zasloužit o mír a klid v té čtvrti!“

Byly to zpropadeně pádné důvody, které tu Mírek a Jarka ostatním hochům předestřeli. A oba měli Bublinu jistě také rádi.

„Chudinka Bublina!“ začal tiše bědovat Rychlonožka. „Když si pomyslím, že tam teď někde leží v nějakém sklepě, snad nemá pod sebou ani hadr, je bez jídla a pevně věří, že si pro něj přijdeme, tak bych se tam nejraději rozběhl sám a holýma rukama bych přehrabal třeba půl Stínadel!“

„Vždyť ještě není všemu konec!“ uklidnil jej Mírek. „Do pátku je ještě několik dnů. Zatím nás něco napadne! A když nenapadne, tak vymyslíme něco do pátku příštího — nebo dokonce do toho dalšího. Jak se to v tom dopise píše? Čtrnáct dnů a čtrnáct nocí že nám stojí ti neznámí Vontové ve slovu!“

„Ano, ale je tam taky: Střeďte se nás obelstít!“ pravil zoufale Jindra. „Uvidíte, že zabijí Bublinu při našem prvním pokusu o vysvobození!“

„Nesmíte vidět všechno hned tak černě!“ odporoval Mírek. „Byli jsme už v tolika nesnázích a — vždy jsme se z nich dostali. Snad náš důvtip i tentokrát zvítězí!“

25 Cesta za modrým světlem

Desítky a snad stovky plánů na osvobození Bubliny slyšela klubovna Rychlých šípů každodenně před blížícím se pátkem. O některých návrzích Rychlé šípy uvažovaly, jiné zavrhovaly ihned. Některé plány se zdály dobré, ale tak složité, že jejich provedení bylo ve skutečnosti vlastně nemožné. Jiné zas byly tak odvážné, nebezpečné, že by z nich nebylo ústupu, kdyby se nepodařily — a Bublinu by zabily.

Po mnohých rozhovorech a úvahách konečně zvítězil Jarkův plán před plánem Mirkovým. Mírek se nezlobil, že Jarka měl lepší nápad.

Nebyl z těch hochů, kteří si myslí, že se musí dělat v klubu všechno podle nich, když jsou vedoucí. Dovedl otevřeně přiznat, měl-li někdy někdo lepší nápad než on. „To byla jedna z jeho pěkných vlastností, pro které jej měli všichni hoši tak rádi.

Jarkův plán byl v podstatě jednoduchý: především — kroniku starých Vontů nechají doma! Vezmou si lampu s modrým obalem a půjdou do Stínadel. Setkají se tam někde se záhadným modrým světlem, které je asi má dovést někam k vyjednávání. Dobrá, půjdou za světlem a těm, před které předstoupí, řeknou upřímně, že kroniku s sebou zatím nemají, protože se musí napřed přesvědčit, jestli nejsou lákáni do nějaké léčky, ve které by o kroniku přišli. Ať jim neznámí Vontové napřed ukážou živého Bublinu — pak teprve Rychlé šípy uvěří a budou uvažovat, jestli ji mají přinést!

„Co si tím ale pomůžete?“ vyjekl zoufale Jindra, když Jarka poprvé tento svůj návrh přednesl.

„Hodně!“ usmál se Jarka. „Nejenže se přesvědčím, jestli je Bublina skutečně naživu, ale taky zjistíme, kde je a jaká je možnost ho vysvobodit.“

Na každé další poradě zkoumali pak Jarkův plán znovu a znovu, přidávali k němu různé podrobnosti, připravovali se na všechny možné překážky, které by se jim při výzkumné výpravě za Bublinou mohly postavit do cesty.

Když viděla celá Druhá strana, že s Mirkovou zradou to zřejmě není takové, jak psal Sběrač, začala se opět vracet k Rychlým šípům a žádala vydání nového TAM-TAMU. Rychlé šípy prostřednictvím Jirky Rymáně vzkázaly, aby hoši a děvčata Druhé strany měli ještě krátký čas strpení. Nemohly se teď v té tíživé situaci soustředit na psaní.

Očekávaný pátek nadešel. Rychlonožka vynesl již včera ze sklepa starou lampičku s držákem, jakou zavěšují povozníci pod vůz s koňským potahem. Naplnil ji petrolejem, vyčistil cylindr, vyzkoušel knot a celou lampičku pak obtočil modrým pergamenovým papírem. Když potom lampičku na zkoušku ve tmě rozsvítil, vydávala sytě modrou záři.

Všichni měli kapsy plné všelijakých psích lahůdek: odřezky salámu, kůstky, a hlavně zbytky smažených bramborů, které měl Bublina k smrti rád.

Když se sešli v Drobílkově ulici, pohlédl Jarka významně na hochy a všichni kromě Mirka tomu pohledu rozuměli! Tady právě před týdnem čekali bez Mirka, zdrcení, nešťastní, všemi opuštění a opovrhovaní, aby je parta Tondy Plíhala milostivě vzala s sebou do Stínadel podívat se na Mirkovu zradu! Jaký je to rozdíl, tehdy a dnes, i když je v sázce Bublínův život.

Mirek měl dopis Vontů u sebe, ale nepotřeboval se do něho dívat. Cestu v něm naznačenou uměl už úplně z paměti. Vedla přibližně směrem k domu, kde Rychlé šípy před týdnem pozorovaly z pavlače vontskou schůzi. To potvrdzovalo jejich mínění, že pisatelem dopisu je někdo z Vontů, kteří Rychlé šípy ve stáji vyslýchali a kteří se od Bohouše dověděli jejich adresu.

Rychlé šípy přeběhly v šeru jako duchové Rozdělovací třídu. Vyrazily dnes na cestu poněkud později, neboť podle dopisu se měly setkat s modrým světlem až za tmy. Proto dnes také hoši ani neuslyšeli tak jasně stínadelské zvony. Dunivá Kateřina si odrachotila svou večerní píseň, když byli ještě v okrajových uličkách, a tam hlas její ani jejích druhů tak nedolehl.

Krok za krokem se ubírali předepsanou cestou. Díky pečlivému popisu nikde nebloudili, na žádné křižovatce ulic nepřišli do rozpaků, kudy jít dále. A přece cesta neprobíhala hladce. Každou chvíli potkávali Vonty, jednotlivce i hloučky. A každý z nich byl nedůvěřivý, podezíravý, před každým bylo nutné odvracet tvář, předstírat lhostejnost, zatímco nohy byly připraveny při první známce nebezpečí dát se do šíleného běhu. Rychlé šípy se před početnějšími hloučky Vontů někdy raději skrývaly ve tmě průjezdu. Jednou, když nejbližší průjezd byl daleko, vběhly Rychlé šípy před takovým hloučkem i do potravinářského obchodu, kde k údivu prodavače si v rozpacích koupily prášky do těsta! Ale vyhnuly se tak nebezpečnému setkání a to bylo hlavní!

Čím více se chlapci blížili svému cíli, tím byli neklidnější. Jak to vše dopadne? Dokážou Bublínu nějak zachránit? Je Bublina vůbec

živý? Není ve výzvě neznámých Vontů nějaká léčka? Co když rozsvítí lampu a Vontové se na ně sesypou ze všech stran? Šťěstí, že podle Jarkova plánu nevzali vontskou kroniku s sebou. Byli by ještě neklidnější!

Zde je již ten kostelík, o kterém mluví dopis ze Stínadel. Obešli jej. Dostali se na malé náměstíčko přesně podle popisu a namířili přes ně dozadu do uličky, která z něho vycházela.

„Tak počítejme!“ zašeptal pak vzrušeně Rychlonožka, když se ocitli na jejím okraji. „Sto kroků a pak rozsvítit modrou lampu!“

Šli pomalu a nejistě. Náměstíčko, které právě přešli, bylo poměrně dobře osvětlené, ale zde v této uličce byla jen jediná lampa, a ta ještě svítila jen velmi slabě. Když ji minuli, vešli do úplné tmy. Jen tu a tam z okna některého domu prokmitával skulinou mezi staženými záclonami světelný paprsek.

„Tak dost! Stovka!“ řekl Jindra, který polohlasně odpočítával kroky. „Teď bychom měli rozsvítit!“

Všichni se při jeho slovech zastavili. Mírek vyňal zápalky a Červenáček připravil lampu k rozsvícení. Stoupli si všichni do hloučku, aby plamen zápalky neupoutal něčí nežádoucí pozornost a Mírek uprostřed hloučku zapálil knot lampy. Její cylindr, obalený modrým papírem, ihned spustili a modravá záře se rozlila po tvářích všech hochů.

„Br—“ otrásl se Červenáček. „Vypadáme jako duchové!“

Rozestoupili se, aby světlo bylo vidět. Tak čekali v napjatém tichu, co se bude dít. Zezadu, z náměstíčka se ozýval vzdálený šum chodců, nějaký vůz tam temně rachotil, ale zde v uličce byl klid, nikdo tudy nešel.

„Tady se nám tak něco stát,“ začal Rychlonožka zase svá trochu poplašená rozjímání, „tak po nás neštěkne ani pes!“

„Ale tak nestraš pořád!“ napomenul jej Mírek. „Vždycky musíš—“

Chtěl ještě něco dodat, ale už nedopověděl. Daleko před nimi kdesi ve tmě se zjevilo kývající se modré světlo. Jeho objevení působilo na hochy jako elektrická jiskra. Mírek umlkl uprostřed věty a Jarka, který stál vedle, stiskl mu vzrušením zápěstí.

„Podívejte!“ vydechl Jindra. „Vidíte? Už je tam! Modré světlo! Čeká na nás!“

Světlo opravdu jako by vyčkávalo. Kývalo se vyzývavě, ale nepostupovalo k nim. Vypadalo strašidelně. Kdyby alespoň bylo vidět toho, kdo světlo drží! Ale světlo nevydávalo velikou záři, která by neznámého světloonoše odhalila.

„Jdeme!“ pravil pevně Mirek. „Ať se nám chce nebo nechce, musíme jít! Je to jediná možnost, jak se můžeme přiblížit k Bublinovi. Připravme se na všechno. Není to poprvé, co jsme v nebezpečí. Kupředu!“

Vykročili zvolna do tmy, k modrému světlu.

Kývalo se ze strany na stranu, jako by je vábilo k sobě do tmy. Někdy se zastavilo ve svém pohybu, zmizelo na jednu, dvě vteřiny a opět se objevilo a rozkývalo.

Jak se hoši Rychlých šípů přibližovali, začal se u světla jevit obrys jakési postavy. Byli od ní ještě asi dvě stě kroků.

„Je to nějaký Vont! A je sám!“ zašeptal Jarka.

Za malou chvíli k němu došli.

26 Ve sklepním vězení

„Tak vy jste Rychlé šípy?“ promluvil povýšeně Vont.

„Ano!“ pravil Jarka, který stál v popředí a byl nejvíce osvětlený modrou lampou, kterou Vont držel v ruce. Byla to podobná lampa, jakou měly Rychlé šípy. „Jsme Rychlé šípy a přišly jsme sem podle vašich pokynů.“

„Tak pojd'te se mnou!“ řekl Vont a kývl do průjezdu domu, u něhož stáli. Chlapci se na sebe znepokojeně podívali. Dokud jsou ještě na ulici, je zde vždycky ještě určitá možnost obrany — a v nejhorším případě i spása v útěku před přesilou. Ale kdo může vědět, jaké nebezpečí na ně číhá v cizím domě uprostřed nepřátelské čtvrti?

Vont zpozoroval neklid Rychlých šípů a s dávkou posměchu v hlase dodal: „Nemusíte se bát! Nic se vám nestane. Kdykoli jindy

by se vám stalo, to můžete být jisti! Ale dnes ne. Máme větší zájem o kroniku prvních Vontů než o vás. To je vaše jediná záchrana!“

Ačkoli tato slova nebyla pro Rychlé šípy příliš pochvalná, přece je uklidnila. Mlčky vešly do průjezdu domu, následovány Vontem. Mirek šel jako poslední, a když se ve vratech k němu přiblížil, pozvedl Vont trochu polekaně světlo k jeho tváři a vykřikl s údivem: „Ale Mirku — jak ses tu octl? Nepoznal jsem tě tady ve tmě — ale taky jsem tě neviděl přicházet ze sklepa!! Jak je to možné?“

Díval se na Mirka nechápavě a kroutil hlavou.

Mirek se zastavil a s ním i ostatní hoši Rychlých šípů.

„Odkud mě znáš?“ zeptal se. „Už se mi stalo několikrát, že na mne volá někdo mým jménem, hlásí se k mně a já ho neznám!“

„Ale copak mě nepoznáváš? A copak ty nejsi Mirek Daneš?“ vykřikl Vont skoro zoufale. „Před chvílí jsme přece spolu mluvili ještě dole ve sklepě, když jsme očekávali ty Rychlé šípy. Zbláznil jsem se já nebo ty?“ Vyzvedl znovu lampu až těsně k Mirkově tváři a díval se mu do obličejů zkoumavěma očima.

„Nezbláznil ses ty ani já!“ pravil Mirek. „Nejsem Mirek Daneš! Moje jméno je Mirek Dušín. Nikdy jsem s tebou nemluvil v žádném sklepě, nikdy jsem tě ani neviděl. Snad se vše vysvětlí. Ale chceme vidět svého psa, kterého jste nám zajali.“

„Tak dolů! Tady po těch schodech dolů!“ pravil zmateně Vont. „Je dole v našem sklepě! A opravdu nejsi Mirek Daneš? No — ostatně to uvidíme hned!“

Kráčeli kamsi dolů po vlhkých schodech. Sklepní zkažený vzduch je obklopil nepříjemným pachem. Odkudsi ze zdola vycházela červená záře. Někdo dole ve sklepě svítí asi svíčkou nebo petrolejovou lampou.

Schody skončily v chodbě plné pavučin a zář světla zesílila. Také jsou slyšet nějaké hlasy! A zde jsou jakési pootevřené dveře, z nich záře vychází!

Dva Vontové u nich stojí a hovoří spolu. Teď se otáčejí k Rychlým šípům — ale ti vidí někoho důležitějšího, než jsou dva nějakí Vontové! Tam v pozadí sklepa leží na trošce hadrů a staré slámy Bublina, zmožený snad více zármutkem i špatným vzduchem než

hladem a zimou. Hlavu má položenou na předních tlapkách a jeho oči bez zájmu hledí ke zdi.

Vont s modrým světlem, průvodce Rychlých šípů, zmizel kamsi za roh sklepní chodby a Rychlé šípy se vřítily do Bublinova vězení s výkřiky radosti a nadšení nad shledáním.

Věrný pes je poznal a jeho kalné oči se na ně věrně zadívaly. Zaštěkal slabě a chtěl povstat, ale nepodařilo se mu to. Tak byl zesláblý. Jen oháňkou radostně bil do slámy. Znovu a znovu se pokoušel povstat, ale zanechal marných pokusů, když viděl, že Rychlé šípy se shýbají k němu a že nemíní odejít.

Vyprázdnit všechny kapsy a snést z nich na hromadu všechny dobroty, které Bublinovi chlapci přinesli, bylo dílem několika vteřin. Snad ještě v žádném Bublinově psím snu nebylo před ním nakupeno tolik dobrot jako teď. A jeho věrní kamarádi jsou u něho, už ho od nich nic nemůže odtrhnout. Bublina je šťastný, tak jako ještě nikdy nebyl. Neví, co by dělal radostí. Chroupá kosti, vyplivne je, bere si smažené brambory a zase líže hladící ho ruce. Štěká a tiskne se k hochům.

Dva Vontové, kteří stáli ve dveřích, hledí trochu překvapeně na Rychlé šípy. Zavilí a tvrdí nechápou, jak někdo může projevovat tolik přátelství k obyčejnému psu!

Ve sklepní chodbě se ozvaly kroky. Někdo vešel dovnitř. Rychlé šípy si to jen matně uvědomily. Neměly teď smysl pro nic jiného než pro Bublina.

„Rychlé šípy?“ ozval se velitelský hlas příchozího. Červenáček se ohlédl a vzápětí vykřikl. Ve dveřích stál — Mírek Dušín! Byl to sen — anebo zázrak — či odraz nějakého zrcadla? Mírek je přece tady u Bubliny — a —

Rychlé šípy se vztyčily od Bubliny a zadívaly se na příchozího. Několik vteřin bylo úplné ticho. Všichni přítomní, Rychlé šípy i Vontové, stáli zde naprosto ohromeně, neschopní promluvit, neschopní jediného pohybu.

Dvě naprosto stejné hlavy, stejných rysů, výrazu, barvy očí, vlasů, na sebe hleděly v němém úžasu. Dva Mirkové Dušínové stáli proti sobě — a jen svými obleky se od sebe lišili.

Mírek si sáhl konečky prstů zlehka na čelo, jako by se chtěl přesvědčit, zda opravdu bdí. „Ano, jsme Rychlé šípy!“ vypravil pak ze sebe namáhavě. „Já jsem Mírek Dušín. A — kdo jsi ty?“

„Jmenuju se Mírek Daneš!“ řekl Mirkův dvojník. „Teď se mi mnohé vysvětluje! Byli jste ve Stínadlech už několikrát — vidíte? Často mi přátelé říkali, že mě viděli, volali na mne — já se však na to nepamatoval. Volali zřejmě na tebe v domnění, že jsem to já!“

Umlkl na chvíli a znovu si Mirka v úžasu prohlížel. Jarka v duchu přemítal, jestli se povaha tohoto Vonta podobá povaze Mirkově právě tak jako obličej a vůbec celý jeho zjev. Teď, při bedlivější a delší prohlídce dvojníkovy tváře Jarkovi připadalo, že přece jen jeho oči mají tvrdší pohled než oči Mirkovy. Také jeho hlas byl jiný.

Mírek se zase vzpamatoval a vzmohl se na odpověď: „Ano, stalo se to asi tak! Volali na mě několikrát nějací — nějací Vontové — které jsem vůbec neznal, ani nikdy předtím neviděl!“

Daneš náhle změnil směr rozmluvy. „A kde máte vontskou kroniku?“ Podezíravě se rozhlédl po chlapcích a jeho zraky marně hledaly v jejich rukou nějakou brašnu nebo cosi podobného, v čem by kroniku mohli mít.

Jarka pravil: „Nepřinesli jsme ji zatím. Museli jsme se napřed přesvědčit, že náš pes opravdu žije. Dostali jsme zprávu, že někdo viděl pytel, který s ním — zabitým — plaval korytem Černé vody! Nedivte se nám, že jsme byli nedůvěřiví, když jsme potom dostali vaše psaní.“

Danešova tvář se protáhla zklamáním a jeho oči ještě více ztvrdly.

„Tak tedy nemáte!“ řekl výhrůžně. „Nevěřili jste tedy! Dobrá! Platí to, co jsme vám napsali. Čtrnáct dnů a čtrnáct nocí života má váš pes před sebou. A jen na vás záleží, bude-li jich mít víc! Na vašem rozhodnutí závisí jeho život. Přinesete-li kroniku, dostanete psa! Můžete přijít kdykoli v těch čtrnácti dnech. Každý Vont, kterého uvidíte v tomhle domě nebo okolí, ví, kde mě má hledat. Zavolá mne.“

Učinil pohyb, jako by chtěl odejít, ale čekal, až odejdou napřed oni. Bylo to viditelné znamení, aby odešli, protože už tu nemají co pohledávat.

Rychlé šípy se ještě jednou vrátily, shýbly se k Bublinovi. Donešené pamlsky ho poněkud posílily, ale jeho stav byl stále ještě velmi ubohý. Týden strádání, zimy a sklepního vzduchu i stesku po ztracených Rychlých šípech nebylo možné napravit za jedinou chvíli.

Bublina vycítil, že není něco v pořádku a že Rychlé šípy zase odejdou. Začal naříkavě kňučet, výt a znovu a znovu se snažil povstat, až se mu to podařilo. Stál na chvějících se nohou a vzhlížel bolestně k hochům.

Mírek se prudce obrátil k Danešovi a řekl nakvašeně: „Dejte mu aspoň pořádně najíst a víc hadrů na přikrytí! Zaplatíme vám to! Jen řekněte, kolik chcete!“ Sáhl při těch slovech do kabátu pro peněženku, ale Daneš učinil zamítavý posunek.

„Nechte si svoje peníze! Nestojíme o ně. Ale přineste kroniku a zbavíte psa utrpení hned! Aspoň si přispíšíte, když vidíte, v jakém je stavu!“

Mírek jen zaťal pěsti a mlčel. Červenáček, Jindra a Rychlonožka stáli ještě u Bubliny, hladili ho a ubezpečovali, že se brzy pro něj vrátí.

Bublina však nepřestával kňučet a chvěl se víc a více.

„Rychle! Skončeme to rychle!“ zvolal pak Mírek prudce. Zamával ve dveřích ještě jednou na Bublina a rozrušeně vyběhl do sklepní chodby. Ostatní hoši pochopili, že je to jediný způsob, jak skončit to bolestné loučení: rychle odejít. Skoro utíkali za Mirkem a snažili se Bublinovo zoufalé kňučení neslyšet.

Promluvili až venku na tmavé ulici. „Připadal jsem si jako nejšpatnější zrádce, když jsem od Bubliny utíkal!“ řekl Jindra. Všichni se přiznali, že mají týž pocit.

„Měl jsi šťastný nápad, Jarko,“ obrátil se Mírek k Jarkovi, „že jsi navrhl, abychom kroniku s sebou nebrali. Kdybych ji měl u sebe, neváhal bych ani okamžik a dal bych ji tomu Danešovi za Bublina. A připravili bychom se tak o jedinečnou věc, za kterou možná získáme hlavolam.“

Rozhovořili se pak o úžasné podobě Daneše a Mirka i o možnostech, jak vysvobodit Bublina. Na nic kloudného zatím nemohli přijít

a Mirek řekl: „Teď nás asi nic nenapadne. Jsme příliš rozčilení, než abychom mohli klidně přemýšlet.“

Červenáček pak nesměle navrhl, aby šli dnes ještě k Rezavým klíčům, pokusili se je nalézt a vyzvednout od nich jeho aparát, který jim dal do zástavy.

„Potřeboval bych mít fotoaparát už doma!“ odůvodnil svůj návrh Červenáček. „Kdyby tatínek věděl, že jsem ho ze Stínadel nepřinesl, bylo by zle! Myslím, že bych už víckrát ani nesměl do klubu! A mám strach, že ztrátu aparátu brzo objeví. O vánocích se budeme doma jako vždycky fotografovat — a pak to praskne! Musím aparát za každou cenu v nejbližších dnech přinést, děj se co děj!“

Všichni uznali, že Červenáček má pravdu, a zamířili tam, kde podle nejasných představ měla být kdesi v bludišti uliček a průchodů klubovna Rezavých klíčů. Tímto rozhodnutím, aniž to věděli, dali všem dalším událostem zcela jiný směr, než jakým by se vyvíjely, kdyby k Rezavým klíčům dnes nešli.

27 Hádka s Rezavými klíči

Ačkoli se hoši z Rychlých šípů domnívali, že zvolili správnou cestu, stále bloudili a jen tu a tam měli určitější pocit, že v těchto místech již při některé z dřívějších výprav byli.

Jarka pak udělal jeden dost nebezpečný pokus. Zastavil osamělého Vonta, ukázal mu vylisovaný list ginga, vložený do notýsku, a zeptal se jej: „Jsi náš? — Jsi Uctívač ginga?“

Vont místo odpovědi sáhl mlčky do náprsní kapsy a vytáhl ušmudlaný notes. List ginga se v něm objevil.

„Díky!“ pravil Jarka. „Potřebujeme se dostat k svatyni Uctívačů! Jsme z druhého konce, z Druhé strany — nevyznáme se tady dobře ve tmě!“

Byla to opět odvážná slovní hříčka a ani tentokrát ji Vont nepostřehl. Domníval se, že Jarka mluví o druhé straně Stínadel! Vy-

světtil jim cestu podrobně a celkem srozumitelně. Mirek se při tomto rozhovoru odvracel, aby jej Vont nepovažoval za Mirka Daneše.

Po delší chůzi, při které si hoši Rychlých šípů vzájemně doplňovali to, co jim utkvělo z Vontova popisu cesty, došli konečně do míst, kde hledali kdysi Emila Hačíríka. Za tichého hovoru došli k zábradlí nad Černou vodou, tam, kde Hačírík kdysi spadl do její hlubiny. Ano, Rezavé klíče jsou tu, někde nablízku musí být jejich klubovna!

Snažili se úporně vybavit si v paměti, jak vypadala ulice a dům, v jehož dvoře měly Rezavé klíče svou klubovnu.

Jarka se potom zeptal dvou menších Vontů, vědí-li, kde jsou Rezavé klíče. Dostal cennou odpověď: „Ve vedlejší ulici přece, v čísle 10 na dvoře!“

Dali se skoro do běhu, jak je to rozradostnilo. Poznali ihned uličku i dům s klubovnou. Vpadli do průjezdu a narazili na vycházející Rezavé klíče.

Fred právě cosi vykládal Ryškovi a Křivákovi. Zarazili se v řeči, vzápětí však poznali Rychlé šípy.

„To jste vy?“ vykřikl Fred. „Vy lotři prolhaní, co jste to tam našli tenkrát za těmi železnými dvířky, že se vám vyplatilo utéct s tím i za cenu fotoaparátu? Mluvte — no pochlubte se přece!“

Mirek se uraženě ohradil: „Nejsme zvyklí, aby někdo s námi takhle mluvil! Nic jsme vám nezalhalí, taky jsme vám s ničím neutekli. Uražíš nás a nedáš si nic ani vysvětlit!“

„Já nechci žádné vysvětlování!“ odsekl umíněně Fred.

„Pak se nedá nic dělat!“ povzdychl si Mirek. „Dáme vám zpět vaše klíče i to, co jsme za železnými dvířky našli, vy nám dáte náš aparát — a jsme spolu navždycky vyřízeni!“

„Cože?“ zvolal překvapeně Fred. „Tak vy jste tam něco našli? A chcete nám to dát?“ Obrátil se zpět do průjezdu a vybídl je: „Tak pojd'te s námi do klubovny, tady se o tom nebudeme bavit!“

Rychlé šípy jej ochotně následovaly a také Křivák a Ryška šli zpět.

Fred odemkl klubovnu, rozsvítil a potěšený Červenáček první pohled vrhl na polici, kde viděl svůj fotoaparát. Mirek zatím už sáhl

do kapsy pro klíče, které mu kdysi Fred svěřil, když se Rychlé šípy nabídky, že propátrají tajemství železných dvířek ve svatyni. Položil klíče na stůl.

„A tohle jsme tam našli!“ pravil potom a předložil Fredovi zažloutlý lístek, nalezený v prachu na bedně za železnými dvířky.

Fred se na lístek chtivě vrhl a začal jej s Křivákem a Ryskou číst. Museli jít až k žárovce, aby zašlé písmo mohli přečíst. Červenáček si zatím klidně vzal z poličky svůj aparát, prohlédl si jej a pak bezpečně připevnil pod kabát na opasek. Teprve teď měl klid. Teď ať se děje, co chce!

Fred se svými druhy pořád ještě četl lístek. Luštili takřka každé slovo a Mírek i Jarka se přitom na Freda dívali s určitým nepokojem. Cítili, že něco přijde. Fred že se pouhým lístkem nespokojí.

Vontové konečně lístek rozluštili a Fred se zeptal podezřavě: „A proč jste se tedy nevrátili tehdy ze svatyně přes zeď zpátky k nám na ulici? Proč jste nám zmizeli a nechali nás tam čekat až do noci? Dokonce i ty krásné provazy jste tam nechali na zdi.“

„Myslím,“ odušil klidně Mírek, „že byste se ani vy nevrátili zpátky, kdybyste ve svatyni zažili co my! Znáte Široka? Slyšeli jste už o něm? Jistě ano! Znají ho už i jiné čtvrti, tím spíš Stínadla!“

„Široko!“ vydechl Fred zmateně a v jeho hlasu se ozvala bázeň. „Znám! Slyšel jsem! Všichni jsme tady o něm slyšeli!“ Usmál se nevesele při těch slovech.

„Tak vidíš —“ pokračoval Mírek, „a toho Široka jsme spatřili ve svatyni. Neznali jsme ho ovšem. A měl v ruce ježka v kleci a dráždil nás jím. Zaútočili jsme na něj — a byli jsme slabí, třebaže nás bylo pět! Utíkali jsme za ním, když jsme se vzpamatovali z jeho ran, pronásledovali jsme ho přes protilehlou zeď do nějakého dvora, pod vozy jsme za ním prolézali — a přece nám zmizel! Netrefili jsme k vám zpátky, byli jsme úplně zmatení!“

„Vy jste útočili na Široka?“ v posvátné hrůze zašeptal Křivák, ač šeptat nebylo zapotřebí.

Fred se pak zase vrátil k lístku a řekl nadšeně: „Dobrá, dobrá! Ale na Červené schody půjdeme už kopat my! To už se nemusíte obtěžo-

vat!“ Usmál se přitom posměšně a vítězoslavně s vědomím, jak na Rychlé šípy vyzrál.

Mirek však řekl nevinně. „Je nám velmi líto — ale — ale my jsme se už obtěžovali!“

Vontova tvář ztuhla. „Vy jste — vy jste se obtěžovali — —? Co tím chceš říct?“ Jeho hlas se stal tvrdým a výhrůžným. „Chceš snad říct, že jste tam už kopali?“

„Ano!“ přikývl Mirek. „Myslím, že jsem to přece naznačil dost jasně!“

„Tak vy jste tam tedy už kopali!“ pomalu mluvil Fred a vypadal při tom zdrceně i hněvivě. Pak se vzchopil k dalšímu výbuchu zloby a vykřikl; „A co jste tam našli? — Mluvte! Mluvte hned, nebo — —“

„Nemusel bych ti to říkat!“ odpovídal Mirek i nadále klidným hlasem. „Už proto ne, že se mnou mluvíš tak, jako bych byl tvým zajatcem!“

„Nejsi od toho daleko!“ podrážděně volal Fred. „Tak ale mluv, mluv přece: Co jste vykopali?“

„Tak poslouchej dobře. Vykopali jsme — — kroniku prvních Vontů!“

„A kde je? Sem s ní!“ volal dychtivě Fred.

„Máme ji doma!“ pravil klidně Mirek. „A nevíme ještě, co s ní podnikneme!“

Vont po těch slovech přiskočil až k Mirkovi a začal jím zlobně třást.

„Tak! Tak vy tedy nevíte, co s ní uděláte! Tak já ti to řeknu, ty — ty jeden — — vy tu kroniku přinesete — a hezky brzo — rozumíš?“

Mirek odtrhl jeho ruce od svého kabátu a teď už nemluvil tak klidně: „Nepamatuješ se, jak zněla naše úmluva? Připomenu ti ji: Nabídlí jsme se dobrovolně, že vám pomůžeme v pátrání po ježkovi v kleci, kterého hledáme právě tak jako vy! A smluvili jsme si, že vypátráme, co je za železnými dvířky ve svatyni Uctívačů ginga, kam jste měli tak hrozný strach jít! A jedině, co jsme vám slíbili, bylo, že vám vrátíme vaše klíče! To jsme teď udělali. Ba dokonce — udělali jsme i víc: dali jsme vám vše, co jsme za dvířky našli. Tady ten lísteček! Řekli jsme vám i všechno o Širokovi. Nezamlčeli jsme vám nic. Že

jsme si vykopali za velikého nebezpečí vontskou kroniku na Červených schodech, to je už naše věc. Necítíme povinnost vám ji dávat. Získali jsme ji svou odvahou a svou prací. Nemáte na ni žádné právo!“

„Nebudeme se ptát, jestli máme právo!“ křičel Fred. „Kroniku přinesete — a dokud tu nebude, nedostanete zpátky svůj aparát, to vám říkám!“

Ohlédl se při těch slovech za sebe na poličku, ale aparát byl již dávno na Červenáčkově opasku.

„Kde je aparát?“ rozkřikl se Fred.

„Tady!“ zvolal Červenáček a poklepal si na kabát, pod kterým se rýsovala brašna. Vzápětí se rozběhl ke dveřím, ale Křivák a Ryška již tušili jeho úmysly a zastoupili mu cestu.

„Nikam! Nikam! Držte je!“ volal Fred. „Jsou našimi zajatci! Zamkněte klubovnu!“

Nastal divoký zmatek a zápas. Situace se přiostrčila tak, že ji už nebylo možné zvládnout klidným jednáním. Naopak Fredův křik mohl mít nedozírné následky, mohl přivolat Vonty ze všech okolních ulic. Mírek viděl, že na nějakou spolupráci s Rezavými klíči není ani pomyšlení, Jakés také společenství mezi nimi a Rychlými šípy přerval teď tento Fredův výbuch zloby a omezování jejich svobody. Mají být zajatci Rezavých klíčů! — Nikdy!

Mírek se jediným skokem přenesl přes klubovní stůl a vrazil mezi Křiváka a Ryšku. Také ostatní Rychlé šípy pochopily okamžitě veškeré nebezpečí, hrozící z Fredova křiku. U dveří nastal zoufalý boj o svobodu.

Dveře se chvílemi pootevřely a opět znovu přibouchly, podle toho, která z obou zápasících stran se právě dostala ke klíce. Fred bušil do Mirkových zad, dokud mu Rychlonožka neskočil na krk a nestrhl jej k zemi. Mírek se zapotácel, když prudce odstrčil Křiváka a upadl přes Freda. Jarkovi se podařilo otevřít dveře a Červenáček s Jindrou vyběhli ven. Křik všech tří Vontů se za nimi nesl přes dvorek do průjezdu.

Jarka ze sebe shodil Ryšku a pomohl vstát Mirkovi. Rychlonožka zaměstnával ještě Freda. Ten se pak ohnal a vrazil prudce do

Rychlonožky, až udělal několik nedobrovolných poskoků směrem ke dveřím. Sotva našel rovnováhu, vyběhl ze dveří na dvorek a hnal se přes něj do průjezdu domu.

Také Mirek a Jarka nelenili. Měli proti sobě sice tři protivníky, ale jen Fred se vyrovnal jejich síle. Ryška a Křivák byli slabší. Snaha Vontů zadržet v klubovně alespoň Mirka a Jarku se nesetkala s úspěchem. Oba se prodrali ke dveřím. Zápasili o každý decimetr půdy. Ale jakmile se dostali ven přes práh klubovny, využili vteřiny volnosti a rozběhli se přes dvorek.

Poplašný křik Rezavých klíčů se nesl za nimi. V klenutém průjezdě se zdvojnásobil ozvěnou v obludný ohlušující řev, do kterého se mísil dupot pěti párů nohou.

„Rychle! Rychle! Běží za námi!“ vyjel Jarka na Mirka. To už proběhli celým průjezdem a vybíhali právě na ulici. Na druhém chodníku viděli čekajícího Jindru, Rychlonožku a Červenáčka. Ti když spatřili, že Rezavé klíče běží za Mirkem a Jarkou, dali se na útěk a Mirek s Jarkou je následovali.

Povyk Rezavých klíčů se stupňoval. „Chyťte je! Držte je!“ volal Fred střídavě s Ryškou a Křivákem. „Vyzvědači ve Stínadlech! Mají vontskou kroniku. Jsou to Rychlé šípy, které o nás píšou ten časopis! Chyťte je!“

Následky ukořistění TAM-TAMŮ Jirkovi Rymáňovi se tedy už projevují, pomyslel si Mirek. Už každý Vont ve Stínadlech ví, že Druhá strana sleduje vše, co se ve Stínadlech děje. A že je to klub Rychlých šípů, který tato pátrání provádí.

Rezavé klíče teď už nebyly samy. Hned u domu, ze kterého za Rychlými šípy vyběhly, připojil se k nim jakýsi vyzábělý Vont a z postranní uličky se přidalo několik dalších. Křik upozornil také dva Vonty, kteří stáli na rohu ulice, kolem kterého Rychlé šípy chtě nechtě musely proběhnout. Naštěstí Vontové byli menší a Rychlým šípům, prudce rozběhnutým, nedalo velkou práci se jich zbavit. Oba Vontové učinili jen chabý a bojácný pokus je zadržet. Ale právě tak by bylo asi možné zastavit řítící se lavinu nebo rozjetou lokomotivu! Ještě rádi jim uskočili z cesty, aby je uprchlíci nesmetli.

Rychlé šípy zabočily za roh krátké uličky a Mirek odvážně vběhl do dveří prvního domu, který v ní byl. Všichni čtyři chlapci ho tam následovali. Červenáček bleskurychle přivřel dveře. Jarka se podíval znepokojeně a tázavě na Mirka: „Jsme v pasti! Neměli jsme se snad . . .“ vyhrkl mezi prudkým oddechováním.

Mirek však věděl, co dělá, jen neměl čas vysvětlovat. Teprve když chodbou domu vběhli do tmavého výklenku, kudy se vcházelo zřejmě do sklepa, pravil: „Neviděli nás, že jsme sem vběhli. Ulička je krátká, a tak se budou domnívat, že jsme ji jenom proběhli a zahnuli za další roh.“

Křik a dupot nohou, který sem zalehl z ulice, dotvrdil Mirkova slova. Vonty ani nenapadlo, že by Rychlé šípy mohly mít tu odvahu schovat se v tomto domě. Mirkovo proctví se vyplnilo. Vontové běželi dále v přesvědčení, že Rychlé šípy pokračují v běhu za rohem v další ulici. Přesto povyk Vontů u nich vyvolal až mrazení v zádech.

„Měli bychom teď honem vyběhnout a dát se opačným směrem!“ navrhol Jarka. Mirek však jeho návrh neschválil.

„Venku není ještě bezpečno!“ pravil. „Nevíme, kolik Vontů třeba běží pozadu za těmi prvními! Je taky možné, že se ti první vrátí, až zjistí, že ztratili stopu. Bude rozhodně líp, zůstaneme-li chvíli tady!“

Jarka vrhl světlo své baterky dolů po sklepních schodech. Vzápětí se otevřely dveře domu, kdosi vkročil do chodby a z ulice sem zazněl velitelský hlas: „Prohledejte každý dům, jděte i na dvorky.“

Jarka zhasl světlo. Seběhnout po schodech do tmavého sklepa bylo dílem několika vteřin. Nahoře se již ozývaly kroky vontských pátračů.

28 Útěk korytem Černé vody

„Jsou tu! Slyšíte! Jsou tady!“ zašeptal poplašeně Rychlonožka. Mirek dal rukou pokyn, ve tmě sotva viditelný, aby jej chlapci následovali dál, do hlubin sklepa. Po špičkách a s rukama dopředu nataženými se zvolna pohybovali sklepní chodbou, až zašli za její ohyb.

Tam se zastavili a napjatě poslouchali. Seshora, z chodby domu, sem zazníval neurčitý hluk, směs hovoru a kroků, ale po sklepních schodech sem dolů zatím nikdo nesestupoval.

Bylo zde trochu světleji, nahoře u stropu chodby bylo malé nízké okénko v úrovni dvora. Tímto okénkem sem padalo měsíční světlo. Hoši se přitiskli ke zdi a s tlukoucím srdcem mlčky očekávali vývoj příštích událostí.

Hluk nahoře byl chvílemi silnější, pak zase slábl a znovu zesiloval, podle toho, jak a kde se slídilové pohybovali. Pak jej chlapci uslyšeli na dvoře, kam Vontové zabrousili. Rozeznávali dokonce i některé věty jejich hovoru.

„Musí být tady někde mezi dvorky!“ pravil čísi hlas a druhý mu odpovídal: „Ale kde? — Tady nejsou. Snad druhé party budou mít víc štěstí. Představ si, že bychom je přivedli my! To by bylo něco!“ První hlas něco zabručel a pak se ozvalo něčí volání z větší dálky a hlasy se vzdálily.

Rychlé šípy byly však naprosto zticha ještě řadu dlouhých minut, než se odvážily šeptat.

„Půjdu na výzvědy!“ pravil tiše Jarka. „Podívám se ke dveřím na ulici, co se tam děje!“ Neslyšně se vzdálil.

Brzy po jeho odchodu se ozvaly na schodech těžké kroky, pomalé a vážné, směřující do sklepa. Dole se však daly na opačnou stranu, do jiné sklepní chodby. O zem zazvonily plechové nádoby. Někjaký obyvatel domu šel zřejmě pro uhlí. Chlapci si oddychli.

Jarka se vrátil asi po pěti minutách. Když měsíční záře dopadla okénkem na jeho obličej, viděli hoši, jak je znepokojený.

„Ven na ulici asi nesmíme!“ vysvětloval chvatně. „Na každém jejím konci stojí několik Vontů. Hlídadí! Vědí, že tady někde jsme!“

„A co dvorek?“ zašeptal Mírek. „Byl jsi na dvorku?“

„Nebyl! Chtěl jsem tam jít, ale dveře z chodby domu na dvorek jsou zamčené!“ pravil Jarka.

„Tak prolezeme na dvůr tady tím oknem!“ navrhl Jindra. Všichni se zahleděli k okénku u stropu chodby. Bylo asi dva a půl metru vysoko.

Mírek se shýbl a Červenáček si mu stoupl na ramena. Pak se Mírek zvolna zvedal s pomocí ostatních chlapců, až stál vzpřímeně, a Červenáček se mohl zachytit okenní římsy. Otevřel okénko a vyhlédl na dvůr. Chvilí se obezřetně rozhlížel a pak zašeptal dolů: „Je tady ticho, není vidět nic podezřelého!“

Opřel se lokty o římsu a vysoukal se okénkem na dvůr. Okénko bylo těsně u země. Sklep byl pod úrovní dvora. Snad minutu nebo dvě hoši dole ve sklepech napjatě čekali. Potom se nahoře mihl stín, který chvilí zastavil příliv měsíční záře. Byl to Červenáček, jenž oznamoval šeptem: „Vzduch je čistý! Je tu bezpečno! A zeď dvorku se dá přelézt!“

„Je to opravdu jediná cesta, kudy můžeme uniknout!“ pravil Mírek. „Tak nahoru, nahoru, už se mi to tady nějak nelíbí!“ Vysadil nahoru ještě Rychlonožku, který potom s Červenáčkem spustil do sklepa lanka. Mírek, Jarka a Jindra po nich zpola vyšplhali, zpola se nechali vytáhnout. Nejhorší bylo prolézt úzkým okénkem. Ale pro mrštné a pružné chlapce Rychlých šípů nebylo nic nemožného. Jejich těla, zvyklá na každodenní ranní cvičení, byla nejen štíhlá, ale i ohebná a plná síly.

Chladný vzduch zimního večera je ovanul. Měsíční záře se rozlévala po celém prostoru, který zabíraly dvorky, kůlny a zahrádky, ohraničené ze všech čtyř stran zadními stěnami domů. Ve stříbrném svitu měsíce vypadalo vše jako v pohádce, ale Rychlé šípky dnes výjimečně pro tuto krásu neměly oči. Jsou ve Stínadlech! Jsou pronásledováni!

Mírek usoudil, že bude nejlépe, přejdou-li několik dvorků a pokusí se vyjít ven některým z domů, které vedou do jiné ulice. Museli přelézt několik nízkých zdí, než se dostali k protější řadě domů. Naštěstí dveře z dvorku do domu byly odemčené a Mírek se vydal chodbou domu napřed na výzvědy.

Vrátil se za malou chvíli.

„Je jich tam jako much!“ zašeptal. „Vypadá to zle! Nevím, jak se dnes dostaneme domů!“

„Zkusíme jinou stranu,“ pravil povzbudivě Jarka. Máchl rukou směrem ke třetí straně čtverhranu domů, přes dvorky a kůlny. „Třeba tam v té ulici bude klid!“

Vydali se mlčky naznačeným směrem, s náladou poněkud pokleslou. Stěna domu, ke které teď směřovali, byla značně vzdálená a chlapi museli zdolávat mnohé překážky: zídky, ploty, staré bedny, opuštěné povozy a různé harampádí.

Byli právě tak asi uprostřed domovního bloku, ze všech stran obklopení velikými dřevníky, kůlnami a ploty, když Mirek zvedl rovnou ruku, a zastavil se. „Slyšíte?“ zeptal se tiše. „Něco tu šelestí — a zdá se, že jsem zaslechl i kroky!“

„To je spíš zvuk, jako by tu tekla nějaká voda!“ zašeptal Jarka po delší chvíli, napjatého naslouchání.

Jindra se opatrně přiblížil pod ochranou stínu k nízké zdi, která byla před nimi, a opatrně nahlédl za zeď. Vzápětí pak rychlými pohyby rukou zval Rychlé šipy k sobě. Zřejmě objevil za zdí něco pozoruhodného.

„Černá voda!“ zašeptal Mirek vzrušeně, když pohlédl přes zídku. Skutečně: asi tři metry pod zídkou, která však z této strany byla vlastně pořádně vysokou zdí, se vinul mezi betonovými břehy zapáchající potok, sbírající splašky Stínadel, Černá voda. Většinu jeho toku kryla městská dlažba, na které stály domy. Probíhal pod městem podzemními tunely a jen tu a tam bylo jeho koryto volné, nepřeklenuté. A zde byl jeden z těch nepokrytých úseků.

„Spustíme se dolů,“ navrhoval Rychlonožka. „Projdeme po březích Černé vody v podzemí do nějaké docela jiné části Stínadel, kde nemá nikdo ani tušení, že jsme tady pronásledovaní!“

„Svítilny máme, provazy taky!“ nadšeně přizvukoval Jindra. „Máme opravdu víc štěstí než rozumu.“

Mirek už připravoval svoje lanko, a to byl povel i pro ostatní. Svázali je v jeden dlouhý kus a Mirek jeho konec upevnil k pumpě u zídky, zatímco zbytek provazu přehodil přes zídku dolů k Černé vodě. Sešplhají dolů jeden po druhém, kromě Červenáčka, který je nejtěžší. Ten zůstane nahoře jako poslední. Až budou ostatní dole na

břehu Černé vody, odváže zde nahoře provaz, shodí jej a pak sám seskočí dolů. Nemusí se bát, hoši ho dole zachytí! Nic se mu nestane.

Chlapci neztráceli ani vteřinu. Nakonec Červenáček podle úmluvy hodil odvázaný provaz dolů a po chvilce váhání skočil za ním mezi chlapce. Každý zlomek vteřiny, kdy letěl, se mu zdál věčností. Dopadl pružně na nohy, čekající náruče ostatních čtyř hochů zmírnily prudkost jeho pádu.

Rychlonožka sbalil pohotově lano, zatím nerozvazoval jeho jednotlivé díly. Kdo ví, nebudou-li je dnes ještě někde potřebovat!

„A teď rychle odtud!“ zavelel Mírek a obrátil se tam, odkud se Černá voda malým tunelem řinula ven do otevřeného koryta. Neudělali však ještě ani deset kroků, když se z neproniknutelné tmy tunelu ozval dusot běžících nohou, mířící ven, k nim.

„Vontové!“ vyjekl Rychlonožka zoufale. Obrátil se bleskurychle k útěku. Nevšiml si však, že těsně za ním kráčí Jindra a narazil na něj. Oba by byli málem upadli, jak prudká to byla srážka.

Vtom však již kdosi z tunelu tlumeně volá: „Rychlé šípy! Rychlé šípy! Konečně! Hledám vás tu už asi hodinu! Věděl jsem, že vás tady někde najdu! Rychlé šípy! Jak jsem rád, že vás zase vidím!“

Za tohoto radostného volání vybíhá ze tmy tunelu chlapec — zřejmě Vont — ale — vždyť to je —

„Losna!“ vykřikl nadšeně Mírek a po něm všichni ostatní hoši Rychlých šípů. „Losno — kde ses tu vzal! Mysleli jsme, že tě už nikdy nespapáme!“

Losna! Otakar Losna! Jediný Vont, se kterým se spřátelili. Seznámili se s ním za pohnutých okolností loňského roku v opuštěném kostele svatého Jakuba, kde ho zachránili před davem jiných Vontů, kteří ho pronásledovali. V řetězu vzrušujících událostí tehdy Losnovi dopomohli k tomu, že se stal Velkým Vontem. Bohužel, jenom na několik minut. Po těchto minutách zasáhl tehdy do vontských jednání dospělý člověk, který způsobil úplný rozvrat celé organizace Vontů. Od tohoto pochmurného večera pak Rychlé šípy Losnu již nikdy nespapaly — až zase dnes, a to ve chvíli a za okolností, kdy to nejméně čekaly.

29 Losna vysvětluje

Losna teď podezřívavě a s obavami ve tvářích zatáhl Rychlé šípy do tmy tunelu, odkud se před chvílí vynořil, ale jeho hlas zněl i nadále radostně, když ze sebe chrлил: „Jaký to šťastný den! První můj šťastný den od toho, kdy jsem se stal Velkým Vontem. Kdybyste věděli, co hrozného mne potkalo!“ Jeho hlas se stal mimoděk naříkavým, když pokračoval.

„Myslím, že už se z toho nikdy nevzpamatuju! Jsem navždy vyděděncem Stínadel! Navždy!“ Odmlčel se a Rychlé šípy s ustrnutím hleděly na jeho černý obrys, který se odrážel proti východu z tunelu.

„Uklidni se!“ pravil chlácholivě Mirek. „Řekni nám, co se vlastně stalo? Vždyť jsi za to přece nemohl, že ti tenkrát Mažňákův otec vyrval hlavolam z ruky! Chceme ti zase pomoci při volbě Velkého Vonta. Víš dobře, že se k ní zase schyluje. A máme věc, která při tom znamenitě zatlačí, to budeš koukat!“

„Oh ne, už ne, já už nikdy nebudu Velkým Vontem!“ mluvil bezútešně Losna. „To je pocta, která mne už nikdy nemůže potkat!“

„Ale proč? Co se vlastně stalo?“ ptal se nedůtklivě Jarka. „Tak nám to vysvětli, můžeš-li.“

A Losna začal vyprávět s ostychem, ale upřímně a otevřeně. Jeho otec, v jádru dobrý člověk, ale prchlivý a snadno popudlivý, se jednou dal unést mimořádně dobrou náladou. Bylo to tenkrát, když fotbalové mužstvo továrny, ve které byl zaměstnaný, vyhrálo nad mužstvem jiného podniku. V této rozjařené náladě způsobil nehořádný hluk a na ulici se obořil na strážníka. Když jej policista předváděl na policejní stanici, udeřil jej Losnův otec svazkem klíčů prudce do spánku a vážně zranil. Byl za svůj čin zatčen a potrestán několikaměsíčním vězením. Stín této hanby padl i na jeho syna, Otakara Losnu. Všichni jeho kamarádi i přívrženci ze starých dob, kdy ještě byl oblíbený u řady stínadelských ulic, se od něho odvrátili. Nikdo se s ním nechtěl přátelit, kdekdo se mu vyhýbal, ve škole sedával osamoceně v poslední lavici. Později se vlna odporu a opovržení zmírnila a s uzdravením zraněného strážníka a návratem otce

z vězení zmizela docela. Ale vážnost, které se těšil Losna ještě loni na podzim před volbou Velkého Vonta, byla tatam.

„Jste hodní, že jste mi zase chtěli dopomoct k Velkému Vontství!“ končil Losna svůj příběh s vděčností v hlase. „Chcete-li mně však svoje přátelství i nadále zachovat přes to, co jste teď slyšeli, budu nesmírně rád! Potřeboval bych vás k mnohým věcem! Nevím, jestli mám všecko povědět hned — nebo až snad někdy jindy — — jsou tady velmi zamotané poměry — — neznám vaše názory — — nevím, s kým se tady ve Stínadlech přátelíte — — “ Jeho hlas byl najednou nejistý a v celém Losnově chování byla zřejmá jakási opatrnost, aby nepromluvil něco nesprávného.

„Nepřátelíme se tady s nikým!“ pravil Mírek trochu udiveně. „Začali jsme sice trochu spolupracovat s Rezavými klíči, ale nepohodli jsme se — a teď před nimi dokonce utíkáme!“

„Ano, to vím — právě proto jsem vás tady po dvorečcích hledal, abych se s vámi setkal. Už jsem s vámi chtěl několikrát navázat spojení, ale vždycky mě to moje neštěstí strhlo. Obával jsem se, že ani vy se mnou nebudete chtít mluvit. Proto jsem vám jen psal . . .“

„Nám že jsi psal?“ uklouzlo udiveně Mirkovi ze rtů. „My od tebe žádné psaní nedostali!“

„Dostali!“ řekl neochvějně Losna. „Vzpomeňte si na tu výstrahu, že vám hrozí ve Stínadlech nebezpečí! To jsem psal já. Po dlouhém ptaní jsem se dověděl vaši adresu, ale styděl jsem se s vámi setkat. Tak jsem vám chtěl výstrahu dát jen ke dveřím klubovny. Pak jsem měl strach, že krabičku s dopisem sebere někdo nepovolaný a že se o ní nedovíte. Proto jsem ještě hodil na dveře kámen a pozoroval jsem z konce chodby, zda krabičku skutečně zvednete.“

„Přesně tak, jak jsem to tenkrát označil!“ podotkl hrdě Jarka.

„Tak to jsi byl ty?“ pokračoval Mírek. „Ale proč právě mně hrozí ve Stínadlech největší nebezpečí? Dodnes tu výstrahu dobře nechápu.“

„Pochopíš ihned!“ ujistil ho Losna. „Jistě jsi už něco slyšel o Uctívačích ginga. Víš, kdo je vede? Ve Stínadlech je to pro mnohé Vonty ještě záhada. Sami Uctívači ginga to nevědí, kromě několika, kteří jsou vedoucímu nejbližší a pomáhají mu ve vedení. Já to taky

vím! Je to Mažňák! Pamatujete si na něj? Zápasili jsme spolu o Velké Vontství tenkrát v kostele svatého Jakuba! Jeho otec mi pak vytrhl z ruky hlavolam . . . A když potom zemřel na krysí žloutenku, Mažňák tvrdil a dodnes tvrdí, že je to hlavně tvoje vina, že spadl do té otevřené stoky. Že jsi zavinil jeho smrt. Proto tedy jeho hněv vůči tobě je přímo strašný a on usiluje o pomstu podle přísloví Oko za oko . . .“

„Znám to přísloví!“ řekl Mírek stíněně, když je Losna nechtěl celé dopovědět. „Musíme se mít všichni před Mažňákem na pozoru — a já tedy nejvíc, ačkoli za smrt jeho otce nemůžu. Proč se míchal do vašich věcí? Proč ti vytrhl tenkrát hlavolam z ruky a běžel s ním do podzemí kostela? Nikdy by se mu nestalo to, co se stalo, kdyby nechtěl získat hlavolam pro sebe. Opravdu, mám čisté svědomí, nemusím si ani trochu vyčítat neštěstí, které ho potkalo!“

Na chvíli se všichni odmlčeli a v těch několika vteřinách ticha sem dolehly čísi vzdálené hlasy.

„Jsou tady!“ zasykl Losna, „Slídilové! Rychle dovnitř! Držte se při zdi. Pak se vám nemůže nic stát, nespadnete do vody!“

Hlasy se blížily a na stínu, který vrhala zídka dolů na betonový břeh, narostly obrysy několika hlav. Hledající Vontové se dívali dolů do koryta Černé vody právě v těch místech, kde se před několika minutami Rychlé šípy spouštěly po provaze dolů.

Losna, který šel jako zkušený znalec podzemí Černé vody napřed, rozsvítil na několik vteřin baterku a propustil mezi prsty trochu její záře. Rychlé šípy si ověřily směr a postupovaly klidněji, jistěji kupředu.

„Nebojte se!“ šeptal Losna. „Znám to tady dost dobře. Zavedu vás do ulice Na terásku — tam vedou z podzemí malé schůdky, vyjde se tam ven v opuštěném zákoutí pod mostem, živá noha tam nejde — a je to dost daleko odtud. Tam už na vás určitě nebudou číhat!“

Kráčeli tak rychle, jak jen ve tmě mohli. Zpočátku se několikrát vyděsili náhlým hřmotem, který jim zazněl nad hlavami. Losna je však ubezpečoval: „Žádné strachy! Nad námi je ulice a jede po ní nějaký vůz.“

Při chůzi stále hovořili. Losna Rychlým šípům vyprávěl, jak zpočátku myslel, že se Mirek přistěhoval do Stínadel, ale že s Losnou nechce mluvit. To bylo vždy, když náhodou viděl Mirka Daneše. Teprve později zjistil, že Mirek Daneš není Mirek Dušín.

„Bydlí blízko mě!“ vysvětloval teď Losna Mirkovi. „Přistěhoval se sem asi před půl rokem. Nikdy si mne na ulici ani nevšiml — já jsem si myslel, že to je taky kvůli mému otci. Teprve pak, když jsem ho pozoroval častěji a za denního světla, jsem viděl přece jen malé rozdíly mezi tebou a jím. Nevšímal si mě, protože mne neznal! — Ještě se tady ani neohrál — a už by chtěl být Velkým Vontem!“

„Ano — známe ho dobře!“ odpovídal mu trpce Jarka. — „Málem by se kvůli němu rozpadl náš klub! Mysleli jsme totiž, že Mirek s námi hraje nějakou obojakou hru. Teprve dnes jsme vlastně přesvědčivě zjistili, že zde Mirek má svého dvojníka, a tím že je ten Mirek Daneš!“

„A vězní našeho psa Bublinu!“ vyjekl podrážděně Rychlonožka. „Ukořistili nám ho právě tehdy, když jsem se šli na toho dvojníka podívat!“

„To je váš pes?“ divil se Losna. „Vím o něm! Štěkal a vyl asi dvě noci v jejich sklepe. Teď už je tam ticho — asi zahynul!“

„Nezahynul!“ vybuchl Červenáček. „Viděli jsme ho! Dnes jsme ho viděli! Ale ti lotři ho mučí hladem a zimou. Zahyne, když ho co nejdřív nevysvobodíme. Nemůžeš nám nějak poradit?“

Losna chvíli přemýšlel: „Násilím ho těžko ze sklepa dostanete. Sklep je zamčený a Daneš se svou partou jsou pořád nablízku. Ale aspoň vám poradím, jak můžete Bublinovi přinést trochu jídla! Sklep, ve kterém ho Daneš vězní, je pod dlažbou ulice. Ze sklepa vede roura pro přívod vzduchu, která vyústuje vysoko na zdi, spadající do jiné, mnohem níž položené ulice. Víte přece, jak to tady ve Stínadlech vypadá. Z jedné ulice se díváte přes zábradlí na klobouky lidí v jiné, spodní ulici!“

„Je ta roura hodně vysoko ve zdi v té spodní ulici?“ zeptal se Jarka.

„Je! Ale kousek dál je lampa a u ní je vždycky žebřík. Když po žebříku vylezete k lampě a trochu se pak nahnete, můžete na rouru dosáhnout!“

„To je báječné!“ jásal Červenáček. „Přineseme Bublinovi spousty jídla a nacpeme mu ho do jeho vězení tou rourou!“ Nadšení v jeho hlasu pak ochablo, když dodal smutně: „Ale kdy se sem znovu dostaneme! Jak dlouho bude muset Bublina na nás čekat?“

„Zastanu tu službu za vás!“ řekl Losna. „Hned zítra večer, jak se začne stmívat, vydám se za Bublinou. Nebojte se, nenechám ho hladovět!“

Hovořili pak při chůzi o všech událostech, které se ve Stínadlech sběhly od loňského rozpadu vontské organizace, a Rychlé šípy se dozvěděly mnoho zajímavého.

Také o Rezavých klíčích uslyšely zprávu, který jim mnoho vysvětlila.

„Nemyslete si, že shánějí ježka v kleci pro sebe!“ horlil Losna. „Nějaký starý člověk, sběratel všelijakých zvláštností a starožitností, jim slíbil ohromné peníze, když mu opatří hlavolam do sbírky. Proto taky Rezavé klíče nepatří k žádné ulici! Nejsou ani u Dabinelovců, ani u Uctívačů ginga, zkrátka u nikoho! Ten sběratel dělá všechno možné, aby hlavolam dostal. V několika výkladních skříních má i lístečky s nápísem, že dá motorku tomu, kdo mu ježka opatří! Rezavé klíče se však hlavolamu pro něj nikdy nezmocní, na to dám krk! A nenajdou se ani jiní Vontové, schopní toho, aby ježka v kleci tomu člověku přinesli!“

„A víš, kdo teď hlavolam vůbec má?“ zeptal se Mirek.

„Ano, Široko. Jistě jste o něm slyšeli. Řeknete-li tady ve Stínadlech Široko, každý se zachvěje. Je to hrozné jméno. Šíří kolem sebe strach. Uctívači ginga na něj uspořádali už několik výprav. Vždy jim unikl. Nejodvážnější útočníky těžce ztrestal a ještě se jim vysmál. Leckdo o něm vypráví neuvěřitelné věci. Skáče a běhá, jako by to ani člověk nebyl, a sílu má jako medvěd. Člověk už ani neví, čemu má věřit a co je vymyšlené.“

„A co ty o něm soudíš?“ zeptal se Jindra.

„Viděl jsem Uctívače ginga, kteří se mu dostali do rukou! To mně stačí. Ale přece je nutné se s Širokem setkat. Na jaře bude volba Velkého Vonta. Je zde několik skupin a každá chce prosadit, aby Velký Vont vyšel z jejího středu. Největší naději má skupina, která bude mít nejvíc členů. A nic tak nepřiláká členstvo jako ježek v kleci. Musíme proto od Široka získat hlavolam za každou cenu!“

„Ty se chceš přece jen stát Velkým Vontem?“ zvolal udiveně Mirek. „Vždyť před chvílí jsi řekl, že jím už nikdy nemůžeš být!“ Losna se zarazil, ale pak neochotně vysvětloval: „Totiž — abyste tomu rozuměli — ano, já se už nikdy nestanu Velkým Vontem — to je pravda! Ale znám tady ve Stínadlech chlapce, o kterém vím, že by byl tím nejschopnějším a nejspravedlivějším náčelníkem Stínadel. A pro toho pracuju! Tomu musím ježka v kleci zaopatřit stůj co stůj a dopomout mu k Velkému Vontství — a zároveň nastolit ve Stínadlech pořádek a právo!“

„My ti pomůžeme!“ slíbil slavnostně Mirek. „My si taky přejeme, aby byl ve Stínadlech pokoj a mír jako po smrti Roberta Komoura!“

Došli k východu z podzemního koryta. Losna vyběhl napřed, a když zjistil, že je venku bezpečno, zavolal na Rychlé šípy. Smluvili se, že se příští pátek sejdou za kostelíkem, kde začíná ulice, v níž je uvězněn Bublina. Losna se do té doby pokusí vyzvědět co nejvíc o Širokovi. Ani na krmení Bubliny nezapomene. A všichni si připraví plány, co dál podniknout.

Losna pak ještě ukázal Rychlým šípům nejkratší směr k Druhé straně. Stíny, které vrhaly domy v měsíční záři, je na spěšné cestě k domovům kryly jako závoj neviditelnosti.

30 Odvážný plán

Nové číslo TAM-TAMU, které Rychlé šípy vydaly asi tři dny po této výpravě do Stínadel, tak bohaté na nové události, bylo přímo nabitě zajímavostmi. Druhostraníci jen hltali zprávy ze Stínadel. S ustrnutím přečetli barvitě líčení cesty Rychlých šípů za modrým světlem

a za nešťastným Bublinou. Když se dočetli, jak Rychlé šípy objevily Bublinu zmořeného hladem a zimou, neznalo jejich rozhořčení mezi. A jaký byl jejich úžas při čtení řádků, ve kterých TAM-TAM oznamoval, že Mirek Dušín má ve Stínadlech dvojníka, který je mu takřka k nerozeznání podobný, zejména při špatném večerním osvětlení. Toto setkání výjimečně popisoval Jarka.

„Nebyli jsme schopni slova,“ psal, „když Mirkův dvojník vstoupil do Bublinova vězení. Mysleli jsme všichni, že je to nějaký těžký sen a že se z něho musíme každou chvíli probít. Byli jsme úplně ohromeni. Kdybychom Mirkova dvojníka na vlastní oči neviděli, nikdy bychom neuvěřili, že je tak úžasná podoba možná. Že dva lidé mohou tak úplně stejně vypadat! Také Vontové byli velmi překvapeni, když si důkladně posvětili do Mirkovy tváře. Zejména dva z nich, kteří stáli u sklepa a při našem příchodu si Mirka nevšimli, protože vešel do sklepa s hlavou od nich odvrácenou! Nevěřili svým očím a mysleli, že se zbláznili!“

Po celé Druhé straně zavládlo veliké nadšení a radost, když byly Rychlé šípy, a hlavně Mirek, takto očistěni od podezření ze zrady. Pomlouvači se nyní styděli za své jednání. Kluby, které ve svých kronikách přelepily před několik dní čistým papírem slova, napsaná jim tam kdysi Rychlými šípy, tajně doma nad párou tento papír zase honem odlepovaly. Každý byl rád, že jeho vzor — Rychlé šípy — zůstává i nadále zářivým příkladem chlapecké slušnosti a cti. Nejšťastnější ovšem byli ti hoši a děvčata, kteří ve své věrnosti k Rychlým šípům nezakolísali ani v nejhorší chvíli, kdy se od nich odvracel kdekdo.

Po Jarkově vylíčení setkání s Mirkovým dvojníkem vzal pero zase Mirek a popisoval další příhody. Velikou pozornost vzbudily zprávy o Širokovi, které Rychlým šípům vyprávěl Losna cestou v korytě Černé vody. Staří čtenáři TAM-TAMU se znovu přihlásili a urputně zápasili o pořadí, ve kterém si mají TAM-TAM vypůjčovat. Jirka Rymáň měl plné ruce práce, aby obíhání časopisu pořádně zastal.

Rychlým šípům zatím nadešly perné chvíle přemýšlení a plánování. Každým dnem se Bublina blížil své záhubě. Čtrnáct dní a čtrnáct nocí slíbili Vontové ponechat Bublinu naživu a čekat na

vontskou kroniku, kterou měly Rychlé šípy přinést jako výkupné. Z těch čtrnácti dnů a nocí už několik minulo! Podaří se Rychlým šípům v této krátké lhůtě nalézt nějakou spásnou myšlenku na Bublinovo vysvobození? Nebo budou muset opravdu obětovat k jeho záchráně vontskou kroniku, tak naléhavě potřebnou k jiným účelům?

„Opravdu nevím — — —“ začal Mirek starostlivě řeč na první schůzce, kdy už se nemuseli zabývat psaním TAM-TAMU, „na co myslet dřív a co podniknout. Kdesi ve Stínadlech si trestuhodně nedbale pohrává záhadný Široko s hlavolamem, a ani netuší, jakou věc nedozírné ceny ježek tají. Každým dnem hrozí nebezpečí, že Široko při svých nebezpečných kouscích, které provádí, hlavolam někde ztratí. Měli bychom tedy na něj myslet jako na nejdůležitější bod naší práce ve Stínadlech vůbec. Přitom tam trpí a hyne Bublina a čtrnáctidenní lhůta se krátí každou vteřinou — a my zatím nevíme jak ho zachránit.“

„Víme jak ho zachránit!“ skočil mu do řeči Rychlonožka. „Já aspoň vím! Napadlo mě to už včera!“

„Tak povídej! Mluv! Řekni, co tě napadlo!“ sesypali se na něho chlapci. Každý byl už skoro upřemýšlený hledáním plánu na Bublinovo osvobození. Snad alespoň Rychlonožka nějakou možnost objevil!

„Nevím, jestli se mi nebudete smát!“ začal trochu nesměle. „Ale představuju si to takhle: Půjdeme prostě do toho domu, kde Bublina ve sklepe leží. Sejdeme až do jeho vězení. Jistě tam budou někteří Vontové z Danešovy tlupy. Budou se nás určitě ptát, co tam chceme a jestli neseme vontskou kroniku. My odpovíme, že se zatím jdeme jen podívat na Bublina, abychom viděli, vyplatí-li se vůbec kroniku za něj dát.“

Mirek kroutil při Rychlonožkových slovech hlavou a také ostatní hoši se tvářili trochu nedůvěřivě. Necháпали, jaký cíl Rychlonožka sleduje. Ten viděl jejich pochyby a volal nedůtklivě: „Počkejte! Vždyť ještě nevíte, co chci dál! Poslouchejte přece! Vejdeme tedy do sklepa a musíme vsadit všechno na jednu kartu. Popadneme Bublina, který bude — doufám — díky Losnově péči v dobrém stavu a vyvedeme ho nebo třeba vyneseme ze sklepa přes odpor Vontů. Budeme

se bít jako lvi! A jeden z nás se musí probít po schodech sklepa nahoru za každou cenu, ven na ulici i s Bublinou, který by zaručeně sám neutíkal. Musí běžet někdo s ním. A my, kteří tam zůstaneme — i my se probójujeme nějak nahoru! Toho už se nebojím! Nějakou tu ránu už sneseme. Nebude to první ani poslední, kterou ve Stínadlech dostaneme! Ale hlavně — že Bublinu zachráníme a — tím taky vontskou kroniku, kterou pak můžeme nabídnout Širokovi jako výměnu za hlavolam!“

Rychlonožka skončil svůj výklad a zadíval se po chlapcích. Teď se už netvářili tak pochybovačně! Seděli chvíli mlčky a pak Mirek pravil: „Tvůj návrh je sice hodně nebezpečný, ale obávám se, že jiný opravdu nevymyslíme! A připravíme-li ho dokonale, je možné, že se nám i plně podaří!“ Důkladný Jarka se potom ujal slova:

„Musíme si promyslet napřed každý krok, každé slůvko, které tam proneseme, aby Vontové nepojali podezření ještě dřív, než se dostaneme k Bublinovi. A musíme se připravit i na jejich nejrůznější otázky, které nám po cestě ze schodů budou klást, abychom nepřišli do rozpaků co odpovědět. Musíme si i sestavit celý plán, jak půjdem, kdo první, kdo vedle koho bude stát, a vůbec každou podrobnost. A to zejména na útěku s Bublinou nazpět nahoru! Uvažte, že tam v těch několika minutách půjde o všechno: o vontskou kroniku i o Bublinův život! Hrozili, že ho zabijí při našem prvním pokusu o jeho vysvobození. Myslím, že by svou pohrůžku opravdu splnili. Jsou všeho schopní. Nepodaří-li se nám útek s Bublinou, zbývá nám jen jediné: jeden z nás bude muset utíkat domů pro vontskou kroniku, zatímco druzí na něj počkají ve sklepě jako rukojmí. To by snad jediné Bublinu ještě mohlo zachránit: kronika Vontů, okamžitě přinesená jako na usmířenou za nezdařený pokus o jeho osvobození!“

Mirek za jeho výkladu zatím nakreslil v hrubých obrysech plán domu, ve kterém je Bublina, hlavně průjezdu, schodiště do sklepa a sklepní chodby. Na dalším listě pak znázornil Bublinovo vězení. Když Jarka domluvil, začali se radit a na pláncích určovali, kdo kde bude v těch nebezpečných vteřinách stát, aby své síly co nejučinněji rozložili.

Celá schůzka padla na přípravu a promyšlení nových podrobností tohoto odvážného plánu.

„Už aby tu byl pátek!“ toužil Rychlonožka. „Nemůžu se ani dočkat, až tam do toho sklepa vpadneme! A to vám říkám! Jestli se můj plán podaří, tak se o tom musí do kroniky napsat aspoň deset stránek!“ Při těch slovech se žertovně naparoval, jak jen on to dovedl, až se všichni rozesmáli.

31 Před mrtvým se smeká

Dny, které chyběly do pátku, vyplnili chlapci Rychlých šípů hlavně učením a psaním všech možných úkolů do školy. Lehce šli vždycky potom za svými klubovními zábavami — a za svým pátráním ve Stínadlech, když věděli, že mají své školní povinnosti v pořádku! Mirek poradil hochům ještě jinou báječnou věc: Přihlásili se ve škole — ovšem po důkladné přípravě — dobrovolně ke zkoušení.

Červenáček s Rychlonožkou chtěli shánět pro Bublina hromady kostí a smažených bramborů, ale Mirek rozhodl, že vezmou potravy jen málo. Bublina by nemohl dobře běžet! Však už se dočká, až ho dostanou domů!

Ve středu a ve čtvrtek napadlo dost sněhu, který se venku za městem udržel. Ale v ulicích města se změnil ve špinavou vodu a bláto. V pátek dopoledne padala směsice deště a sněhu, ale do odpoledne se počasí zlepšilo a Rychlé šípy vyrazily z domova za poměrného sucha.

Celou cestu si hoši opakovali šeptem všechny podrobnosti plánu. Jakmile Rychlé šípy vejdou do Bublina vězení, Rychlonožka a Červenáček se zvolna sehnou k Bublinovi, a zatímco Mirek, Jarka a Jindra se budou snažit hovorem odvrátit pozornost Vontů, Rychlonožka a Červenáček se s Bublinoou nenápadně přiblíží k východu z vězení. Budou k němu pořád sehnutí, budou se s ním mazlit, hladit ho a dají mu kousek jídla. Rychlonožkova ruka bude stále zaklesnutá do Bublina obojku. A najednou v nejpráhodnějším okamžiku oba

vyrazí s Bublinou ven ze sklepa, vrazí celým shýbnutým tělem do Vontů, kteří by jim snad stáli v cestě — — — vyběhnou s Bublinou po schodech do průjezdu domu — a pustí se odtud — poběží domů, na Druhou stranu, Mirek, Jarka a Jindra jim budou krýt za útěku záda. Snad se jim poštěstí vyběhnout za nimi po schodech nahoru!

Losnovi byla v tomto zoufale odvážném plánu přidělena také určitá úloha. Hoši mu ji vysvětlí, až se s ním setkají za kostelíkem, kde si s ním smluvili schůzku. Losna počká před domem, ve kterém je Bublinovo vězení. Bude se tvářit, že Rychlé šípy vůbec nezná. Kdyby viděl, že z průjezdu domu někdo z vontských pronásledovatelů vybíhá za kýmkoli z Rychlých šípů, připlete se mu úmyslně „nešťastnou náhodou“ do cesty — a tím pronásledování Rychlých šípů přece jen trochu zdrží.

Cesta dnes tak rychle a hladce neubíhala jako posledně! Stínadla byla jediným velikým úlem. V jejich uličkách a zákoutích i průchodech potkávaly Rychlé šíp desítky Vontů. Skoro v každé uličce docházelo k prudkým srážkám. Často museli chlapci postupovat jen dům od domu a schovávat se v nich na celé dlouhé minuty, než mohli v cestě pokračovat.

„Nejvyšší čas, aby došlo k volbě Velkého Vonta!“ zašeptal Mirek k chlapcům po jednom z takových kvapných úniků do domu. „Dřív tu nebude pokoj a bezpečí!“

„Škoda, že nemůže být Velkým Vontem Losna!“ poznamenal Jarka. „Mohli bychom jeho prostřednictvím působit na celá Stínadla — a udělat z nich pořádnou čtvrť!“

Ačkoli se vydali na cestu poměrně brzy, bylo již husté šero, když se dostali konečně ke kostelíku. Soumrak v zimních měsících na sebe nedává nikdy dlouho čekat!

Losna zde už byl. Vystoupil jako duch z mlhy a šera, odlepil se od kostelní zdi, ke které se přitiskl, takže se stal takřka neviditelným. Usmál se na ně a podával všem ruku.

„Co Bublina?“ vyhrkl dychtivě Červenáček. „Byl jsi u té roury?“

„Byl! Byl!“ kýval hlavou Losna. „Nemějte starost! Předevčírem jsem tam byl naposledy! Dnes si k němu zavoláte rourou vy sami! Jen by neměl pokaždé tak štěkat. Strážcům to musí být nápadné,

když se Bublina tak náhle ve sklepě rozštěká. A jednou se přece jen půjdou podívat k němu dolů — a pak se prozradí, že ho přikrmujeme.“

Mírek se bezpečně usmál a pravil: „Žádné strachy! Až dosud strážcové nic nepostřehli — a dnes je konec Bublina vězení! Rozhodli jsme se osvobodit ho za každou cenu! A i ty nám k tomu můžeš dopomoct!“

„Já?“ žasl Losna. „A jak? Jak chcete Bublina osvobodit?“

Mírek místo slov zatlačil Losnu za výstupek kostelní zdi a zde ve tmě vysvětloval udivenému Losnovi svůj plán. Jeho podíl na něm byl celkem malý, ale srozumitelný a nepříliš nebezpečný. Prostě se bude plést do cesty Vontům, kteří snad budou pronásledovat někoho z Rychlých šípů. Hlavní je, aby se omylem nepřipletl do cesty Mirkovi, Jarkovi a Jindrovi, kteří poběží z domu ven. Možná hned za Červenáčkem a Rychlonožkou!

Když Mírek jako hlavní mluvčí skončil svůj výklad Losnovi a Losna už neměl žádné otázky, nastalo několik vteřin napjaté ticho. Až dosud jsou v jakéms takéms bezpečí. Až dosud jen plánovali Bublina únos. Ale teď nastává chvíle činu. Teď — anebo nikdy! Bublina život visí na vlásku! Přetrhne se ten vlásek? — Je konec klidu, konec bezpečí!

„Tak jdeme!“ řekl Mírek rozhodně a krátce. Kolikrát už hoši slyšeli podobná slova, kterými zpravidla zahajoval první kroky nějakého nebezpečného podniku!

Vyšli z tmavého zákoutí a všichni měli pocit, jako kdyby skočili z pevného bezpečného břehu do dravého proudu rozvodněné řeky. Nevěděli, jaké události jim přinesou nejbližší hodiny, a šli se stísněným srdcem. Nevěděli ještě, že za chvíli bude jeden z nich ležet na stínadelské dlažbě nehybný, oplakávaný ostatními — a přece je skličovala podivná předtucha nějakého neštěstí. V klubovně pečlivě sestavený, promyšlený plán se začal zvolna a nepozorovaně hroutit ještě dříve, než jej mohli začít provádět.

„Kdy jsi byl naposledy u roury?“ protrhl ticho cestou jako první Jindra. Otázka platila Losnovi. „Předevčírem? To bude Bublina po-

řádne vyhládlý! To znamená, že vlastně dva dny nic nejedl! Nevím, jak bude utíkat!“

„Tak pojďme napřed k rouře a hodíme mu tam trochu jídla!“ navrhol Rychlonožka. „Aspoň se trochu posilní a — packy mu budou líp sloužit!“

Mírek s Rychlonožkovým návrhem souhlasil: „Nic se nemůže stát, když se k té rouře napřed podíváme! A když bude Bublina štěkat, nevadí! Aspoň přivolá strážce a my potom — až přijdeme do domu nebudeme muset jeho vězňatele příliš dlouho hledat a svolávat. Budou už ve sklepe u Bubliny!“

Losna měl stejný názor, a tak vedl Rychlé šípy uličkou, svažující se z kopce, místo aby šli přímo do ulice, ve které bylo Bublino vězení. Po pravé straně této ulice byla zeď, stále vyšší a vyšší. Po jejím vodorovném vrcholu vedla horní ulice. Aby ze zdi horní ulice nemohl nikdo spadnout do ulice dolní, bylo na jejím okraji zábradlí. Několik malých Vontů nahoře stálo u zábradlí, lezli po něm a pouštěli kamínky na Rychlé šípy. Nic se jim nemohlo stát, poněvadž byli vysoko nad nimi. Když však na ně Losna zabouřil, utekli od zábradlí na druhou stranu horní ulice, k domům, kam z dolní ulice nebylo vidět.

Zeď, na jejímž vrcholu vedla tato horní ulice, byla již spádem dolní ulice pořádně vysoká, když Rychlé šípy pojednou spatřily u jedné ze svítilen na zdi cosi černého, co vyčnívalo ze zdi.

„Jsme tady!“ řekl Losna tiše. Ano — ze zdi vyčnívala asi půl metru dlouhá roura. Byla velmi vysoko, skoro u zábradlí horní ulice, ale přece zase ne tak vysoko, aby se k ní mohlo dosáhnout z chodníku horní ulice. Ani kdyby si někdo nahoře u zábradlí lehl na zem a natáhl ruce dolů k rouře, nedosáhl by jí! Ale k lampě, asi metr vedle roury, vedl obvyklý žebřík.

„Ten žebřík je tady, jako by ho tu schválně postavili!“ pravil Mírek vděčně. Sáhl na jednu jeho postranici a zatřásl jí, aby se přesvědčil o jeho pevnosti. Žebřík, postavený těsně u zdi, se zakymácel, ale neskácel se. Byl jako obvykle nahoře připevněný řetězem.

„Musí se tam lézt pomalu!“ mluvil znalecky Losna, „ale nic se nemůže stát, když se člověk pořádně drží. Žebřík nespadne. Jen se tam

nahoře musíte ze žebříku pořádně naklonit, abyste dosáhli na rouru!“ Rozhlédl se opatrně, nejde-li nějaký chodec. Ulice byla prázdná.

„Děkujeme ti!“ odpověděl Mírek. „Ale — když už jsme tady — posloužíme dnes Bublinovi sami. Vylezu tam! Neboj se, že spadnu!“

Losna rozhodil ruce: „Jak chcete! Ale dej si pozor! Roura do sklepa je dost dlouhá. Musíš tam ty kosti nebo co jste to přinesli házet po kousku a prudce, aby neuvázly někde uprostřed roury, ale aby prolítly až do sklepa! Levou rukou se drž roury, pravou vyndávej kosti z kapsy a házej dovnitř!“ Mírek si už zatím podle jeho rady vstrčil sáček se psími lahůdkami do pravé kapsy kalhot a začal vystupovat na první příčky žebříku. Vzpomněl si přitom, jak nedávno po podobném žebříku stoupali přes zed' svatyně Uctívačů ginga.

Losna odešel asi dvacet kroků po svahu ulice, aby tam hlídkoval.

Mírek se dostal až nahoru k lampě. Roura byla opravdu dost daleko od žebříku. Ten se nadto ještě kýval, nestál pevně, a Mírek se musel velmi snažit, aby z něho nespádl. Byl by to ošklivý pád z té velké výšky na dlažbu!

Teď se konečně nahnul ze žebříku a postupně oběma rukama se zachytil roury. „Bublino!“ zavolal přitom do ní tlumeně.

Vzápětí na toto zavolání se z roury ozval Bublínův vzrušený, radostný štěkot, byť ne tak ostrý a živý, jaký Rychlé šípy slýchaly dříve.

Mírek sáhl pravou rukou do kapsy, rozmáchl se a vařená morková kost vlétla do tmavého otvoru roury. Bublína štěkal ještě hlasitěji a Mírek jej marně utišoval polohlasným voláním. Bublínu nebylo možné umlčet. Jeho štěkot vycházel z roury jako mocný zvukový proud a naplnil večerní ticho ulice. Jarka dole pod žebříkem trnul obavami, že štěkot vzbudí pozornost nejen na ulici v domě, kde Bublínu vězní, ale i zde. Vykročil proto po chodníku opačným směrem, než šel Losna, aby hlídkoval, kdyby někdo šel sem dolů z kopce.

Mírek se už nezdržoval voláním na Bublínu a jeho uklidňováním. Kousek po kousku házel co nejrychleji do Bublínova vězení. Některá kost se v tom chvatu minula cíle, zarazila se o okraj roury a spadla na zem. Rychlonožka ji sebral a hodil ji Mirkovi zpět do ruky.

Bublinův štěkot zmlkl. Mirek si to vykládal tak, že se Bublina pustil do hodování. Kdyby byl chvíli pozorněji u roury naslouchal, zaslechl by ještě něco jiného než dychtivé Bublinovo funění a chroupání kostí. Zaslechl by i jakýsi šepot a kroky. Nebylo však času na poslouchání, ostatně Mirka to ani nenapadlo. Jeho jedinou snahou bylo, aby už měl kapsu vyprázdněnou a mohl opustit své vratké stanoviště.

Losna stále ještě hlídkoval ve tmě níže v ulici, zatímco Jarka setrval na stráži v její horní části. Vše se zdálo bezpečné a klidné. Nebezpečí však přišlo odjinud, odkud je nikdo neočekával!

V horní ulici nad Mirkovou hlavou se ozval dupot mnohých a rychle běžících nohou. Mirek si jej uvědomil až tehdy, kdy se nad ním za zábradlím ozval křik: „Co to tam děláte? Zapomněli jste na naše podmínky?“

Byl to hlas Daneše, výhrůžný a panovačný. Mirek se zděšeně podíval nahoru a viděl Daneše přehnutého přes zábradlí a hrozícího mu zaťatou pěstí. Daneš volal ještě něco dalšího, ale jeho slova zanikla v křiku mnoha Vontů, kteří se přitíhli k zábradlí a tlačili se tak, aby byli co nejbližší nad Mirkem. A jiní sbíhali z kopce do dolní ulice, kde se Jarka marně snažil zastavit jejich běh.

Mirek se bleskurychle vzpřimil, chopil se rukama žebříku a začal sestupovat co nejrychleji po jeho příčkách dolů. Jeden z Vontů nahore za zábradlím však byl rychlejší. Přehnul se přes zábradlí a dlouhou dřevěnou tyčí uhodil Mirka silně do ramene a do hlavy.

Byl to silný úder. Silnější, než snad samotný Vont zamýšlel. Mirkovi se zatmělo v očích. Připadalo mu, že se mu hlava musí rozskočit. Pak však necítil již nic. Jeho ruce, až dosud křečovitě svírající příčky žebříku, povolily, celé Mirkovo tělo se podivně podlomilo — a hrůzně pomalu začalo padat pozpátku do hlubiny pod žebříkem.

Vontové, kteří přemohli Jarku a táhli teď dolů, viděli, jak Jindra, Červenáček a Rychlonožka se marně snaží zmírnit Mirkův prudký pád. Rychlonožka nastavil Mirkovu tělu svá záda a byl jím sražen k zemi. Jindrový a Červenáčkovy paže, napřažené proti letícímu tělu, se div nezlomily. Přes všechnu snahu hochů dopadl omráčený Mirek

prudce na dlažbu a všechny tři chlapce až bodlo u srdce, když Mirkova hlava ostře narazila na dláždění.

Vontové sem doběhli, právě když se Jindra, Červenáček a Rychlonožka s nárkem shýbali k Mirkovi. Nad čelem mu prýštila z hlavy krev. Tvořila červenou stružku a skapávala na dlažbu.

„Mirku!“ volal pronikavě Jindra. „Mirku, probud' se nám! Nesmíš umřít! Mirku! Slyšíš? Ne — ne!“ Zoufalý pláč mu přerval další slova a Jindra klesl vedle Mirkova nehybného těla.

Vontové začali hrubě cloumat Červenáčkem a Rychlonožkou a ti se ani nebránili. Stáli zde jako zkamenělí, oněmělí hrůzou nad tím, co se stalo. Vontové jim uštedřili několik ran, ale chlapci je snad ani necítili.

„Podívejte se!“ vykřikl pak poplašeně jeden z Vontů a ukázal k zemi, na Mirka, jehož čelo zatím rozbrázdilo už několik stružek krve.

„Nehýbá se! Je asi mrtvý!“ vydechl jiný Vont a ustoupil bázlivě o krok dozadu.

Vont staršího vyzáblého obličejě přikročil blíž, podíval se zkušeně na ležícího Mirka a řekl zděšeně: „Vypadá to tak! Viděl jsem už několik mrtvých lidí. Všichni byli taky tak bílí jako ten tady!“

„My za to nemůžeme!“ vyjekl Vont, který první promluvil, když sem doběhli. „Co je nám do toho? Spadl ze žebříku! Neměl tam lézt! Pojd'te radši odsud! Rychle!“ Poslední slova už volal v běhu. Obrátil se směrem, kde měl hlídkovat Losna a prchal z kopce, jak nejrychleji mohl. Ostatní jej následovali a brzy všichni zmizeli ve tmě ulice.

Zdrcený Jindra povstal a jeho místo u Mirka zaujal Červenáček. Zvedl jeho hlavu, ze které zatím přestala proudit krev. Pak vzal Mirka pod rameny a snažil se jej dotáhnout ke zdi, aby se o ni mohl opírat zády, Jindra a Rychlonožka pochopili jeho úmysl a pomohli mu.

Mirkova hlava však klesla bezvládně k rameni a celé jeho tělo se zvolna hroutilo kupředu a k zemi.

„Mirku — proboha — co to děláš?“ vykřikl Červenáček zoufale a přiskočil, aby zachytil klesající tělo. „Ne — ne — to nesmíš!“

Červenáček se rozplakal a Rychlonožka tu stál jako kamenný sloup, neschopný jediného slova ani pohybu.

Pak Jindra pomalu a jako ve snách přistoupil a sejmul čepici. Stál tiše a významně jako člověk, který se modlí u hrobu.

Ted' teprve si Červenáček a Rychlonožka jasně uvědomili, co se vlastně stalo.

Smeká se přece jen před mrtvým!

A Jindra smekl!

Mirek je tedy mrtvý!

32 Vont s vyhaslýma očima

Jindra se vzpamatoval první. Odhodil čepici ke zdi a rval z kapsy kalhot příruční lékárníčku. Slzy mu na několik vteřin zkalily zrak tak, že viděl všechno rozmazaně. Usušil si kvapně oči dlaní.

Rychlonožka se shýbl k Mirkovi a položil mu bojácně ruku na čelo tam, kde nebyly stružky krve. Rychle však uškubl ruku zase zpět. Mirkovo čelo bylo studené a vlhké. Rychlonožka si to netroufal Jindrovi ani povědět.

Jindra však viděl Rychlonožkův pohyb a pochopil. Přesto sundal gumovou pásku, navléknutou přes lékárníčku, aby se sama neotvírala — a vykřikl: „A co srdce? Snad přece tluče! Podívejte se rychle! Nestůjte tady jako sloupy. Hněte sebou!“

Podářilo se mu otevřít lékárníčku a vyndat z ní lahvičku čistého lihu a vatu. Rychlonožka zatím ustrašeně zajel rukou Mirkovi pod svetr a rozepjal mu košili na prsou. Byl tak rozehvěný, že chvíli nevěděl, na které straně má hledat srdce. Konečně vykřikl: „Bije! Ono bije! Jindro, Jindro, Mirkovi bije srdce — málo, ale bije!“

Jindrovi div nepadla lahvička z ruky radostným rozčilením. Mirkovi bije srdce! Tak tedy není ještě konec?! Ještě není vše ztraceno! Ještě je jiskřička naděje!

„Opravdu?“ zvolal nadšeně. „Co bych za to dal, kdyby to byla pravda! Počkej, přesvědčím se!“ Strčil při těch slovech Červenáčkovi do rukou lékárníčku, vatu i lahvičku a položil ruku na Mirkovo srdce.

Jeho napjatý, úzkostlivý výraz se za několik vteřin změnil ve výraz nejšťastnějšího člověka na světě. „Mirek je živý! Mirek je živý! Lidičky, Mirek žije!“ volal bez přestání a z očí mu kanuly znovu slzy, které však teď byly slzami radosti a vděčnosti nad tímto objevem.

Ze tmy sem kdosi běžel, ale Rychlé šípy si jej povšimly, až když byl skoro u nich. Byl to Jarka, který vůbec nevěděl, co se zde stalo. Přepadli ho na jeho hlídce Vontové, kteří sem utíkali z horní ulice. Po krátkém zápase s nimi utíkal pryč, v domnění, že Mirek zatím zpozoroval nebezpečí a utekl s ostatními hochy z kopce dolů opačným směrem.

„Co tady děláte?“ vyjekl úzkostlivě, když spatřil Mirka zpola ležícího na zemi a Červenáčka, který pracně držel oběma rukama jeho ramena, aby se nezhroutil úplně.

„Vontové ho shodili ze žebříku!“ vysvětloval chvatně Jindra. „To jsem rád, Jarko, že jsi tady! Mysleli jsme — víš — mysleli jsme — — on se nehýbal a byl bledý jako křída . . . a teď jsme teprve zjistili, že mu tluče srdce! Je živý! Je zachráněný! Nedovedeš si představit, kolik úzkosti jsme vytrpěli v těch několika minutách!“

Jarka při Jindrových slovech převzal lékárníčku a očistil Mirkovi ránu na čele. K nepopsatelné radosti všech chlapců Mirek přitom chabě pootevřel oči a zadíval se na hochy nechápavým pohledem. Osvěžující účinek čistého lihu, kterým Jarka potřel Mirkovi i spánky, se projevil.

„Mírku — no tak, podívej se přece na nás trochu!“ domlouval Rychlonožka Mirkovi. Nikdo nemohl pochopit, že Mirek ještě před deseti minutami byl zdravý, silný a bystrý.

Ještě několikrát Mirek zase zavřel oči, ale čím dále tím více je nechával otevřené, až se trochu usmál a zašeptal. „Dal jsem vám — asi hodně práce — vidíte? Co se to vlastně se mnou stalo?“

Rychlonožka mu to vysvětlil svým způsobem: „Nějakému vontskému plantážníkovi ses na tom žebříku nelíbil. Měl v ruce nějakou hůl či co a chtěl ti svou nelibost vysvětlit ručně. No — a ty ses urazil a hapal jsi nám dolů!“ Jeho výřečnost pracovala už zase na plné obrátky. Byl šťastný a veselý.

Mirek za pomoci Jarky a Jindry vstal a Červenáček se pokoušel očistit jeho oblek od bláta.

„Tak co — jak to jde?“ zeptal se Jarka úzkostlivě.

Mirek se opřel celým tělem o zeď a jeho tvář měla unavený výraz „Dobře!“ pravil. „Dobře to půjde. Je mi jen trochu špatně. Mám asi lehký otřes mozku. Při takové věci se vždycky ozývá žaludek!“ Vzápětí se také již otočil od chlapců ke zdi a zvracel.

„Teď to půjde ještě líp!“ usmál se potom. Bylo na něm vidět, jak se přemáhá, že mu není ani trochu dobře.

Jarka mu prohlédl ránu na čele. Nebyla hluboká, jak se původně domníval. Ustříhl kus náplasti a přiložil ji Mirkovi na čelo. Chtěl mu obvázat hlavu, aby náplast lépe držela, ale Mirek nechtěl. Obával se, že by s obvazem byl příliš nápadný, i doma by se rodiče velmi polekali. Pouhá náplast nezpůsobí takový úlek.

V místech, kde Jarku přepadli na hlídce, se nyní shromáždilo zase už několik Vontů. Zřejmě pozorovali, co Rychlé šípy dole na svahu ulice dělají s domněle mrtvým Mirkem.

„Nepůjdeme k nim nahoru do kopce!“ pravil Mirek, když Vonty spatřil. „Pojďme raději sem směrem dolů — někudy se už potom ze Stínadel pryč dostaneme! Dnes ještě není tak pozdě!“

Všichni s jeho návrhem souhlasili. Nechtěli se znovu střetnout s Danešovou skupinou. O Bublinovi nehovořili. Na jeho záchranu dnes nebylo ani pomyslení.

„Plán jsme pokazili dokonale!“ řekl Mirek trpce. „Měli jsme jít hned do Bublinova vězení, jak jsme měli umluveno — a možná že bychom byli teď i s Bublinou už dávno v bezpečí na Druhé straně. Když jsem házel Bublinovi kosti do roury, přivolal asi štekotem Vonty. Když viděli, jak kosti lítají z roury do sklepa, pochopili oč jde, oběhli dům a z horní ulice nás přistihli!“

Někdo se vynořil ze tmy zákoutí a zvolal: „Haló — Rychlé šípy — jste to vy? Jste živí a zdraví?“ Byl to Losna.

„Jak vám to dopadlo? Utekli jste jim? Nestalo se vám nic? Už jsou pryč?“ chrлил ze sebe. „Víte — já musel zmizet, jak se objevili! Nezlobte se na mne! Byl bych tady ve Stínadlech úplně nemožný, kdyby se rozkřiklo, že se s vámi přátelím!“

Zpozoroval náplast na Mirkově čele a Jindra mu musel vysvětlit, co všechno se událo od té chvíle, kdy se nahoře na zdi za zábradlím objevili křičící Vontové.

„Ti lotři!“ ulevoval si Losna ustavičně při Jindrově výkladu. „Ti ničemové! Opravdu je nejvyšší čas, aby tady byl pořádek! Ale bude to už brzo! Uvidíte!“

„Budeme rádi, když se tvé proroctví vyplní!“ vzdychl mdlé Mirek. „Pomůžeme při zjednání pořádku a práva ve Stínadlech všemi silami, kde jen dokážeme. Můžeš se na nás spolehnout. Jenže pro nás je teď nejdůležitější zachránit Bublínu. Jakmile bude venku ze zajetí Danešovy party, budeme hned klidnější a můžeme se věnovat všemu ostatnímu.“

„Já myslím, že je se vším už konec!“ povzdechl beznadějně Červenáček. „Jestli je Bublína po té dnešní události ještě vůbec naživu, nemůžeme ho od Daneše dostat jinak, než když mu dáme kroniku Vontů!“

„Ne — ne! To nesmíte udělat!“ vykřikl pobouřeně Losna. „Kroniku nesmíte vydat z rukou za žádnou cenu! Ani za cenu života vašeho Bublíny, rozumíte! Ta kronika bude přitahovat na naši stranu celé stínadelské ulice, získáme spousty přívrženců a můžeme tak vyhrát volby Velkého Vonta! Pochopte to přece! Vontská kronika — to je něco stejně úžasného jako ježek v kleci! Máte ji opravdu? Neříkáte to jen tak? Celá Stínadla o tom mluví, že jste tady někde kroniku vykopali. Mnozí tomu nechtějí ani věřit!“

„Ale ty nám věříš?“ zeptal se důrazně Jarka. „Oklamali jsme tě snad někdy? Ani jednou! Věř nám i teď!“

Na Losnu tato přesvědčivá slova působila. Kráčel vedle Rychlých šípů chvíli mlčky a pak zvolna pravil: „Myslím, že přišel čas, abych vás přivedl k našemu náčelníkovi!“

„K náčelníkovi? K jakému náčelníkovi? Kdo to je?“ tázaly se udiveně Rychlé šípy.

„Je to nejspravedlivější a nejčestnější Vont dnešní doby!“ ujistil je Losna hrdě. „Je to ten, kterému sloužím! Ten, kterému musíme vydobýt Velké Vontství za každou cenu, chceme-li, aby zde bylo právo a klid. Nemá ještě příliš mnoha přívrženců, ale získáme je! Na jaře,

až budou volby Velkého Vonta. Všechny skupiny ve Stínadlech se už dohodly, že Velkého Vonta zvolí z té skupiny, která bude mít nejvíc členů. Musíme to být my!“

„Ať nám napřed ten tvůj náčelník poradí, jak osvobodit Bublínu — a pak mu budeme sloužit jako ty!“ hovořil mrzutě Červenáček. „Dokud není Bublína doma, nemám náladu!“

„Náš náčelník je nejen dobrý a spravedlivý, ale taky chytrý!“ pravil slavnostně Losna. „Však uvidíte! Jen pojd'te! Pojd'te se mnou a uvidíte. Jistě nám dobře poradí!“

Za hovoru kráčeli všichni stále hlouběji a hlouběji do stínadelského bludiště. Snad ještě nikdy při svých výpravách do této starobylé, ponuré čtvrti nešly Rychlé šípy tak složitou cestou, jakou je vedl teď Losna. Chvillemi hoši procházeli průchodními domy, přes opuštěné dvorky, přelézali nízké zidky, vystupovali po schůdcích a sbíhali dolů do jiných, pak vešli do jakéhosi spoře osvětleného domu, vystoupili až do druhého patra, přešli pavlač a vyšli průchodem z této pavlače ven do jiné ulice, která byla o mnoho metrů výše než ta, ze které do domu vstoupili.

Šli skoro mlčky, jen Losna občas prohodil jméno té či oné uličky nebo místa, kterými právě procházeli. A byla to jména podivná a docela přiléhající těm smutným místům: V úžlabině — Ztracená ulička — V chapadlech — Černá ulička — Na porážce — Zádušní ulice — a jiné a jiné. Rychlé šípy si všechna místa ani nepamatovaly.

„Víte — my si říkáme Žlutý květ!“ začal pak zase tiše Losna. „Dřív jsme žádné jméno neměli. Ale když se sem do Stínadel dostaly ty vaše časopisy, které vám Vontové na Druhé straně ukořistili, mluvilo se tady hodně o Robertu Komourově a o žlutém kvítí, které mu Vontové tenkrát nanosili na rakev, když umřel. Psali jste to všechno v TAM-TAMU. A my jsme si dali podle toho kvítí název. Má nám pořád připomínat doby svornosti celých Stínadel, jaké tu panovaly tenkrát po smrti Roberta Komoura.“

„Kolik vás je?“ zeptal se Mírek.

„Dost, ale přece ne tolik jako v jiných tlupách,“ doznal Losna. „Měli jsme svůj klub už dřív, ovšem bez názvu. Bylo nás šest. Za chvíli uvidíte naši původní klubovnu. Teď máme asi sedmdesát pří-

vrženců. Je s námi celý Tmavý průchod, Opuštěný kout a Hrnčířská ulice. Máme své lidi ale i v jiných ulicích. Mají za úkol získat pro nás celou svou ulici!“

Prošli úzkou uličkou, kterou tvořily dvě vysoké zdi bez oken, za-bočili do jakýchsi vrátek a prošli domem do rozlehlého dvora. „Jsme tady!“ řekl tiše Losna. „Pojďte za mnou. Je to historický okamžik! Kéž by byl pro vás i pro nás šťastný!“

Zavedl Rychlé šípy k dřevěné stavbě bez oken a třikrát zaklepal. Uvnitř se ozvaly pomalé kroky a čísi nedůvěřivý hlas se zeptal: „Kdo klepá?“

Losna přiložil obličej až ke stěně a zašeptal. „List Žlutého květu! Přivádím dobré přátele! Otevřete!“

Po těchto slovech se ozvalo uvnitř šeptání a za několik vteřin se otevřela malá dvířka a do tmy dvora se vylilo červené světlo.

Losna vstoupil první a Rychlé šípy vkročily dovnitř za ním.

Několik prvních vteřin nerozeznávaly nic. Až teprve když si jejich oči zvykly na temnotu, která v této rozlehlé kůlně panovala, postřehly, že zde stojí nějaký velký plochý vůz stavěný pro koňský potah, a na něm kolem lampy rozeznaly jakési postavy.

Vůz měl nízké boční stěny a Rychlé šípy s údivem pozorovaly, že na voze jsou stoly, lavice a skříně.

„Ten vůz tady —“ vysvětloval Losna. „To je naše klubovna. Snad už dvacet let a ještě déle se vozu nepoužívá. Otec jednoho našeho člena nám dovolil, abychom si na voze zařídili klubovnu. Nikdo cizí sem nepřijde, máme klíče od celé kůlny.“

Shluk postav u lampy na voze se rozestoupil a světlo teď mocněji zazářilo do všech koutů celé kůlny. Rychlé šípy viděly po stěnách rozvěšené staré koňské postroje, plachty a houně. Z vozu se teď ozval podivně známý hlas, kovově jasný a vlídný, který se ptal Losny: „Kdo jsou ti tvoji dobří přátelé, Oto?“

„Tady! Tady!“ zašeptal rychle Losna k Rychlým šípům a ukázal jim malé schůdky, vedoucí na vůz. Pak už odpovídal hlasu tam nahoru: „Jsou to ti chlapi, o kterých jsem ti už tolikrát vyprávěl, Vlád'o! Ti, o kterých teď mluví celá Stínadla!“

„Snad ne dokonce Rychlé šípy?“ zeptal se zase hlas na voze. To se již na vůz dostal Mirek a odpověděl za Losnu: „Ano, Rychlé šípy! Osobně a v plném počtu!“ Zadíval se pátravě na chlapce, který kladl Losnovi své otázky.

Jakmile Mirek pronesl své první slovo, trhl sebou Vont překvapeně, a také Mirek a po něm i ostatní, kteří za ním vstoupili na vůz, se tvářili velmi udiveně.

„My jsme se přece už jednou viděli!“ pravil užasle Jarka. „Není to tak dávno, co jsme šli kteréhosi večera jednou z vašich uliček — po jedné její straně byla zeď — a tebe tam vedli jiní dva Vontové jako zajatce! Ptali jsme se jich, kam tě vedou a oni se s námi hádali a nechtěli nám to říct! Nabídli jsme se ti, že tě osvobodíme a — tys nám řekl, že bys nás chtěl mít za své kamarády — — — ale abychom tě nechali v rukou tvých vězňitelů. Pamatuješ se ještě na to?“

Ano, byl to skutečně Vont z tehdejšího setkání. Rychlé šípy o něm často od té doby hovořily. A všichni ho zde teď ve světle lampy zcela určitě poznávali. Jeho tvář se nedala jen tak snadno zapomenout. A jako tenkrát, i dnes měla v sobě výraz jakéhosi zvláštního povzneseného přezírání. Rychlým šípům se zdálo, jako by se Vont na ně ani nedíval, jeho jasné světlé oči se dívaly kamsi daleko za ně, do tmy kůlny.

„Pamatuju se dobře!“ pravil teď Vont a přes jeho rty se mihl zvláštní a trochu bolestný úsměv. „Jak bych se nepamatoval! A moje slova platí i nadále, nemyslete si! I dnes bych byl rád, kdybych vás mohl počítat mezi své přátele!“ Při těchto slovech vztáhl směrem k Mirkovi ruku ke stisku a dodal: „Jmenuju se Vlád'a Dratuš. Ostatní si mne zvolili za náčelníka Žlutého květu.“

Mirek stiskl upřímně podávanou ruku a také ostatní hoši přistoupili, aby Vlád'ovi potřásli rukou a seznámili se s ním. Vtom se stalo něco podivného: Jarka podával Vontovi ruku ze strany, kde stál — a Vont ji nestiskl! Jeho ruka, volně napřažená, zůstala třet ve vzduchu a jen se mírně pohybovala ze strany na stranu, jako by něco hledala.

Losna přiskočil a přitáhl Jarkovu ruku tak, že se dotkla natažené ruky Vontovy. A pravil přitom: „Víte — Vlád'a *nevidí!*“

Kdyby tady někde udeřil hrom, nebylo by to chlapce Rychlých šípů snad víc překvapilo než toto Losново sdělení. On *nevidí!* Je tedy slepý! Opravdu nevidí? Příval zmatených pocitů zaplavil mysl Rychlých šípů — a lítost převládala. Tak mladý chlapec — a slepý! A jak přišel o zrak? A jak může přitom vykonávat náčelnictví Žlutého květu?

Vlád'a Dratuš první přetrhl trapné ticho, které se rozhostilo po Losnových slovech. „Ano, já nevidím!“ opakoval a v jeho tváři se objevil opět ten bolestný úsměv. „Už skoro tři roky. Jen když svítí slunce, mám pocit oranžové záře.“

Jeden z Vontů, kteří seděli kolem něho, mu dal kamarádsky ruku na rameno a pravil: „Však tvé utrpení už brzo skončí, Vlád'o! Říkal jsi, že půjdeš v lednu na operaci, vid'?" Budeš zase vidět! Těšíme se na to snad ještě víc než ty — věříš?“

Vlád'a Dratuš místo odpovědi nahmatal Vontovu ruku na svém rameni a stiskl ji. Losna se obrátil k udiveným Rychlým šípům, kterým začalo svítat, a pravil: „Když jste tehdy potkali Vlád'u, nevedli ho jako zajatce, ale vedli ho, aby nikde neklopýt!“

„To jsme byli my!“ zabručel v přítmi sedící Vont a otočil se tváří ke světlu. Rychlé šípy v něm poznaly jednoho z Vontů, kteří tehdy Vlád'u Dratuše vedli — a zde vedle je druhý — ach ano, teď chápou! A proto se nechtěl Dratuš dát „osvobodit“ Rychlými šípami! Vždyť nebyl v zajetí, ale naopak v ochraně!

Proto také ten jeho zdánlivě přezíravý pohled, který byl vlastně pohledem slepého.

„Rychlé šípy nám chtějí pomoci v boji o Velké Vonství!“ pravil potom Losna, když přerušené seznamování skončilo. „Vyprávěl jsem vám všem už několikrát, jak mi tehdy pomáhali při poslední volbě — vid'te? Co všechno věděli ze stínadelských tajností! Hřbitovní chodbu mi ukázali, naučili mne, jak se vyndává ježek ze své železné klece, dodávali mi tenkrát sílu do poslední chvíle! Nyní chtějí dát své schopnosti na pomoc nám, Žlutému květu!“

Radostný křik pěti Vontů, kteří tu seděli kromě náčelníka a Losny, se rozlehl tmou kůlny, zatímco Vlád'a Dratuš se tvářil důstojně i při radosti, kterou pocítil při těch slovech.

Losna pak ještě v krátkosti vyličil, jak se shledal před týdnem s Rychlými šípy v korytě Černé vody, jak chodil krmit jejich psa do ulice V hlubinách, kde vyčnívá ze zdi ta dlouhá roura — a skončil dnešní příhodou, ze které si Mirek odnesl památku na čele.

„Losna nám o tobě vyprávěl!“ ozval se potom Mirek. „Jistě nám prý nějak poradíš, jak psa zachránit, abychom za něj nemuseli dát vontskou kroniku.“ Podrobně a podle pravdy vypověděl Dratušovi, jak se šly Rychlé šípy bez Mirka podívat na jeho domnělou zradu, jak je zajali Vontové, které vede Mirkův dvojník a jak zajali i Bublina.

Náčelník Žlutého květu seděl chvíli mlčky a přemýšlel. Pak se zeptal: „Je to vše, co se mezi vámi a Danešovou partou přihodilo? Nezamlčel jsi nic?“

„Nic! Řekl jsem ti vše tak, jak se to skutečně stalo!“ pravil Mirek.

„Daneš se tedy vůči vám dopustil nepoctivosti, když vám psa odebral a nechce vám ho vrátit!“

„Ano! Neudělali jsme nic Danešovi, ani jeho přívržencům! Nemůže tedy tvrdit, že nám vzal Bublina jako odplatu za nějakou naši špatnost vůči nim!“

„Pak máte plné právo použít proti Danešovi jakéhokoli prostředku, třeba i lsti, abyste psa zachránili — a nemusíte si ten prostředek nijak vyčítat, ani kdyby za jiných okolností třeba nebyl vhodný.“

„Jsme si toho vědomi!“ kýval souhlasně hlavou Mirek. „Proto jsme chtěli bez výčitek použít dnes dokonce násilí, chtěli jsme jít přímo do sklepa, kde je Bublina uvězněný, a vysvobodit ho za každou cenu! Plán se nám však pokazil dřív, než jsme se do sklepa dostali!“

„Kolik Vontů jste viděli ve sklepě nebo v domě, kde Daneš bydlí?“

Rychlé šípy chvíli vzpomínaly a pak Jarka pravil za souhlasu všech: „Snad asi osm nebo deset. Rozhodně jich však nebylo nikdy víc než dvanáct!“

Dratušova tvář zpřísněla a dostala docela jiný výraz, tvrdý a velitelský. „Ve středu odpoledne je zde schůze Žlutého květu! Vybereme dvacet silných a obratných chlapců a k večeru se s nimi vydáte do Danešova domu. Pes je váš — a nemusíte se obávat a rozpakovat vzít

si to, co je vaše! Promyslíme do středy zatím ještě všechny podrobnosti a ve středu v půl šesté večer vás zde budeme očekávat!“

Rychlé šípy na sebe ohromeně pohlédly. Dratuš jim přiděluje dvacet lidí k boji za Bublinovu svobodu! S nimi — Rychlými šípy — to je vlastně pětadvacet lidí! To už je panečku — počet! Kam se hrabe těch deset či dvanáct Vontů Mirka Daneše proti nim! Bublina může klidně spát do středečního večera! Jeho záchrana je zajištěná!

Náčelník Žlutého květu se pak ještě dlouho vypytał na různé podrobnosti všech výprav Rychlých šípů do Stínadel a Mírek s Jarkou mu na vše upřímně odpověděli a nezamlčeli nic kromě jedné věci: neřekli, proč tak úporně touží dostat alespoň na pět minut do rukou ježka v kleci. Neřekli, jak úžasný plán Jan Tleskač před dávnými lety uschoval do dutého vnitřku ježka.

„A tu vontskou kroniku máte určitě?“ ptal se Dratuš. „Poslední Vontská rada, která — jak víte — zažila loni rozpad celé naší organizace, měla v rukou jen druhý a třetí svazek. Jsou to dvě silné velké knihy. Ale kniha první, původní vontská kronika, ve které byly začátky celé historie Vontů, chyběla a dodnes se nenašla.

„Ano — právě tu my máme!“ řekl Mírek. „Vykopali jsme ji na Červených schodech! Popisuje se v ní celý vznik vontské organizace, je tam i fotografie Vojtěcha Vonta, podle kterého máte nyní svůj název!“

Vontové kolem Dratuše byli nadšení a také Vlád'a Dratuš byl zřejmě potěšený. Jeho ušlechtilá tvář vyjadřovala uspokojení.

„Pevně věřím, že s vaší pomocí získá náš Žlutý květ vedení nad celými Stínadly!“ pravil. „Zejména ta kronika nám přivábí hodně přívrženců! Opatrujte ji jako oko v hlavě!“

Rychlé šípy se potom srdečně rozloučily se všemi přítomnými a vyšly i s Losnou ven do tmy zimního večera. Losna je musel vyvést ze stínadelského bludiště, sami by hoši sotva našli cestu. Šel s nimi velmi daleko a opustil je teprve tehdy, když už bezpečně znali směr ke svým domovům.

33 Jak vznikl Večer světél

Cestou domů přepadla Mirka znovu žaludeční nevolnost a hlava jej citelně rozbolela. Maminka byla velmi poděšená, když spatřila na Mirkově hlavě velikou náplast, kterou prosakovala krev. Zaslýchla stružky krve, ve tmě stínadelské uličky jen špatně umyté, dojem ještě zvětšovaly. Maminka chvíli Mirka litovala, chvíli se zlobila a říkala, že Mirek ji nakonec zase uprosí — a že od svého pátrání ve Stínadlech neustoupí.

V sobotu a v neděli pracovaly Rychlé šípy na výrobě nového čísla TAM-TAMU, a v pondělí časopis vyšel. V jeho úvodu psal Mirek toto:

„Stínadla se bouří, ve Stínadlech se však také bojuje mezi dobrem a zlem. Při naší poslední výpravě, na které tekla i krev jednoho z nás, jsme se spřátelili s vontskou skupinou, která dává záruku, že by vedla Stínadla opravdu vzorně, kdyby z jejího středu byl zvolen Velký Vont. Vede ji hoch dobrý a ušlechtilý. Jeho jediný zájem je nastolit ve Stínadlech pořádek a věčný mír. Takový pořádek a takový mír, jaký tam byl po smrti Roberta Komoura před mnoha lety, když vládu nad Stínadly převzal Vojtěch Vont.

My, Rychlé šípy, jsme se rozhodly věnovat veškerou svou pomoc této vontské skupině, neboť jsme se přesvědčily, že svá předsevzetí myslí upřímně a že si naší pomoci také plně zaslouží. Vrátime do rukou této skupiny první vontskou kroniku, kterou jsme ve Stínadlech objevili a vykopali — a když se nám podaří zmocnit se ježka v kleci, rovněž jej předáme této skupině.

Jmenuje se Žlutý květ a vede ji Vladimír Dratuš. Přáli bychom si opravdu co nejtoužebněji, aby zvítězil v boji o Velké Vontství, neboť pak by zvítězila ušlechtilost nad špatností, spravedlnost nad křivdami, přátelství nad hněvem, svornost nad nesváry, věčný mír nad věčným bojem. Pak by také jistě vznikly i přátelské styky mezi Stínadly a Druhou stranou, přestaly by ustavičné pohraniční potyčky a násilnosti, pro Druhostraníky by Stínadla přestala být nebezpečnou čtvrtí.

Proto ať žije Žlutý květ, ať žije Vlád'a Dratuš a ať zvítězí na celé čáře v boji o nová, lepší Stínadla!“

Po tomto úvodu následoval v TAM-TAMU popis poslední výpravy Rychlých šípů do Stínadel, při které měl být Bublina vysvobozen ze zajetí Danešovy skupiny. Živě a barvitě dovedl Mírek vylíčit takřka každý krok té cesty, která tak nadějně začínala a tak smutně skončila Mírkovým pádem ze žebříku na dlažbu ulice V hlubinách.

Mírek pak popisoval krkolomnou cestu do klubovny Žlutého květu, zařízené na vysloužilém valníku v rozlehlé kůlně, a uvedl skoro doslova celý rozhovor s Vlád'ou Dratušem. Objev, že Dratuš je slepý, zapůsobil na čtenáře TAM-TAMU právě tak mocně jako na Rychlé šípy.

Třetí částí dnešního TAM-TAMU bylo pokračování starých a dávno zapomenutých stínadelských událostí z první vontské kroniky. Některé zápisy byly v kronice nejasné a neúplné, takže by jim mohl rozumět jen očitý svědek nebo pamětník, který věděl, o kom se v zápisu mluví, o koho a o co v něm jde. Rychlé šípy například z kroniky nikde nevyčetly, kdo byl onen Vont Vrána, který nakonec kroniku v úzkostech zakopal na Červených schodech, nebo onen Vilda, je- muž Vrána o ukrytí kroniky napsal lístek, který po letech našly Rychlé šípy za železnými dvířky ve svatyni Uctívačů ginga. A kdo byl zmizelý Dymour? Bylo to skutečně jméno, či jenom přezdívka? Zarážela podobnost se jménem Roberta Komoura, který zemřel po úrazu utrpeném v bojích spojených ulic Na talířku, Harfenické, Hřbitovní a Kostelní, proti ulicím Podzemní, Ve sklepeních, U tunelu a Rejdišti.

Dnes se Mírek rozepsal o slavnosti Večera světel, která vznikla ve Stínadlech krátce potom, když se Vojtěch Vont ujal vlády. Dospělí lidé nechtěli tehdy ani slyšet o tom, aby hochům a děvčatům nějak pomáhali!

Když Vojtěch Vont podal za všechnu stínadelskou mládež žádost městským úřadům, aby zřídily ve Stínadlech hřiště, které tam až dosud nebylo, pobouření dospělých dostoupilo vrcholu. „Co si to ti kluci dovolují!“ hubovali páni na úřadech. „K čemu potřebují hřiště? My jsme nikdy žádné hřiště neměli — a také jsme vyrostli! Copak

jim nestačí, když se vyskotačí jednu hodinu týdně ve škole v tělocvičně? Pro několik kluků máme stavět hřiště! Kdo to jakživ slyšel? To by tak hrálo!“

Žádost zamítli a Vojtěchu Vontovi dokonce pohrozili soudním stíháním, jestli bude pobuřovat hrstku svých přívrženců takovými novotami. Vojtěch Vont se však nedal zastrašit, a aby ukázal, že za ním nestojí jen „několik kluků“, ani pouhá „hrstka přívrženců“, vydal ustanovení, že večer se má v každém okně, kde bydlí nějaký chlapec nebo děvče, kteří si přejí stavbu hřiště, rozsvítit barevný lampión.

Ještě téhož dne začali všichni hoši a dívky ve Stínadlech vyrábět lampióny, někteří si je koupili v obchodech již hotové, a když se do stínadelských uliček snesla večerní tma, rozsvítily se stovky světel v červených, modrých, zelených a žlutých lampiónech.

Lidé procházeli ulicemi užaslí nad soudržností stínadelské mládeže, a hlavně nad tím, kolik hochů a děvčat si ve Stínadlech přeje výstavbu hřiště.

Některé lidi pohnula tato lampiónová demonstrace k tomu, že se sami začali přimlouvat za zřízení hřiště, i v novinách se o tom objevily články. A výsledek? V několika týdnech po této události začala výstavba hřiště v jedné staré ohradě. Vontská rada dala příkaz, aby se jednotlivé ulice střídaly při pomáhání v práci, a tak do léta bylo hřiště hotové. Na památku prvního odporu stínadelské mládeže proti staromódním názorům dospělých svítily pak každý rok ve výroční den v oknech všech hochů a děvčat lampióny. Tento zvyk dostal jméno Večer světel.

Také tato tradice jako mnoho jiných později zanikla, když Vojtěch Vont přestal vést Stínadla a když úpadek vontské organizace pokračoval. Jistě bude slavnostně vzkříšena spolu se všemi jinými, zvítězili Žlutý květ a jeho náčelník Vláša Dratuš — — —

Celá Druhá strana mluvila teď jen o zprávách TAM-TAMU. Mezi Druhostraníky se ozvaly hlasy, že i zde, na Druhé straně by se mělo udělat něco takového, jako byla a snad zase bude vontská organizace ve Stínadlech. Co všechno by se dalo dělat, kdyby byla svornost! Co krásných podniků, zábav, co všelijakých věcí, užitečných jak hochům a děvčatům, tak dospělým!

Rozšiřovaly se zprávy, že se už dokonce dělají pokusy založit nějaké podobné veliké sdružení! Některé z těchto zpráv říkaly, že by toto sdružení vedl Usměvavý, strážník z Druhé strany, který má tak rád mládež. Jiné pověsti zase označovaly za vedoucí klub Rychlých šípů. Rychlé šípy o ničem nevěděly. Byly to jen řeči, dobře míněné klepy.

Ačkoli to Rychlé šípy mrzelo, neměly zatím ani mnoho času o těchto návrzích uvažovat. Celá jejich mysl se upjala k blížící se středě, kdy mají nastoupit nebezpečný a zřejmě docela poslední pokus o osvobození Bublíny. Dny života, které Bublínovi vyměřil nelítostný Vont Daneš, mívely rychle a neúprosně.

Mírkova rána na hlavě se zacelila, nebylo ani nutné ji zašívát. Také otok již zmizel. Jindra doplnil lékárníčku novými náplastmi a Rychlonožka uvažoval, zda by si neměli do boje proti Danešově tlupě vzít nějaké vycpávky pod oblek. Tento návrh však neobstál.

Velký povyk způsobil úvod v TAM-TAMU, kde se Druhostraníci dočetli, že Rychlé šípy budou spolupracovat s Vonty a že dokonce zasáhnou do voleb Velkého Vonta. Některé prudké hlavy říkaly, že to není správné, aby se Druhostraníci — byť jsou to třeba i Rychlé šípy — bratříčkovali s Vonty, uvážlivější a rozumnější hoši a děvčata však postup Rychlých šípů jen schvalovali. Viděli v tom pomoc dobré věci. Také ve vrácení vontské kroniky do Stínadel neshledali nic pochybného.

Skoro zároveň s TAM-TAMEM vyšel též Sběrač, který přinášel podivnou zprávu. Uctívači ginga prý uspořádají velikou honbu na Široka a odeberou mu ježka v kleci. Plány na tuto honičku jsou prý v plném proudu a Široko neunikne, ani kdyby měl křídla.

Nepomůže prý mu ani jeho rychlost, ani obratnost a síla, ani jeho odvaha. Uctívači mají prý už dost jeho výsměchů a dráždění. Už se jim prý zprotivilo jeho posměšné ukazování ježka v kleci jednotlivým Vontům i celým hloučkům, kterým se občas zjeví ve své masce někde na hřebenu zdi nebo v nějakém přízemním zamřížovaném okně nebo kdesi v zákoutí nějaké uličky.

Chtěl boj — dobrá, bude jej tedy mít! Uvidí, kdo s koho! Uctívači ginga jsou dost silní, aby překazili každému neuctivé zacházení

s tím, co je každému Vontovi drahé, s ježkem v kleci! Třebaže je to sám záhadný a nedostupný Široko!

Tak asi zněla zpráva Sběrače. Neříkala nic určitého, a přece z ní Rychlé šípy vycítily určité nebezpečí: podaří-li se Uctívačům ginga skutečně Široka dopadnout a ježka v kleci mu odebrat, zhorší se postavení Žlutého květu! Ztratí mnoho přívrženců, kteří by vydrželi, kdyby se hlavolam ocitl v rukou Vládi Dratuše!

Je nutné jednat! Rychle jednat, dříve než se ježka zmocní Uctívači ginga! Jejich náčelník Mažňák by se snadno mohl stát Velkým Vontem a zhatit tak všechny plány na upevnění míru ve Stínadlech, ale nejen to: zmocnil by se i plánu na výrobu létacího kola, který je v ježku ukrytý a o němž určitě ví! Už aby byla středa a Bublina aby byl doma! Pak budou mít Rychlé šípy jasnou hlavu pro tyto důležité úkoly!

34 Večerní pohřeb

Bylo ještě odpoledne, ale tma už začala přikrývat celé město. K ní se přidala ještě vlhká mlha, zapáchající a dráždící ke kašli. Chodníky byly mokré, ačkoli nepršelo ani nepadal sníh. I ulice na Druhé straně dostaly tajuplný, ponurý vzhled. Postavy chodců se vynořovaly z mlhy jako duchové a zase v ní mizely. Jejich kroky zněly jakoby z velké dálky. Tak vypadal začátek středečního večera.

„Tak na šťastnou shledanou!“ zašeptal pochmurně Rychlonožka, když Rychlé šípy přebíhaly Rozdělovací třídu do Stínadel, a obrátil se na vteřinu na Druhou stranu. „Na šťastnou shledanou! Aby nám všechno dobře dopadlo!“

Ostatní hoši neříkali nic, ale každý si myslel totéž. Byli odhodlaní ke všemu, jen aby se Rychlonožkova slova vyplnila.

Kráčeli rychle, ale opatrně, skoro mlčky. Jen tu a tam někdo z nich utrousil slovo. Hned na pokraji Stínadel museli poněkud změnit směr. V uličkách, které znali, zuřila bitva mezi dvěma tlupami a ne-

bylo radno dostat se mezi ně. Obcházeli proto tyto uličky oklikou a měli obavy, najdou-li potom zase správnou cestu.

Večerní zvony se rozlaholily do tmy, dnes jakoby nějak výhrůžně, prorocky. Snad jen mlha tak zkreslovala jejich zvuk!

„Slyšíte?“ pravil Jarka Metelků. „Dunivá Kateřina! Bim — bam, bim — bam!“

„A Zlatá svatá a Velký Dominik jsou taky slyšet! Poslouchejte!“ řekl Mírek. Všichni se zastavili na několik vteřin, aby spíše rozeznali jednotlivé hlasy zvonů.

„A co je tohle? — Slyšíte to? — Jaký je tohle zvonek?“ stísněně šeptl Rychlonožka. Jeho tvář přelétl podivný výraz strachu. „Ten jsme tu ještě neslyšeli! Není to — — není to Umrličí prst? Víte, když někdo umře — — “ Nikdo z ostatních hochů však nemohl zvuk nového zvonu postřehnout.

„A jéjej!“ vzdychl Jindra. „Rychlonožka má zase svůj strašpytlůvský den! To s ním dnes bude zase práce! Nechceš, abych tě vzal za ruku?“

Všichni zase vykročili. Rychlonožka se chvíli tvářil trochu uraženě, ale výraz neklidu z jeho tváře již nezmizel. Než se zvony rozezvučely, krácel na okraji. Teď se vmáčkl mezi Mirka a Jarku a chvílemi se úzkostlivě otáčel dozadu. Ač se snažil otáčet co nejméně nápadně, Mírek a Jarka jeho pohyby brzy postřehli. Ano, nebylo pochyb, Jindra to řekl správně: Rychlonožka má dnes „svůj den“! V takových okamžicích věřil nebezpečí všude a ve všem — a to i tam, kde nebylo. Vyplnila-li se pak někdy náhodou taková jeho předtucha, říkával vždycky: „Měli jste mne poslechnout, vždyť jsem to říkal, že se něco stane!“

Když došli na rozhraní dvou ulic, kde se na poslední výpravě od nich odpojil Losna a kde se s ním dnes měli zase setkat, zastavili se a čekali. Tma a mlha byly takřka neproniknutelné. Pohlcovaly světlo plynových lamp několik metrů od hořáků. Osvětlená okna v domech a dveře krámů příliš světla nedodávaly.

Jarka zapískal první takty písničky Kovboj, jejich klubovního signálu. Jindra si mimoděk polohlasně bručel její slova: „Kovboj

v sedle pevně sedí, kupředu na stádo hledí. Hola, hola, hola hou, mává lasem nad hlavou . . .“

Z mlhy se vynořila postava, a když přišla blíže, poznali v ní Losnu.

„Konečně!“ řekl s ulehčením Mírek. „Nevyznáme se tady, ani kdybychom sem chodili deset roků! A dnes, v téhle mlze, je to horší než kdy jindy. Sotva jsme došli sem!“

„Teď už nezabloudíte, když jsem s vámi!“ usmál se Losna. „Vždyť tady bydlím od narození. Jak se těšíte? Jak jste se připravili na boj? Řeknu vám — bude to možná pěkný tanec!“

„A dá nám váš náčelník opravdu těch dvacet lidí?“ ptal se trochu nedůvěřivě Mírek.

Losna se na něj zadíval skoro s úžasem: „No to je vidět, že Vlád'u ještě neznáš! To před ním ani nesmím říct, že jsi o jeho slibu pochyboval. Ten když něco řekne, tak to splní, kdyby se dělo nevím co!“

Začal pak o náčelníku Žlutého květu nadšeně hovořit a při jeho řeči se všichni vydali na cestu do klubovny tohoto vontského sdružení. Losna řekl Rychlým šípům o Vlád'ovi Dratušovi vše, co věděl — a bylo toho hodně. Ano, podle jeho řeči Rychlé šípy viděly, že věnovaly svou důvěru, přátelství a pomoc chlapci, který si je plně zaslouží.

Cesta do klubovny byla dlouhá, ale při Losnově vyprávění rychle ubíhala. Bylo až podivuhodné, jak se Losna vyznal v té spleti ulic, schodů, můstků, průchodů a dvorků, kterými procházeli.

Ocitli se před vraty kůlny s vozem, na kterém byla klubovna, aniž věděli jak. Z kůlny se dnes ozýval nezvyklý šum, a když se vrata do ní otevřela, Rychlé šípy hned pochopily jeho původ.

V kůlně bylo značné množství Vontů. Žlutý květ zřejmě konal velkou schůzi všech svých přívrženců. Vontové tlumeně hovořili, tvořili hloučky, tu větší, tu menší, přecházeli kůlnou z místa na místo a to vše dohromady působilo ten nezvyklý hluk, který tam venku před kůlnou vypadal jako hukot podrážděného úlu.

Vlád'a Dratuš seděl na svém obvyklém místě na voze, obklopený svými nejvěrnějšími, prvními členy Žlutého květu. Přivítal přátelsky Rychlé šípy a také ostatní Vontové na voze jim podali ruce. Rychlé

šípky při těchto dotycích trochu zamrazilo, jako by Vontové byli z docela jiného světa.

Náčelník Žlutého květu se však již ujímá slova. Důstojně povstává, několikrát klepe pravítkem o hranu vozu a hluk v kůlně skoro náraz ustává. Ze všech potemnělých koutů kůlny se sem tiše tlačí Vontové nejroztodivnějších typů. Všichni skoro s nábožnou pozorností a oddaností vzhlížejí k Vláďovi Dratušovi.

„Slyšte, moji přátelé!“ mluví Dratuš kovovým hlasem. „Do našeho středu přicházejí pomocníci nad jiné užiteční, Rychlé šípky. Jak víte, nejsou ze Stínadel. A přece jejich touha je podobná touze naší: aby ve Stínadlech zavládl pořádek, právo a mír. Ta touha je přivedla k nám, jejich smysl pro spravedlnost jim velí nabídnout nám své služby. Přijměte je proto přátelsky, jako by byli kýmkoli z nás! Považujte je za své spojence, kterých si musíme vážit. Rychlé šípky se odhodlaly i k oběti, jaké by nebyl schopen nikdo jiný, zejména ne nikdo z těch, kdož nejsou Vontové: projevily ochotu vydat nám historickou první vontskou kroniku, po které se Stínadla marně pídila řadu let. Mohli by si ji nechat na Druhé straně! Nikdo by jim nedokázal kroniku odebrat ani násilím, ani lstí. A přece nám ji nabízejí dobrovolně, ve snaze získat Žlutému květu další přívržence. To je nejlepší doklad jejich přátelství k nám!“

Už za Dratušovy řeči se v řadách Vontů kolem vozu rozmáhal radostný šum. A když Dratuš domluvil, změnil se šepot v dlouhý, nadšený zpěv bezeslovné vontské písně. A znovu a znovu bouřil ten podivný nápěv, jako by neměl konce!

Rychlé šípky zde stály jako u vytržení. Píseň, která jim vždy naháněla husí kůži, tu zpívali Vontové k jejich oslavě! Je to vůbec možné? Nezdá se jim to jen?

Dratuš pak učinil pohyb na znamení, že chce mluvit ještě dál. Zpěv proto slábl, slábl — až utichl docela. A Dratuš pokračoval:

„Věřím, že s pomocí Rychlých šípů dokážeme ve volbách zvítězit a že to budeme my, kteří zavedeme ve Stínadlech pořádek. Dá to však ještě velkou práci. Dnes, milí přátelé, splatíme částečně Rychlým šípům jejich velkou pomoc v našem díle. Mirek Daneš se svou partou vězní jejich psa. Čeká do tohohle pátku, že ho Rychlé šípky vy-

koupí. Nepřijde-li výkupné, psa utratí! Výkupným však má být — vontská kronika!“

Výbuch nevole se rozlehl po jeho slovech, až se vzduch zachvěl. Výkřiky však ihned zase umlkly, když Dratuš pokračoval: „Rozhodl jsem se, že dnes večer psa vysvobodíme! Výpravy, kterou povede Otakar Losna, se zúčastní dvacet lidí. Přečteme, koho z vás jsme k tomu boji vybrali!“

Jeden z Vontů na voze vzal ze stolku papír a četl jména. Hlásilo se ještě mnoho dalších, ale Dratuš pravil: „Dvacet stačí! Zbytečně byste si překáželi!“

Hovořil pak ještě chvíli o různých úkolech, které přiděloval jednotlivým skupinkám. Rychlé šípy žasly nad jeho prozíravostí, pamětí a uměním jednat s Vonty.

Pak Dratuš schůzi ukončil. Většina přívrženců odešla a zůstalo jich jen dvacet, vybraných k osvobození Bubliny. Losna přijímal od Dratuše poslední přesné pokyny. Potom se vydal i s Rychlými šípy na cestu. Dvacet Vontů, kteří měli zasáhnout do boje o Bublínovu svobodu, následovalo v malých nenápadných hloučcích.

Rychlonožka zase začal pronášet pochmurná prorocství. Losna byl však naplněný bojovností a přímo se rozplýval dobrou náladou.

Před ulicí, ve které bylo Bublínovo vězení, se Losna a Rychlé šípy zastavili a čekali, až je hloučky Vontů dojdou. Losna z nich vybral dva Vonty a řekl jim:

„Jděte do Danešova domu a zjistěte, je-li Daneš a jeho parta ve sklepech u psa nebo vůbec někde v průjezdě nebo na schodech. Jednejte opatrně! Kdyby se vás ptali, co tam hledáte, řekněte, že jste zvědaví na toho psa. Nevrátíte-li se za deset minut, přijdeme za vámi!“

Oba Vontové kývli a zmizeli ve tmě.

Mlha trochu zřídla. Rychlé šípy hovořily tiše s Losnou a prohlížely si tajně tváře Vontů, kteří je obklopili. S většinou z nich by se nerady setkaly o samotě! Vypadali cize a nebezpečně.

Netrvalo snad ani pět minut, když se ve tmě ozvaly lehké rychlé kroky. Patřily jednomu z Vontů, kteří šli na výzvědy do Danešova domu. Vont oznamoval: „Všechno je v pořádku. Přišli jsme před dům, stáli tam Danešovi lidi, nevšimli jsme si jich a vešli jsme

dovnitř. Šli za námi. Byli čtyři. Ptali se nás, co v domě hledáme. Řekli jsme, že bychom si rádi prohlídli toho psa. Přitom jsme šli stále dolů po schodech do sklepa. Chvíli nás tam vyslychali při svíčce. Pak někde někdo otevřel nějaká dvířka a svíčka v průvanu zhasla. Využil jsem tmy a vyběhl jsme tiše po schodech nahoru, dřív než znovu rozsvítíli. Zůstal tam jen Larry a já utíkal sem k vám. Jsou tam tedy jen čtyři proti nám.“

Losna se potěšeně usmál, hvízdal tiše směrem k Vontům a udělal pohyb, který naznačoval, aby jej Vontové následovali. Šli zase v hloučcích, ale rychle, chvílemi dokonce běželi.

Už jsou v ulici, kde Daneš bydlí — a tady je ten dům. Nikdo před ním nestojí! Danešovci jsou tedy i s Losnovým zvědem dole ve sklepě. Rychlým šípům se rozbušila srdce vzrušením. Teď — anebo nikdy! Boj o Bublinův život nastává! Je to opravdu poslední příležitost!

Losna zabočil do domu a všichni Vontové za ním přidali do kroku, takže když sestupoval s Rychlými šípy do sklepa, byli již všichni v průjezdu.

Sklepní vzduch jim ovanul tváře. Zdola sem na schody přicházela červená mihotavá záře. Slyšeli také hovor. Danešovci zřejmě tedy ještě hovoří s Larrym! Rychlým šípům se zdálo, že mezi hlasy slyší i hlas Mirka Daneše. Hovor měl tón hádky. Danešovci zřejmě už zjistili, že Vontové, vyslaní sem Losnou na zvědy, nepřišli jen tak z pouhé zvědavosti. Když jeden z nich zmizel, vylévají si zlobu na druhém!

Losna vkročil do sklepní chodby první, Rychlé šípy byly hned za ním. A po schodech už sem sbíhali příslušníci Žlutého květu. Mezi hloučkem, stojícím před plaňkovými dvířky k Bublinově vězení, stál Mírek Daneš. Spatřil Rychlé šípy v témž okamžiku, jako ony jeho. Stín posměšného úsměvu přelétl jeho rty.

„Vy jste zajali Rychlým šípům jejich psa — vidíte?“ oslovil Daneše přímo a tvrdě Losna.

Daneš se výsměšně uklonil a pravil: „Ano, ano, měli jsme tu čest!“

„A nechcete jim ho vydat zpět, dokud vám za něj nevydají první vontskou kroniku?“ pokračoval ve výslechu Losna, aniž se dal zmást nebo dokonce vydráždit Danešovým tónem.

Daneš vypadal stále naoko velmi zdvořile: „Jsi výborně informovaný! Ano, je tomu tak! Žádali jsme za psa tu kroniku!“

„Přáli bychom si, abyste jim psa vydali — ale bez kroniky!“ řekl zase Losna a jeho hlas měl teď přízvuk naléhavosti a pohružky. „Rychlé šípy kroniku do Stínadel vrátí — ale kronika bude patřit všem, ne jenom vám, ne jen tobě nebo tvým lidem!“

Na Danešově tváři bylo zřejmě vidět překvapení i vztek. Jediný důvod, který snad trochu mohl uvádět na omluvu toho, že Rychlým šípům nechce jejich psa vydat, padá vlastně tím, že Rychlé šípy se samy nabídly kroniku do Stínadel vrátit! Bohužel ne jemu, ale celým Stínadlům. Vzápětí se však vzpamatoval a nasadil zase výraz zdvořilého ochotného člověka:

„To ovšem mění celou situaci. Samozřejmě, že za těchto okolností nemůžeme žádat od Rychlých šípů kroniku pro sebe, Ostatně včera se stalo něco, co nás přimělo k tomu, že bychom Rychlým šípům vydali psa i tehdy, kdyby kroniku vůbec neodevzdaly!“

Losnu i Rychlé šípy na chvíli zmátla záhadná odpověď Danešova. Co se stalo? Nedělá Daneš jen z nouze ctnost? Nedělá ze sebe ušlechtilého člověka, kterému je psa najednou líto? To je asi to jediné vysvětlení. Daneš vidí, že mu kronika uklouzne tak jako tak, protože celá Stínadla jsou přednější než on se svou partou, kromě toho tady před ním čeká na jediný Losnův povel ohromná přesila. Proto chce vypadat hezky . . .

A přece bylo vysvětlení jiné!

Daneš kývl s podivným výrazem na Rychlé šípy: „Tak pojd'te pro psa, pojd'te!“ Otevřel dvířka do tmavého vězení.

„Bublínko, Bublínko!“ rozjásal se Rychlonožka a vedral se do sklepa hned za Danešem.

Ve vězení bylo ticho! „Tak Bublínko, hop k pánovi!“ volal Rychlonožka dál. „Přineste někdo světlo, himbajs, Bublínko, tak hop přece!“

Pak si vzpomněl, že má s sebou baterku. Rozsvítil ji a zároveň se rozžehly i svítilny ostatních Rychlých šípů. A v jejich svitu spatřily v koutě vězení Bublínu na troše shnilé slámy, zpola přikrytého nějakými hadry, které posledně ještě neměl.

Rychlé šípy se k Bublínovi rozběhly v neblahé předtuše.

„Tak Bublínko, hop, hop přece!“ stále ještě volal Rychlonožka, ale hlas se mu svíral úzkostí.

Pes se však nehýbal, ani hlavu nepozvedl, a když hoši položili ruce na jeho tělo, shledali, že je studené, ztuhlé.

„Včera dodělal!“ slyšeli za sebou Danešův hlas, který se snažil, aby zněl lítostivě. „Teď už chápete, proč jsme byli ochotní vydat vám ho i bez kroniky? Co bychom dělali se zdechlinou?“

„Vy jste ho umučili!“ vykřikl Mirek. „Vy hrubci, vy násilníci, vy . . .“

„Napřed si psa prohlídněte!“ řekl uraženě Daneš. „Prohlídněte si ho a uvidíte, že na něm nespátříte ani jednu ránu! Od včerejšího rána nechtěl nic žrát, v poledne se už skoro ani nehýbal — a odpoledne byl konec!“

„Umučili jste ho hladem a zimou!“ křičel zoufale Jarka. „Vy lotři, co vám ten pes udělal? Řekněte — co vám udělal? Žádná výmluva vám nepomůže, musíte se do hloubi duše navždycky stydět za tenhle čin!“

„Jakým právem jste nám Bublínu vzali?“ volal Jindra a hrozil Danešovi až skoro u nosu pěstí. „Vaše kronika to nebyla! Vy jste ji nepsali, ani jste ji neobjevili! Byla to docela obyčejná krádež, co jste udělali. Ukradli jste nám psa, rozumíte? A nejen ukradli, vy jste nám ho usmrtili!“

Daneš začal něco vykřikovat, ale Rychlonožka na něho vyjel: „Mlč! Zabili jste psa, věrné a nevinné zvíře, které se ničím neprovinilo. Ani slovo nechceme od vás slyšet! S námi jste měli změřit svou sílu a svůj důvtip a odvalu — ne s tou němou tváří tady! Proč jste psa aspoň pořádně neošetřovali? Proč jste nám aspoň nedovolili nosit mu jídlo a přinést mu sem příkrývky, když už jste ve svém hrdinství považovali za vhodné toho psa tady věznit — he?“ Z očí mu vyhrkly

slzy a on se sklonil k mrtvému Bublinovi, aby nikdo neviděl, že pro něj pláče.

Jeden z Danešovců přinesl starý pytel od brambor a chtěl do něj Bublinu uložit. Červenáček vykřikl v hněvivém zoufalství: „Ruce pryč od něho! Každý váš dotek je další zneuctění toho dobrého psa!“ Vyrval Vontovi pytel z rukou a za pomoci Jindry Bublinu opatrně vsunul dovnitř.

Dvacet přívrženců Žlutého květu sledovalo děj udivenýma očima. Přišli bojovat — a zatím jsou zde jen svědky srdcervoucí scény a hádky. Losna jim dal znamení, aby odešli. Z boje nebude nic.

Jarka vzal zdrceně pytel s nehybným Bublinovým tělem a bez jediného pohledu na Daneše odcházeli zvolna za bojovníky Žlutého květu. Takové vítězství nad Danešem si věru nepředstavovali!

Vyšli před dům do mlhavého večera a připadali si tak opuštění a nešťastní, jako by zemřel někdo z nich.

Losna ohleduplně mlčel. Věděl, že ať by řekl cokoli, nic by Rychlé šípy neutěšilo a neuklidnilo. Vedl je zvolna směrem ke klubovně Žlutého květu. Vláďa Dratuš, nešťastný svou slepotou, a přece tak moudrý, nejlépe poradí, jak Rychlé šípy utěšit.

Rychlé šípy kráčely jako bez ducha. Nemluvily, šly s hlavami svěšenými. Každý z nich nesl chvíli pytel s Bublinou. Losna se odvážil promluvit, až když byli už hodně daleko od Danešova domu.

„Co s ním uděláte?“ zeptal se a kývl nesměle k pytli. „Někam ho přece musíte dát! Nemůžete ho s sebou pořád nosit! Navrhuju vám něco! Podívejte se: tady za rohem je takové nedlážděné místečko. V jeho rohu jsou jen zdi. Jmenuje se to U starého mlýna. Za zdi teče Černá voda!“

„Ne — ne!“ vykřikl Červenáček. „Nikdy! Vím, co myslíš! Hodit Bublinu do ní vid’? — Do Černé vody!“

„Ale ne! Navrhuju vám, abyste Bublinu zakopali tam u zdi hluboko do země! Nikomu to tam nebude vadit — a Bublina bude mít svůj hrob, jak se sluší a patří na takového věrného, dobrého tvora!“

Byl to rozumný nápad a Rychlé šípy byly za něj Losnovi vděčné.

„Až tady bude jednou pokoj,“ pravil Jarka, „a my sem budeme smět kdykoli přijít, vždycky se na tom místě u Bubliny zastavíme, aspoň na chvíli!“

Losnu potěšilo přijetí jeho návrhu. Odběhl do dveří jednoho domu a za několik minut se vrátil s rýčem a velkou lopatou. „Vypůjčil jsem si to od jednoho našeho člena,“ vysvětlil Rychlým šípům.

Za chvíli došli k místu, o kterém se Losna zmiňoval. Byl to opravdu zastrčený koutek. Zídka byla nevysoká, a když se Rychlé šípy přes ni podívaly, viděly dole Černou vodu.

Daly se do kopání a střídaly se v té smutné práci. Chlapci nemluvíli a přece všichni mysleli na stejné věci: tanuly jim před očima všechny výpravy a příběhy, kterých se Bublina zúčastnil, od prvního dne, kdy se jako cizí, zatoulaný pes přilepil Rychlonožkovi na paty a sledoval jej až domů, čímž se vlastně dostal do klubu Rychlých šípů.

„Snad to stačí!“ přerušil mlčení Mirek a posvítil do vykopané jámy. Byla už velmi hluboká a vedle ní se vršila vysoká hromada hlíny.

„Tak ještě jednou, naposled!“ zavzlykal Rychlonožka a rozbil pytel tak, že se Bublinovo tělo objevilo očím hochů. Pohládl něžně Bublinovu hlavu a po něm tak učinili i všichni ostatní.

„Ať se ti tady spí dobře, Bublino!“ řekl Mirek. „Nezapomeneme na tebe! Byl jsi sice jen nemá tvář, a přece jsi nám byl věrný! I život tě stála tvoje věrnost!“ Zabalil pytel a udělal na něm nahoře uzel. S Jarkovou pomocí spustil Bublina do vykopané jámy. Jindra a Rychlonožka počali jámu zahazovat hlínou.

Kopec hlíny se pomalu menšil. Její zbytek, který se do jámy teď nevešel, utvořil na Bublinově hrobě malý kopeček. Za nějaký čas se hlína slehne a kopeček se vyrovná s ostatní zemí.

Jindra hledal cosi horlivě v kapse, a pak vytáhl kousek křídý. Na zeď nad hrobem napsal včerejší datum. Datum Bublinovy smrti.

Losna šel odevzdat nářadí a chlapci Rychlých šípů zde stáli v zármutku po celou tu dobu, co byl pryč, aniž promluvíli.

A nemluvíli ani potom, když se Losna vrátil. Marně se snažil nějak je utěšit. Sliboval jim krásné štěně, které by jim mohl opatřit,

kdyby chtěli. Privil také, že je lépe, když je mrtvý Bublina, než aby byl mrtvý Mirek. Jejich smutek však nemohl ničím rozplášt.

„Tak půjdeme aspoň k Vlád'ovi Dratušovi do naší klubovny!“ navrhl nakonec, všecek zoufalý nad marnými pokusy Rychlé šípy nějak utěšit. Ale ani s tímto nápadem nepořídil.

„Dnes ne, Losno! Dnes ne!“ řekl tiše Mirek. „Dnes bychom šli už rádi domů — víš? Mohl bys nám ukázat cestu?“

Losna ochotně souhlasil.

Tak smutně neskončila ještě žádná výprava Rychlých šípů.

35 Týden smutku

Losnova útěcha, že Rychlé šípy na Bublina brzy zapomenou a že všechno přebolí, se nevyplňovala. Naopak! Rychlé šípy v nastávajících dnech pociťovaly ztrátu Bubliny stále bolestivěji. Všude jim scházel.

Když chlapi vzali do ruky staré klubovní kroniky, viděli v nich na fotografiích Bublina, zdravého, veselého. U kamen bylo stále ještě Bublinovo lůžko. Hoši je tam nechávali, přestože věděli, že do něj Bublina už nikdy neulehne. Při každém příchodu do klubovny bylo lůžko první věcí, na kterou padly zraky Rychlých šípů. Bylo to vždycky jako píchnutí do srdce — a přece lůžko neodstranili. Nikdo se ani neodvážil pronést tu myšlenku.

Na první schůzce, konané po Bublinově pohřbu, vyhlásil klub týdenní smutek. Na vlajce Rychlých šípů byla černá stužka, pod vlajkou velká Bublinoва fotografie, nalepená na černém papíře. Na oznamovateli visel černě orámovaný lístek, na kterém byla dvě prostá data. První značilo den, kdy Rychlonožka opuštěného Bublina našel na ulici a přivedl do klubu, druhé připomínalo smutný den Bublinoва skonu. Týden smutku uplynul, ale nikdo z hochů se neměl k tomu, aby smuteční výzdobu odstranil. Zůstala tam dál.

Těžká, černá nálada dopadla na Rychlé šípy. Každý z hochů si vyčítal, že nedonesli vontskou kroniku Danešovi do Stínadel. Ta pro-

žluklá kniha, ke které se upíralo tolik nadějí a tužeb Žlutého květu a donedávna i Rychlých šípů, ležela teď ve skříní v klubovně Rychlých šípů bez povšimnutí. Hoši ji nemohli ani vidět. Stále jim připomínala, že vlastně Bublinu obětovali kvůli ní.

Nad městem vycházely a zase zapadaly krátké smutné zimní dny, plné dešťů a rozbředlých sněhů. V nich přišly i vánoce, jindy tak radostně očekávané. Po několika letech na vánoční besídce nebyl Bublina. Rychlé šípy přistrojily jako vždy vánoční stromek, a když na něm rozsvítily svíčky, vzal Jindra jednu z nich a postavil ji k Bublinovu opuštěnému lůžku. Jedna stará paní z domu chtěla dát Rychlým šípům k vánocům velkého černého kocoura, kterého se začínala bát, ale Rychlé šípy odmítly i štěně, které jim nabídl Losna, natož kočku.

Vánočními prázdninami jako by se čas nějak zastavil. Spousta hochů odjela na hory nebo k příbuzným. Chlapci Rychlých šípů zůstali doma a kromě třídení výpravy do okolních kopců nejeli nikam. Do Stínadel nešli. Jistě i tam všechny události utkvěly na mrtvém bodě. Nasvědčovalo tomu i to, že Sběrač už nepřinesl ani nejmenší zmínku o tom, jak dopadla honička na Široka. Zřejmě se nezdařila, jinak by přece Sběrač o ní něco psal!

Pak vánoční prázdniny skončily a s návratem hochů a děvčat z hor vše opět ožilo. Jirka Rymář přiběhl do klubovny Rychlých šípů s bědováním, že jej od rána do večera obléhají netrpěliví čtenáři TAM-TAMU, kteří se ne a ne dočkat příštího čísla.

„Musíme se z té špatné nálady dostat za každou cenu!“ rozhodl Mírek na první lednové schůzce. „Naříkáním a mračením nic nespravíme a Bublinovi nepomůžeme! Čeká nás tolik důležité práce! Víte, že chceme sjednotit celá Stínadla! Uklidnit je, uspořádat! Musíme do toho! Musíme! A dnes se poradíme, jak začneme. Dřív ale uklidíme tady to — “ pravil a kývl rukou k opuštěnému Bublinovu lůžku a k smuteční výzdobě.

Dali se společně do práce — a jen Bublinovu fotografii ponechali na stěně. Rychlonožka právě uklízel starou Bublinovu pokrývku do bedny, když se na chodbě ozvaly kroky a kdosi nesměle zaklepal.

Mirek pohlédl mimoděk na stůl, není-li na něm něco, co má zůstat klubovním tajemstvím, a šel otevřít. K údivu všech se objevil ve dveřích Losna. Vypadal rozdychtěně a radostně, jako by nesl nějakou velikou novinu. Přesto však se trochu zneklidněně ohlédl za sebe do tmavé chodby, když ho Mirek vlídně zval dále.

„Nazdar, Rychlé šipy!“ vyklouzlo mu z úst udýchaně, a teď teprve bylo na něm vidět, že je uhnáný. „Konečně jsem u vás! Ani nevíte, jak jsem rád! Snad mne nikdo neviděl! Utíkal jsme celou cestu a šli za mnou jako duchové krok co krok. Teprve u Rozdělovací třídy jsem se jim ztratil!“

Mirek posadil Losnu ke stolu a všichni jej obklopili. „Kdo šel za tebou? A kdo tě tak hnal?“

„Gingaři! Uctívači ginga!“ vysvětloval Losna. „Hlídej mne na každém kroku. Vědí, že s námi spolupracujete, a chtějí se o tom dovědět co nejvíc. Proč jste se u nás ve Stínadlech už tak dlouho neobjevili? Musíte tam jít! V pátek vás budeme moc potřebovat! Prosím vás, přijďte určitě!“

„Právě jsme se radili, že se k vám zase vypravíme!“ pravil Mirek. „Samozřejmě že vám neodmítneme svou pomoc! Ale proč nás budete potřebovat zrovna v pátek? Co se připravuje?“

„Uctívači ginga podniknou na Široka lov! Chtějí ho dostat i s hlavou za každou cenu!“

„Tak oni tu honičku na něho ještě neuskutečnili?“ zeptal se Jarka. „Vždyť tady Sběrač o ní psal už před vánoce jako o hotové věci!“

„Vím o tom, vím!“ přisvědčil Losna. „Ale to byla právě ta chyba, že se to napřed prozradilo. Však taky Mažňák slibuje tomu vašemu Sběrači ze Dvorců těžký trest za to, že tu chystanou výpravu na Široka prozradil. Široko se stal opatrnější a už si tak nezahrává. Mažňák se svými Uctívači si teď myslí, že jeho ostražitost už zase polevila — a tak připravil proti němu veliké tažení. Máme mezi Uctívači svého zvěda, který nám přináší cenné zprávy.“

Kdybyste věděli, co všechno na Široka připravili. V místech, kde se nejvíc objevuje, bude v pátek poschováváno po domech a dvorcích snad padesát Uctívačů. A mají ho hnát Trestaneckou ulicí a za-

hnat do uličky Na ostrůvku, to je taková slepá ulička — víte? Jak tam vběhne, je s ním konec, nemůže ven!“

Mirek se zatvářil trochu pochybovačně, když Losnu přerušil: „Široko neví, že je to slepá ulička? Vědí-li to Uctívači i ty, ví to taky jistě i Široko!“

„Počkejte! Samozřejmě že to ví!“ hovořil chvatně Losna. „Ale neví jednu věc: z toho plácku Na ostrůvku vede průchod jedním domem přes dvorky do ulice Za mříží. Bude taky hlídaný. Široko bude muset přelézt zeď a skočit na druhou stranu, aby mohl upláchnout. Ale neupláchne. Pod zdí je starý hnojník, přikrytý prkny. Uctívači hnojník vystlali slámou, nahoře prkna odstraní a přikryjí otvor chvojím. Podaří-li se to, chytnou Široka do pasti jako dravou zvěř. Hnojník je hluboký, Široko se sám nevyhrabe, kdyby dělal, co dělal!“

„Mají to tedy Uctívači dobře vymyšlené!“ kýval Mirek zamyšleně hlavou. „Tím hůř ale pro nás. Co nám to pomůže, když Široka polapí Uctívači? Nic! Naopak, všechno bude ztracené!“

„Nebude!“ tvrdil neochvějně Losna. „Vláda Dratuš něco vymyslel! Zmocníme se Široka sami! A Uctívači nám k tomu dokonce ještě pomůžou — chacháá!“

„Uctívači že nám pomůžou? Jak?“ žasl Jarka.

„Neříkali jste mi kdysi, že máte spoustu listů ginga, které jste nasbírali tenkrát ve svatyni Uctívačů?“ ptal se lišácky Losna.

„Tak vidíte! Víte přece, že Uctívačů je tolik, že se vzájemně ani neznají. Nebo se znají podle obličejů, ale nevědí, kdo z nich je členem! Poznávacím znamením u nich je list ginga. Předloží-li ho jeden Uctívač druhému, třeba neznámému, a požádá-li ho o nějakou službu, musí mu ten druhý vyhovět. Tak zní jejich pravidlo. Půjčte nám, Žlutému květu, ty listy. Rozdáme je mezi své lidi a ti odvedou jejich pomocí Uctívače z jejich stanovišť. My zaujmeme jejich místa!“

Ještě dlouho pak Losna s nadšením líčil celý plán a už viděl hlavolam v rukou Vládi Dratuše.

36 Hon na Široka

Plán Vládi Dratuše vypadal slibně, ale Rychlé šípy od té doby, kdy jim selhaly pečlivě vypracované plány na osvobození Bublíny, žádným plánům už příliš nevěřily. Alespoň ne těm, které se týkaly Stínadel. Nikdo nikdy nemohl bezpečně říct, co všechno se stane v této podivné čtvrti, co pokazí plány i nejlépe promyšlené!

Přesto se chlapci jako obvykle důkladně připravili a v pátek v pět hodin se s Losnou sešli na umluveném místě ve Stínadlech.

Byl suchý, trochu mrazivý den. Soumrak dolehl do stínadelských uliček za chvíli, ale nebe zůstalo jasné a světlé. Kdesi za mořem domů, za komíny a věžemi vycházel měsíc.

Losna byl netrpělivý a běžel Rychlým šípům dokonce kousek cesty naproti. „Rychle! Pospěte si!“ volal na ně už z dálky. „Už to začalo! Už se to mele! Měli jsme začít dřív! Kdo to mohl vědět? Snad ani Uctívači nepočítali, že se Široko objeví ještě skoro za světla!“

Losna ze sebe chrлил chvatně jednu větu za druhou a Rychlé šípy si je jen s námahou srovnávaly v srozumitelný celek. Široko nějak zkřížil plány Uctívačů, zřejmě se objevil dříve, než mívával jindy ve zvyku, a jejich stráže nebyly ještě všude správně v plném počtu.

„Naši lidi ze Žlutého květu ho spatřili v okně Netopýří věže,“ vysvětloval dále Losna. „Je to opuštěná věž, dost vzdálená od míst, kde se Široko jindy zpravidla objevoval. To víte, jaký to byl poprask! Naši křičeli o posily, ale přiběhli taky Uctívači — a tak se strhla dokonce menší bitva, ale Široko zmizel.“

Pak přišly zprávy z Myších schodů, že ho tam viděli. Nějaké malé děvče vyděsil na smrt! Běžel tam v té své bílé masce, nikdo velký tam nešel! V Odsouzenecké ulici za ním běželi Uctívači do domu až na půdu, tam jim zmizel v nějakém haraburdí — a za chvíli už stál na ploché střeše nízkého stavení ve dvoře. Viděli ho z pavlače. Kýval na ně a ukazoval jim hlavolam. Dokázal úplné zázraky. Skoro už ani nevěříme, že je to člověk jako my, z masa a kostí!

Všechny naše plány padly, ale nic není ztracené, rozumíte! Listy ginga jsme rozdali našim lidem. Nic se s nimi nemůže stát, nebojte se! Máme spojky — a bude-li zapotřebí, každá zpráva se hned rozšíří mezi naše přívržence. Myslím, že těch listů přece jen ještě použijeme. Naučíme Uctívače skákat podle toho, jak my budeme pískat!“

Kdesi ve stříbrné tmě se ozval temný hukot. Rychlé šípy by si jej snad ani nepovšimly, ale Losna se zastavil a zbystril sluch: „Slyšíte? Slyšíte? Je to tady někde blízko! To už mu jsou zase na stopě!“

Zdalo se, že hluk přichází z ulice, která sem ústila o kus dále. Dali se do běhu, aby byli na nároží co nejdříve. Hluk stále sílil a bylo již slyšet i jednotlivé hlasy, výkřiky a jakési pískání.

Přiběhli na roh právě včas, aby ještě zahlédli, jak se přibouchly dveře jednoho domu a hlouček Vontů se do nich marně opíral.

„Pojďte — poběžte!“ vykřikl Losna. „Něco se tam děje! Snad tam dokonce mají Široka!“ Rozběhl se k hloučku a Rychlé šípy jej následovaly.

Kdosi vyběhl z hloučku a zamířil k Losnovi. Zřejmě to byl člen Žlutého květu. „Je tam!“ volal na Losnu a ukazoval na dveře domu. „Ženeme ho už od Podivínské uličky! Snad stokrát se nám ztratil — a zase jsme ho našli. Uctívači ho prý už drželi tam někde u Starého mlýna! Přeskočil zeď do Černé vody a zmizel jim. Nikdo se neodvážil z takové výšky skočit za ním!“

„Dobrá, dobrá!“ přijímal Losna trochu roztržitě jeho zprávy. „Co se stalo před chvílí, to už mě teď tak nezajímá! Teď hlavně jednat! Rozšíř ihned zprávu mezi naše lidi, aby předkládali Uctívačům listy ginga a aby je odvolávali do Hadího dolu, do Mokřin — a vůbec tím směrem! Je to daleko odtud a tam se Široko nemůže objevit. Tím Uctívače oslabíme a všichni naši ať se stahují sem! Jde o všechno!“

Před vraty domu se hlouček zatím zvětšil o stále přibíhající další Vonty. Někteří z nich byli Uctívači, jiní patřili k Žlutému květu. Byli tu i Dabinelovci a snad ještě i příslušníci jiných vontských skupin. Uctívači začali s Dabinelovci hádku a pokračovali v ní, i když vtrhli do průjezdu domu.

Losna pokynul chvatně Rychlým šípům a vklouzl do vedlejšího domu s nimi, „Jestli tam Široko je, nebude na nás jistě čekat!“ pravil.

„Spoléhejme raději na sebe! Podíváme se na dvory a možná, že na Široka narazíme!“

Prošli tichým průjezdem do dvora, zalitého měsíční září. Z vedlejšího domu sem zněl pekelný řev rozhádaných Uctívačů a Dabinelovců. Pak tam kdesi bouchly dveře a vysoký ženský hlas zlobného tónu překřičel hlasy Vontů. To asi správkyňě domu hnala Vonty z domu.

Na pavlačích i ve střešních vikýřích okolních domů bylo plno pohybujících se stínů. To všechno byli Uctívači, kteří se sem stáhli za prchajícím Širokem.

A pak jej Rychlé šípy uviděly! Široka! Jakási postava se mihla dvorem domu, v jehož průjezdu právě dohasínal křik vyháněných Vontů, přehoupla se přes nádoby s popelem, přes staré bedny a vozíky, přes zeď, oddělující dvorek od menších zahrádek. Na hřebenu zdi obrátila postava svou tvář k měsíci a zachechtala se tak výsměšně a podivně, až všem hochům přejel mráz po zádech. V témž okamžiku také spatřili hoši bílou masku místo obličeje.

„Široko!“ vyjel Rychlonožka „Je tam!“

Nebyl sám, kdo tak vykřikl. V téže vteřině se rozkřičely všechny obsazené pavlače, vikýře, na střešních můstcích pro kominíky signalizovaly hlídky do ulic tu zprávu, jméno Široka se ozývalo ze všech stran.

Rychlé šípy se pokusily vyskočit na zeď tak rychle jako Široko, ale nepodařilo se jim to. Musely se vzájemně vysazovat — zatímco on už mizel mezi malými altány a dřevníky uvnitř zahrádek. Dvorky jako by kouzlem ožily. Z pavlačí se sem sbíhali Vontové, z ulic průjezdy sem přibíhali další, dvorky se naplnily křikem, do kterého se mísilo rozezlené volání dospělých lidí.

Široko zmizel. Ztratil se ve spleti kůlen a rozbitých altánů, mezi křovisky a zídkami. Rychlé šípy i Losna se snažili postupovat směrem, kterým jej viděli prchat, ale bylo to velmi obtížné při neustálém přelézání různých překážek.

„Tam! Podívejte se! Tam!“ zašeptal vzrušeně Losna uprostřed největšího tápání. Jeho napřažená ruka ukazovala k zadní straně jednoho z domů. Rychlé šípy tam nic neviděly, ale Losna překotně volal: „Běžel tam! Vyběhl tady z vnitřku domem ven a na ulici!“

Měl asi pravdu, protože křik zase zesílil. Přeskočili malou nízkou zídku a vběhli do průjezdu domu, kterým Široko před několika vteřinami proběhl. Rozběhli se, jak nejrychleji dovedli, prolétli průjezdem a na ulici ozářené měsícem zahlédli ještě Široka, jak se vrhá do ochrany stínu.

Ale již se sem řítí zástup Vontů. Rychlé šípy mají před nimi náskok asi deset metrů. Také z boční ulice sem přibíhají hlídky Uctívačů i členové Žlutého květu. Rychlé šípy v běhu pozorují, že hoši Žlutého květu Uctívačům něco ukazují a hovoří s nimi. Zřejmě jim předkládají listy ginga a žádají je, aby zastavili pronásledování Široka. Lest se však nijak nedaří. Už je asi prozrazená. Uctívači běží dál.

Široko pádí kupředu jako vítr. Rychlým šípům se však zdá, že se vzdálenost zkracuje. Předstírá Široko, že nemůže běžet rychleji? Nebo je skutečně unavený? Nebylo by to nic divného, má dnes za sebou pořádnou honičku!

Rychlé šípy dělají čest svému jménu. Všichni běží tak rychle, že nechávají daleko za sebou Vonty i s Losnou. Ale už ochabuje i Červenáček a také Jindra ztrácí rychlost; je pozadu o krok, pak o dva — a mezera mezi ním a Mirkem, Jarkou a Rychlonožkou se stále zvětšuje. Jak dlouho ten hrozný běh může ještě trvat? Nepředstírá-li Široko ochablost, je naděje na vítězství. Je však také možné, že Široko chce Rychlé šípy jen vyčerpat! Až se mu ocitnou — uštvané — v patách, zvýší rychlost a zmizí jim jako dým ve větru!

Široko teď zabočil do vrat jednoho domu, ale po několika vteřinách vyběhl zase ven na ulici. Snad ho v domě někdo vyplašil nebo tam nenašel odemčené dveře do dvora, kterými chtěl prehnout. Těch několik vteřin, které ztratil, znamenitě prospělo Rychlým šípům, přiblížily se mu takřka o polovinu vzdálenosti.

Vzadu slyšely stále ještě výhrůžný ryk Vontů, kteří se marně snažili udržet s Rychlými šípy stejné tempo. Jen mimořádně rychlí jedinci se drželi, ostatní se ztráceli stále ve větší vzdálenosti. Široko prchal do odlehlých částí Stínadel, kde Uctívači neměli žádné hlídky, protože jednak nepředpokládali, že by Široko utíkal až sem, jednak v těchto místech neměli své přívržence.

Široko znovu vběhl do průjezdu domu, ale nevybíhá už ven jako předtím. Několik vteřin potom jsou u dveří již i Rychlé šípy. Mírní trochu rychlost, aby mohly zabočit do průjezdu. Zdá se jim, že zde ještě vane vzdušný proud, zvířený Širokovým tělem.

Na rohu ulice se objevili první Vontové. Spatřili Rychlé šípy vbihající do dveří domu. Pochopili, že tam tedy vběhl před nimi i Široko. Rozběhli se sem a v jejich stopách se za chvíli přišnou ostatní, kteří neměli tak rychlé nohy a nestačili s dechem.

Dveře z průjezdu domu do dvora byly zamčené. Ale na schodišti ztichlého domu se ozývaly tiché běžící kroky. Široko prchá zřejmě nahoru! Snad se skrývá v některém zákoutí tmavých chodeb. Nebo vběhne až k půdě. Bude-li půda zamčená, je v pasti!

Rychlé šípy se odhodlaně rozbíhají nahoru po schodech. Do průjezdu vběhli ještě Jindra a Červenáček. Mirek s Jarkou a Rychlonožkou nemohli po tmavém schodišti běžet tak rychle, a tak je oba dohnili.

„Opatrně!“ šeptal Mirek. „Znáte jeho sílu! Může být tady schovaný někde za některým rohem chodby. Připravte se na všechno! A držte ho za každou cenu! Pozor — pozor!“

Poslední slova skoro vykřikl. Ve tmě chodby se cosi zaběhalo a vzápětí se proti nim vyřítilo něco velikého, černého. Široko s bílou maskou na obličej.

Vrazil prudce do Mirka, který by upadl, kdyby jej Jarka nezachytil. Rychlonožka skočil Širokovi na krk, ale ve tmě se minul, dotkl se jen jeho ramen a sklouzl k zemi. Jindra přes Rychlonožku upadl. Ale již je zde zase Mirek a s pomocí Jarky se snaží zabránit Širokovi v útěku.

Celý zápas probíhá téměř beze slov, je slyšet jen oddechování a polohlasné výkřiky, kterými se Rychlé šípy vzájemně upozorňují. Zato dole v průjezdě se rozhlaholily hlasy Vontů, kteří sem již doběhli, a nyní po Širokovi pátrají. Jejich křik je stále větší.

Široko hluk v průjezdu jistě slyší. Poznává, že kruh pronásledovatelů se zužuje. Boj se stává zoufalejším. Rychlé šípy nedbají ran, smýkání a náporů. Věší se na Široka, padají pod jeho údery, jejich

síly jsou proti němu slabé. Po schodech o patro níže se již ozývají kroky Vontů.

„Dáme ti možnost úniku!“ namáhavě mluví Mirek mezi zápasem k Širokovi. „Dej nám hlavolam — a bude všechno v pořádku. Zastavíme dokonce ty, kteří se sem ženou po schodech! Slyšíš je přece?“

Místo odpovědi se však Široko novým náparem prudce a nečekaně osvobodil a dlouhými skoky uhání chodbou ke schodům a po nich zase výše.

Dole v chodbě se ozval hněvivý mužský hlas. Nějaký nájemník asi vyhání Vonty z domu. Jindra se v běhu opatrně naklání přes zábradlí a vidí, že Vontové skutečně sbíhají po schodech dolů. Obsadí ovšem jistě všechny dvory a okolní ulice, že jim ani myš neuklouzne!

Široko teď běží po dlouhé pavlači, která se táhne podél celého domu. Vede z ní kamsi dolů druhé schodiště, ale Široko je snad přehlédl nebo jím nechce běžet, nechává je prostě bez povšimnutí. Ale jiný únik z pavlače není! Co Široko zamýšlí? Pavlač končí zdí.

A teď — teď — proboha — zbláznil se snad Široko — nebo si myslí, že má křídla? Přehoupl se jediným skokem přes zábradlí pavlače, odrazil se mohutně od jejího vnějšího okraje — a obloukem skáče dolů na plochu nižšího stavení.

Rychlé šípy zůstaly stát jako přimrazené. Krev jím ztuhla v žilách nad Širokovým skokem. Trvá snad jen čtyři nebo pět vteřin — a přece se jim zdá, že ten skok je celou věčností. Jejich oči sledují letící tělo a vyměřují si mimoděk místo na dolní střeše, kam dopadne. Už ale také s hrůzou vidí, že si Široko svůj skok špatně vyměřil. Stavení, na jehož střechu chtěl přeskočit, je příliš vzdálené od domu s pavlačí. Široko nemůže tu šíří skokem překonat.

Silná rána, kterou způsobil Široko dopadem na kovovou rouru, působí na Rychlé šípy ohlušivě. Nejsou schopné jediného pohybu ani slova. Širokovy nohy sklouzly z okapové roury do prázdna, jeho tělo se jakoby zlomilo, ruce se zoufale snažily zachytit střechy a pak alespoň roury, ale nebylo to možné — Široko zvolna padal těsně při zdi stavení dolů do dvora. Bylo tam tma, ale Rychlé šípy si přesto za-

kryly oči. Vzápětí temný úder na dlažbu dvora zvěstoval, že Široko dokončil svůj šílený, nepodařený skok.

37 Skryš je prázdná

„Tady!“ vykřikl konečně Mírek a ukázal na schodiště. „Musíme k němu dolů! Snad se dá ještě pomoci. Zavoláme lékaře, snad ještě není mrtvý.“

Odkudsi se ozval onen zlověstný zvuk Vontů, který Rychlé šípy dnes již jednou slyšely. Vontové jsou jistě tady, rozlezlí po domech, dvorcích i půdách. Na tomto schodišti je zatím ještě klid. Také dole na tmavém dvorečku, kde leží Široko, je ticho.

Snad ještě nikdy v životě neseběhly Rychlé šípy ze schodů tak rychle jako teď. Na dvorku je tma a Rychlé šípy mají skoro strach rozsvítit baterky: co uvidí?

Na pavlačích vedlejšího domu se ozval křik. Vontové! Také z výšře dalšího domu kdosi volá. Vontové už jsou zase na stopě. Pozor! Pozor!

„Jen ne svítit!“ šeptá vzrušeně Mírek. „Upozornili bychom na sebe! Však se ve tmě brzo rozkoukáme!“

Měl pravdu. Asi po dvaceti vteřinách si jejich oči počaly zvykat na temnotu, která vládla mezi domem a nádvorním stavením.

Od zdi stavení se neslo sténání. S největšími obavami tam zamířili. Vzápětí spatřili Široka, sedícího na zemi u zdi. Ani teď neodložil z obličeje bílou škrabošku. Rukama si svíral a třel koleno levé nohy.

Když spatřil Rychlé šípy, chtěl povstat, ale nedařilo se mu to.

„Sed! Klidně sed!“ šeptal mu Mírek uklidňujícím hlasem, „Stalo se ti něco? Máme s sebou lékárníčku, ošetříme tě! Schováme tě před všemi pronásledovateli. Nechceme teď na tobě hlavolam, když je ti zle! Až s tebou bude jednou zase všechno v pořádku, zahájíme s tebou znovu boj o hlavolam tvrdě a neúprosně! Ale teď, když se nemůžeš bránit, boj zastavujeme!“

„Kdo jste?“ vydralo se Širokovi namáhavě z úst. „Kdo jste, že se mnou jednáte tak neuvěřitelně šlechtně? Každý jiný by využil toho, že jsem pádem na chvíli oslabený, a ježka v kleci mi vyrval. A vy mi ještě nabízíte pomoc!“

Mirek otevřel lékárníčku a Široko vysoukal nohavici kalhot nad koleno. Objevila se svalnatá noha mladého člověka, v koleni ošklivě rozbitá. Mirek se snažil zastavit krvácení a pak — pokud to ve tmě bylo možné — položil na koleno prozatímní obvaz. Jarka zatím odpovídal na Širokovu otázku:

„Jsmo Rychlé šípy, snad nás znáš! Nejsme ze Stínadel! Patříme na Druhou stranu. Ale chceme dopomocť Stínadlům k takovému míru a svornosti, jaké tu panovaly za dob Vojtěcha Vonta. Víme, že je zde nyní několik skupin a každá chce převzít vedení. Známe jednu z nich, vede ji dobrý chlapec Vlád'a Dratuš. Myslíme, že by byla ze všech nejschopnější zjednat ve Stínadlech pořádek a klid. Proto se taky snažíme získat ježka v kleci, odznak Velkého Vontství. Tím by přibyl Vlád'ovi Dratušovi další přívrženci. Víš přece jistě dobře sám, co pro Vonty znamená!“

„Jak bych nevědě!“ zašeptal Široko vzrušeně. „Víte, kdo jsem? Jsem předchůdce posledního Velkého Vonta! Toho, který chtěl předat Losnovi Velké Vontství po Losnově vítězném zápase s Mažňákem. Když Mažňákův otec ježka v kleci vyrval Losnovi z ruky a utopil ho v podzemní stoce, vontská organizace se rozpadla. Chtěl jsem ji obnovit. Vylovil jsem proto po mnoha pokusech za pomoci několika mladších hochů hlavolam ze stoky svatojakubského kostela — a nyní jsem zkoušel a hledal po celých Stínadlech schopného Vonta, který by se hodil pro funkci náčelníka.

Zkoušel jsem povahy i tělesné schopnosti. Vždy jsem však objevil nejvyš hruhou sílu a špatné vlastnosti, ale ušlechtilost ducha, o kterou mi především šlo, jsem nenašel. Vy jste první, kteří se mi zamlouváte svým rytířským chováním. Místo abyste se na mě vrhli a využili mé chvilkové bezmocnosti, pomáháte mi a chcete mne vzít pod ochranu. Kdybyste byli ze Stínadel, svěřil bych odznak Velkého Vontství bez váhání jediné vám! Takhle však — když nejste naši — svěřím ho

aspoň tomu, pro koho pracujete: Vlád'ovi Dratušovi. Slyšel jsem už o něm mnoho dobrého a vy jste ty zprávy potvrdili.

Za chvíli tu budou Uctívači se svým nepoctivým náčelníkem Mažňákem, který po hlavolamu tak prahne! Najdou mne, prohledají mne — ale ježka v kleci přece nenajdou! Bude už v úplném bezpečí! Bude u vás! Předějte hlavolam Dratušovi! A vyříd'te mu, že mu přeju úspěch ve volbách Velkého Vonta!“

Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl kožený váček. Zatřepal jím a na nastavenou dlaň cosi vypadlo.

„Ježek v kleci!“ vydechl rozechvěně Jindra. „Podívejte se! Ježek v kleci!“

Ano — nebylo pochyb! Přes značnou tmou poznali hoši v Širokově dlani ten kouzelný předmět, podivný hlavolam dávno mrtvého chlapce Jana Tleskače, opředený závojem pověstí a legend, o který bojovaly celé generace Stínadelských. Ježek v kleci, který ve svém vnitřku — podle Tleskačova deníku — má skrývat i úžasný Tleskačův vynález, plán létacího kola!

Schody, střechy, dvorky, vše již hlučelo hlasy rozdychtěných Vontů, ale Rychlé šípy zde stály v němém úžasu a vzrušení jako solné sloupy, neschopné jediného pohybu. Hlavolam, po kterém pátraly déle než rok, jim Široko dává do úschovy. Hlavní část boje je tedy dokonána! Rychlé šípy někde v tajnosti vyjmou ježka z klece, rozšroubují — a plán létacího kola odevzdají příslušným úřadům, aby ho nezneužil nikdo nepovolaný. Pak vrátí ježka zpět do klece a předají hlavolam Dratušovi, aby mu pomáhal získat nové přívržence.

„Rychle! Tak rychle!“ zašeptal netrpělivě Široko a podával hlavolam Mirkovi. „Na co čekáte?“

Mírek vzal chvějící se rukou hlavolam z jeho dlaně, potěžkal jej a vsunul chvatně i se sáčkem do kapsy. Nebyl opravdu už čas na nějaké dlouhé rozjímání. Vontové se zde mohou objevit každou vteřinu!

Široko si teď sňal škrabošku — a Rychlé šípy se pátravě zadívaly do jeho tváře. Byl to mladý — snad dvacetiletý muž bystrého pohledu, jeho obličej prozrazoval energii a odvahu.

Usmál se na hochy povzbudivě a pravil tiše: „Tak — a teď rychle pryč odtud! Rychle! Víte, co máte u sebe! A víte taky dobře, co by se stalo, kdyby vám to vzali! O mne se nestarejte, pomůžu si sám.“

„Musíš hned k lékaři!“ nabádal ho Mírek. „Vyčistí ti pořádně ránu a dá lepší obvaz.“

Široko bezstarostně mávl rukou: „Vím, nebojte se! Doktor je v domě, kde bydlím! Na shledanou! Na shledanou při vítězné volbě Velkého Vonta!“ S Jarkovou pomocí vstal a dobelhal se do větší tmy v koutě dvora, kde se ukryl mezi starým haraburdím.

Chlapci pak již nemařili ani vteřinu. Vyběhli kolem schodů do chodby domu, proběhli jí a dostali se na ulici. Bylo zde hodně Vontů, ale žádný i nich si jich nevšímal. Každý pátral jen po bílé Širokově škrabošce.

Jediná myšlenka Rychlé šípy ovládala: dostat se domů, na Druhou stranu, do klubovny, a tam rozšroubovat ježka. Trvalo dlouho, než se udýchání chlapci ocitli v místech, odkud znali již cestu k Rozdělovací třídě. Mírek držel křečovitě ruku v kapse na hlavolamu, jako by se bál, že se přihodí zase něco neočekávaného, jako tenkrát ve svatojakubském kostele.

Naštěstí cesta dobře skončila, a když se dostali do své klubovny, nechtěli ani věřit, že je konec bojů o ježka.

Zamkli za sebou důkladně dveře, Rychlonožka stáhl i záclony v okně, jen aby nikdo nepovolaný nemohl do klubovny nahlédnout nebo dokonce vniknout.

Mírek přistoupil ke stolu a chtěl pronést několik slavnostních vět. Ale byl tak rozechvěný, že se nemohl soustředit. Pravil jen: „Tak jsme to přece jen dokázali! Ježek v kleci je v našich rukou. Není to sen! Je to pravda! Podívejte se!“

Vytáhl ruku z kapsy, kde ji měl po celou cestu ze Stínadel, a položil na stůl sáček s hlavolamem. Jarka jej dychtivě uchopil a vysypal ježka na stůl. Ježek zazvonil o jeho desku. Hoši se do něj takřka vpíjeli očima. Jeden po druhém bral ježka do ruky; co vše se pojilo s tímto podivným předmětem! Jakou ponurou minulost měl! Co generací ho hledalo a zápasilo o něj. Nešťastný Jan Tleskač kvůli němu snad položil svůj mladý život! A teď ježek v kleci tady leží na stole,

v klidu a jakoby po velké bouřlivé cestě, mrtvý a nemluvný svědek dávno minulých událostí!

Jindra pak vzal hlavolam opět do ruky a jeho rty horečně šeptaly návod, vyčtený z deníku Jana Tleskače, podle kterého bylo možné ježka z jeho klece vyjmout. Jindra uměl ta slova nazpaměť, nezapomněl je ani po roce! Vždyť na něj působila vždy takovým mocným a kouzelným dojmem!

„Když natočíme nejdelší ostěn ježka tak, aby vyčníval z klece nejširším jejím otvorem, posuneme ježka do poloviny výšky klece. Pak točíme za vyčnívající ostěm ježkem, až na jeho protilehlé straně dostaneme do kolmé polohy nad sebou dva jiné ostny, nejdelší po tom, který už vyčnívá vpředu. Popostrčíme předním ostněm ježka tak, aby jeho dva kolmo nad sebou se nacházející ostny pronikly protilehlým otvorem co nejvíce ven. Potom za přední ostněm sklápíme celý hlavolam jakoby dolů, až jak zadní dva vyčnívající ostny dovolí, a poněkud doleva. Tím ježek dostane v kleci takovou figuru, že všechny jeho ostatní ostny, které jinak překážejí jeho vyklouznutí ven, zmizí z jiných otvorů klece v jejím vnitřku a zaujmou příznivou polohu k nejširšímu otvoru. A pak stačí už jen ježkem kroutit za nejdelší vyčnívající ostněm střídavě sem a tam. Přitom se osvobozuje ježek stále víc a více svými ostny z klece, až je venku úplně!“

Se vzrušeným výrazem v tváři opakoval Jindra tiše a jakoby sám pro sebe tato slova, napsaná kdysi Janem Tleskačem. A jak Jindrova ústa pronášela tato slova, jeho chvějící se prsty pracovaly horečně s kuličkou, posázenou dlouhými výčnělky, která zvonila uvnitř klece, kovového pouzdra s podélnými otvory.

Nikdo neuměl vyjmout ježka z klece kromě Jana Tleskače. Rychlé šípy se to naučily teprve z jeho deníku, nikdy však neměly možnost se ve skutečnosti přesvědčit, zda by to dokázaly, protože hlavolam nedostaly nikdy do ruky. A teď tady hlavolam je — a Jindra se usilovně snaží o to, co nedokázaly celé generace Stínadelských kromě Otakara Losny: dostat ježka z klece ven!

A daří se to! Kupodivu — daří se to! Jindra namáhavě oddychuje, pot rozčilení se perlí na jeho čele — a ježek stále víc vystupuje svými

výčnělky ze své těsné klece, kde — kromě několika vteřin loňského roku odpočíval celá desetiletí.

„Mám!“ vykřikl pak pronikavě Jindra. „Podívejte se! Mám! Je venku!“ Roztáhl chvějící se ruce. Na dlani levé ruky měl kovové pouzdro, na druhé dlani byla ostnatá kulička, rovněž z kovu, poněkud zrezivělá.

Rychlé šípy se k Jindrovi vrhly a prohlížely obě součástky hlavolamu. Bylo to k neuvěření! Hlavolam je v moci Rychlých šípů! Dokonce rozebraný! Byl to jeden z nejvýznamnějších okamžiků celého klubu!

„Dobrá! Ale teď dál!“ vykřikl pak netrpělivě Mírek. Takřka vytrhl ježka z Rychlonožkovy ruky a pravil: „Musíme jednat rychle! Rozšroubujeme ho! Umřu nedočkavostí!“

Otřel kuličku a její ostny důkladně skelným papírem, až se pod nánosem špíny a rezu objevila ryska, která jasně naznačovala, že kulička se skládá ze dvou stejně velkých částí. Pokusil se oddělit je od sebe šroubováním podle deníku Jan Tleskače. Nepodařilo se mu to však, ač se namáhal, jak mohl.

„Olej! Přinesu olej, počkej!“ zvolal Červenáček a již zmizel ve dveřích.

Netrvalo ani dvě minuty a byl zpět i s lahvičkou strojního oleje.

Mírek celého ježka důkladně promastil, špičkou ostrého nože vyčistil rysku od posledních zbytků špíny a pak se opřel prsty znovu o výčnělky ježka, až mu klouby na prstech zbělely.

„Tak co — jde to?“ toužebně šeptal Jarka. Neuvědomil si vzrušením, že může mluvit nahlas.

Napětí se stupňovalo každou vteřinou. Hoši ani nedýchali. Obklopili Mírka tak, že na ježka ani neviděl. Nebylo to však zapotřebí — stačilo jen opírat se prsty do ostnů ježka.

Pak ostny povolily. Pohnuly se na obou polokoulích ježka proti sobě, pomalu, ozvalo se téměř neslyšitelné skřípnutí a Mírek zvolal: „Jde to! Povoluje! Lidičky, já se zblázním!“

Vzápětí prudce odstrčil hochy a položil na stůl ježka, rozšroubovaného na stejně velké kusy.

Hoši se vrhli ke stolu.

Mirek zde stál jako bez ducha a díval se s vytřeštěným pohledem na stůl.

Uvnitř ježka měl být plán létacího kola narýsovaný na hedvábném papíru.

Z ježka se však na stůl vysypala jen zčernalá měkká hromádka čehosi neurčitého, co snad kdysi bylo papírem.

V jedné z obou polovin ježka byla maličká dírka prožraná rzí.

Hoši se dívali nechápavě jeden na druhého a v klubovně bylo takové ticho, že slyšeli bít i svoje vlastní srdce.

38 Žlutý květ vítězí

Trvalo řadu dní, než se Rychlé šípy zotavily ze svého otřesu. Jejich sen, že zachrání Tleskačův báječný vynález létacího kola, se rozplynul v několika vteřinách. Hlavolam ležel řadu měsíců v podzemní stoce svatojakubského kostela, než jej Široko s Emilem Hačičíkem a dalšími neznámými chlapci vylovili. Za tu dobu rez dokonala své zhoubné dílo. Vyhlodala malý otvor, kterým vnikla dovnitř ježka voda a zničila drahocenný plán. Kolik let nebo desetiletí bude trvat, než někdo jiný objeví to, co objevil Jan Tleskač? Kdo znovu objeví správné vyvážení kola, upravení jeho křidel a všechno ostatní tak, aby se člověk na kole mohl skutečně vznést do vzduchu jen svou vlastní silou? Bezmotorové letouny již dnes brázdí s člověkem celé desítky hodin vzdušné moře, aniž člověk svou sílu upotřebil. Tím spíše bude moci člověk létat, použije-li k tomu ještě své síly! Jde jen o sestrojení patřičného letounu. Jsou desetitisíce možností sklonů úhlu křidel, jejich rozpětí a váhy. A jen jedna z nich je správná. Jan Tleskač ji objevil. Kdo a kdy ji objeví znovu?

Pro Rychlé šípy, které se ježka v kleci konečně zmocnily po tolika zápasech, bylo zklamání nad jeho zničeným obsahem příliš velké. Ještě se ani nevzpamatovaly ze ztráty Bublíny a již se musely znovu smířovat s novou ranou osudu.

Chlapcům se zdálo, že pro ně celý svět ztratil svou přitažlivost. Chodili zamračení a nemluvní. Vydali jen jedno číslo TAM-TAMU za dlouhou dobu, a přestože v něm oznámili, že získali ježka v kleci, kroutili čtenáři hlavou nad špatnou náladou, která z celého TAM-TAMU vyzářovala. Nikdo z nich nechápal, proč jsou Rychlé šípy tak mrzuté, když dosáhly svého cíle. Neboť nikdo nevěděl, co se v hlavolamu ukrývalo.

Byl to Losna, kdo Rychlé šípy vyburcoval z jejich mrzuté nálady a přiměl je k další činnosti. Přišel k nim kteréhosi únorového dne, kdy ve vzduchu již všechno vonělo předjařím a rozpovídal se o Stínadlech, o Žlutém květu, o získávání nových přívrženců a ještě o jiných věcech.

Neřekl ani slůvka, že by byl rád, kdyby Rychlé šípy už donesly do Stínadel první vontskou kroniku a ježka v kleci, ale Rychlé šípy se dovtípily, že je čas tak učinit.

„Přijdeme k vám v pátek!“ pravil Mirek Losnovi. „Přineseme vám kroniku i hlavolam. Čekej na nás v pět hodin u Rozdělovací třídy a přiveď s sebou své lidi, ať máme bezpečný průvod. Uctívači by nás dokázali přepadnout a věci nám vzít dřív, než bychom je dopravili k vám do klubovny!“

Losna jásal radostí: „To bude mít Vláďa Dratuš radost, hned zítra mu to půjdu říct. Je už několik dnů v nemocnici, operovali ho a brzo prý už bude vidět! Jsem u něj každý den. Pořád o vás mluví a ptá se na vás!“

Losnova návštěva vyvedla Rychlé šípy z jejich rozmrzení. V pátek se chlapci podle úmluvy vydali ke Stínadlům s drahocennými vontskými památkami. Celá Druhá strana je doprovázela na této slavnostní cestě, hoši a děvčata jako očarování pohlíželi na klidné a sebevědomé Rychlé šípy a na jejich tašku, ve které spočívala vontská kronika a ježek v kleci.

Na Rozdělovací třídě čekal Losna asi s padesáti členy Žlutého květu. Ucpali celou ulici a dopravní strážník měl co dělat, aby udržel dopravu v pořádku.

Z uličky V přítmí a ze Železniční ulice se proti Žlutému květu vyvalili Uctívači a na plácku, který se nazýval Čertova kuchyně,

vzplanul velký boj, jehož cílem bylo ukořistit Rychlým šípům vontskou kroniku a ježka.

Ale Žlutý květ zde měl tolik lidí, že Rychlé šípy byly zcela bezpečné, boj se k nim nedostal. A v každé ulici se přidávali další a další Vontové, dosud nerozhodní, ke Žlutému květu. Nadšení se zmocnilo celých Stínadel.

Rychlé šípy došly až do klubovny Žlutého květu, kde kroniku a ježka v kleci slavnostně předaly Losnovi. Spolu se členy Žlutého květu sepsali předávací listinu:

„My, Rychlé šípy, předáváme dobrovolně Žlutému květu první vontskou kroniku, kterou jsme vykopali ve Stínadlech na Červených schodech, a ježka v kleci, získaného od Široka, ve snaze dopomoci Žlutému květu k spravedlivému vítězství ve volbách Velkého Vonta. Jsme šťastni, že jsme se přičinili o objevení těchto dvou vontských památek, protože víme, jak jsou pro Stínadla důležité. Přáli bychom si, aby pod vedením těch, kterým tyto věci dnes z dobré vůle předáváme, Stínadla našla zase svůj klid a mír, jako tomu bylo za dávných časů Vojtěcha Vonta.“

Potom přicházely Rychlé šípy do Stínadel skoro každý den. Vláďa Dratuš se pořád ještě nevracel z nemocnice a Žlutý květ měl plné ruce práce se získáváním nových přívrženců. Rychlé šípy se těchto jednání plně účastnily. Klubovna Žlutého květu bývala přeplněná vyjednávači z nejrůznějších koutů Stínadel. Do Žlutého květu se hlásily celé ulice. Z Dabinelovy party se odtrhla Myší past, Červenokohoutí plácek a Dlouhé schody, aby přešly k Vláďovi Dratušovi. Rychlé šípy vyjednaly přistoupení uličky V chapadlech a Plaveckého náměstíčka. Hlásily se Nadpotoční ulice, V mokřinách, Psí ulička a Tovařská. Sepisovaly se smlouvy, vyjednávaly různé výhrady, pro každou ulici byly nutné nějaké výjimky, zvláštnosti. Rychlé šípy byly jednomyslně přijaty za členy výboru Žlutého květu a svým přímým a slušným vystupováním získaly celému sdružení ještě větší důvěru.

Vláďa Dratuš posílal z nemocnice každý den výboru cenné rady. Rychlé šípy z nich poznávaly, jak dokonale Dratuš zná vůdcovské umění a jak ví, kde a jak má zasáhnout, aby úspěch byl ještě větší.

U Uctívačů ginga nastal rozkol a přes zuřivý odpor Mažňáka, který Uctívače vedl, přestoupily ke Žlutému květu ulice Ve zjevních, Katovská a Na nosálku.

I takové ulice a plácky, kde až dosud Vontové nebyli sjednocení, volily teď místní náčelníky a rozhodovaly se s nimi, ke které straně se přidat.

Kteréhosi dne se pak vrátil Vlád'a Dratuš. Jeho jasné oči viděly! Žlutý květ jej přijal s nevypsatelem jásotem. A Vlád'a byl ve své skromnosti a radosti tak milý!

Několik prvních dnů nosil ještě tmavé brýle, a když oslnivé jarní sluníčko se rozzářilo ve stínadelských uličkách, musel mít oči dokonce zavázané černou páskou. Přesto se však každý den vydával do nejvzdálenějších částí Stínadel, kde svým jasným kovovým hlasem promlouval k neznámým Vontům o cílech Žlutého květu, o věčném míru a klidu, o užitečném prožití chlapeckých let, o dobrých činech, které by Stínadelští měli konat, o ušlechtilosti a rytířství.

A každá taková výprava přivedla Žlutému květu další přívržence, kterým se zalíbily Vlád'ovy názory. Nesliboval nic, ukazoval jen, jaká by stínadelská mládež měla být a co vše by mohla prosadit a mít, kdyby byla svorná.

Bývalá Vontská rada, která před rokem měla předat Velké Vontství Losnovi, vyhlásila volby Velkého Vonta na den 8. dubna. Toto datum se blížilo závratnou rychlostí. Rychlým šípům alespoň připadalo, že v ruchu jednání a příprav dny přímo letí.

Jaro už bylo v rozpuku, dubnové sněhové přehánky již přestaly a známé žluté květy, kterými byla kdysi pokryta rakev Roberta Komoura, se zase už začaly ukazovat na každém nevydlážděném kousku stínadelských ulic, podél stěn domů, u zídek a stromů, u Černé vody, všude — všude.

Nad Stínadly se klenulo vysoké jarní nebe a ve vzduchu bylo plno jarních vůní. Uličky a zákoutí se už nezdály Rychlým šípům tak ponuré a smutné.

A pak nadešel ten slavný, velký den voleb.

Vontská rada se rozhodla, aby se volba Velkého Vonta konala na nádvoří domu, v jehož dvoře stála kůlna s vozem Žlutého květu.

Mažňák protestoval, ale nic mu to nepomohlo. Pocta, že volby se mají konat právě zde, byla Žlutému květu přiznána za získání ježka v kleci a první vontské kroniky.

Hned po polední toho památného dne se začaly ke klubovně Žlutého květu trousit první hloučky Vontů. Rostly stále víc a více. Přicházely sem celé ulice s nápisy na tabulích, Byli tu Vontové z Modrých ulic, jak se říkalo západním částem Stínadel, vydlážděným modrým kamenem, přišly ulice z okolí jatek, Vontové z ulice Na sekeře přišli dokonce s tahací harmonikou a se zpěvem. Jejich zpěv vystřídal mohutná válečná vontská píseň beze slov, kterou zpívali bouřlivě a nadšeně všichni přítomní znovu a znovu do nekonečna.

Rychlé šípy spatřily na voze mezi Vontskou radou i Široka. Dnes ovšem neměl na tváři bílou škrabošku a nikdo nevěděl, že on je Široko, kromě Rychlých šípů. Usmál se na ně vesele.

Vlád'a Dratuš se prodral návalem k Vontské radě, něco s ní vyjednával a pak k ní přivedl Rychlé šípy.

„To jsou chlupci Rychlých šípů, kteří nám tak pomáhali a kteří objevili první vontskou kroniku!“ představil je. Členové Vontské rady podali Rychlým šípům ruku a vyptávali se jich na podrobnosti. Byl zde i poslední Velký Vont, který měl předloni Losnovi předat svůj úřad.

Vontská rada se potom odebrala do kůlny, kde začaly volby, Každá skupina, která se ucházela o Velké Vontství, měla zde jednoho zástupce, který měl seznam jmen a adres jejich členů. Která skupina bude mít víc členů, ta bude mít právo zvolit si Velkého Vonta ze svého středu. Jména členů vítězné skupiny budou později veřejně vyvěšena, čímž se znemožní jakýkoli volební podvod. Kdyby si některá skupina napsala do svého seznamu jména těch, kteří se k ní ve skutečnosti nehlásí, vyjde to najevo — a volby budou neplatné!

Bývalý Velký Vont zahájil zasedání starou zahajovací formulí: „Budme svorní!“

„Členové Rady povstali a vzkřikli: „Žlutá je barva naše!“

„Nevyzraďme nic, co víme!“ pravil zase bývalý Velký Vont. Rada odpověděla jakoby jedněmi ústy: „Mlčenlivost chrání nás!“

Tím bylo zasedání zahájeno.

„Slavné údobí vontských dějin se znovu otvírá,“ začal bývalý Velký Vont svou řeč. „Po více než jednorroční nečinnosti se scházejí dnes náčelníci stínadelských ulic, aby odevzdali své hlasy těm, kterým důvěřují. Po době bezvládní a zmatků se mají Vontové opět spojit v jeden nerozborný celek s pevnou organizací a kázní, jako tomu bývalo dříve. Dnes, kdy důvtipem a statečností těch, kteří nejsou z našeho středu, Rychlých šípů z Druhé strany, jsme dostali do rukou první vontskou kroniku, známe snahy Vojtěcha Vonta. Chtěl zabezpečit Stínadlům mír, klid, přátelství. A my chceme v těchto snahách pokračovat. Potřebujeme však člověka, který by celou svou osobností dával dobrý příklad a usměrňoval nás, potřebujeme nového Vojtěcha Vonta.

Proto jsme dnes zde, abychom ho zvolili. Na něm bude záviset, jak budeme dodržovat zásady Vojtěcha Vonta a zda nové vontské údobí bude skutečně údobím míru, nebo jen nových rozbrojů, nesprávností a násilí. Volme proto dobře!“

Vysvětlil ještě pravidla voleb a potom předstupovali jednotliví zástupci různých skupin a předkládali písemné seznamy svých členů. Někteří přicházeli ke stolu Rady skromně, nejistě, jiní pánovitě, hrdě, neboť mysleli, že jejich skupina má nejvíc členů.

Za Žlutý květ odevzdal seznam Losna. Podíval se přitom významně na bývalého Velkého Vonta a řekl mu: „Vzpomínáš si, jak jsi mi tenkrát v jakubském kostele předal ježka v kleci? A jak mi ho Mažňákův otec vytrhl a utopil ve stoce? Dnes se to nestane!“ Oba se usmáli.

Vontská rada dávala seznamy s menším počtem členů dospodu, s větším počtem navrch. Sešit Žlutého květu byl pořád nahoře, žádná jiná skupina zatím neměla více přívrženců než on. A sešit tam zůstal až do konce voleb! Žlutý květ zvítězil!

Vlád'a Dratuš vystoupil skromně, a přece hrdě na klubovní vůz a v pravé ruce držel ježka v kleci. Jeho jasné světlé oči se rozhlédly po všech přítomných, zastavily se na chvíli u Rychlých šípů, přejely Vontskou radu a Vlád'a potom promluvil:

„S vaší pomocí chci udělat Stínadla takovými, jakými byla za dob Vojtěcha Vonta. Při památce mrtvého Roberta Komoura slibuji, že

pokud budu na místě, které jste mi svěřili, nedopustím, aby bylo ve Stínadlech pošlapáváno právo a čest a porušována svornost. Už nikdy nesmí mezi námi vzniknout nesvár, už nikdy nesmí být porušena vontská tradice. Žlutá je barva naše!“

Zpráva o vykonané volbě a o vítězství Žlutého květu se rozšířila nejdříve naplněným dvorem a pak na ulice před domem. Píseň Vontů se znovu ozvala a Vontové ji zpívali nadšeně a silně.

Pak se otevřela velká vrata kůlny a z ní vyjíždí klubovní vůz Žlutého květu, čerstvě promazaný kolomazí, ozdobený žlutým kvítím, na něm stojí Vláďa Dratuš s ježkem v kleci dosud v ruce, obklopen původními členy i Rychlými šípy. Vůz táhnou a tlačí nesčetní přívrženci a vyjíždějí průjezdem ven, do ulice, kde je vítá bouřlivý jáсот všech Vontů.

Tak projíždí vůz všemi uličkami, všude nadšeně pozdravovaný a zaplavovaný stále větším a větším množstvím žlutého kvítí, jehož zásoбы jsou nevyčerpatelné. Jásají a vůz pozdravují už i ti, kteří dali svůj hlas jiné skupině. Ano, ve Stínadlech zavládne svornost, bude zde zase mír a spolupráce jako kdysi dávno . . .

Do jáсотu a do zpěvu vontské písně se mísí slavnostní vyzvánění stínadelských zvonů, je zase slyšet hluboký hlas Dunivé Kateřiny, jasný zvonivý hlas Zlaté svaté, i kovové srdce Velkého Dominika Rychlé šípy rozeznávají, a jak se dívají po věžích, odkud se zvony ozývají, vidí úžasné modré nebe, hluboké, tmavé, a věže jsou zlatě ozářené sluncem, jak je ještě nikdy neviděli.

Vůz zvolna a majestátně kodrcá po špatné dlažbě, projíždí jednou uličkou za druhou a skoro na každou mají Rychlé šípy nějakou vzpomínku ze svých dřívějších nebezpečných výprav.

Když dojel na rozhraní Zazděné uličky a Mokré jámy, kde byl podle první vontské kroniky před mnoha lety zraněn Berta Komour, celý průvod se zastavil a Vláďa Dratuš seskočil z vozu a na zeď domu připevnil kytici žlutého kvítí. Všichni Vontové přitom smekli a jejich píseň se zase ozvala.

A ještě jednou zastavil vůz na své slavné cestě Stínadly: to když dojel na náměstíčko U starého mlýna. Zde sestoupily z vozu Rychlé šípy a postály chvíli v pohnutí u Bublinova hrobu. Zem již slehla a

jen zpola smazané datum, které napsal Červenáček tehdy toho hrozného večera křídou, připomínalo místo, kde odpočívá jejich věrný psí druh.

A zase jel vůz dále, zdravený a vítaný, novými uličkami a zákoutími. Den pokročil. Věže, které vyčnívaly nad střechy domů, ještě pořád ozařovalo slunce, ale dole v uličkách panoval již chlad a vlhko.

Jednou budou všechny ty úzké, křivé a věčně vlhké uličky zbourány a na jejich místech vyrostou široké světlé ulice, ve kterých bude slunce až pozdě do večera. Nebezpečná, nezdravá Stínadla zmizí, tak jako dorostou a odejdou Vontové, kteří je dnes obývají. Bude zde sídlit mládež zdravá a krásná, silná, čestná a dobrá.

Ale žlutý kvítek, který zde dnes roste, se starými Stínadly nezahyne! Udrží se mezi bloky domů a bude všem Vontům na věčné časy připomínat, že mají žít v míru a šlechetnosti, jak si přál Vojtěch Vont.

A ten žlutý květ míru se bude rozmáhat stále víc a víc a jednou přijde doba, kdy jej v klopě kabátu a ve svém srdci budou nosit nejen potomci dnešních Vontů ve Stínadlech, ale všichni lidé na celém světě, protože mír, dobro a ušlechtilost zaujmou dříve či později mysl všech.

A pak bude všude teprve dobře!